

รายงานการวิจัย

รายงานการวิจัยย่อยที่ ๑ เรื่อง

การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับ
พระภิกษุสามเณร

The Development of Cultural English Communication Skill for the
Monks and Novices

ภายใต้แผนงานวิจัย เรื่อง

การพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนาในยุคโลกาภิวัตน์

Development of Using English for Spreading
Buddhism in the Age of Globalization

โดย

ผศ.ดร. บุญมี พรรษา

ผศ.ดร. ชื่นอารมณั์ จันทิมาชัยอมร

ดร. วีระพงษ์ แพงคำฮัก

พระมหาวีระเดช จะปา, ดร.

พระมหารุ่งเพชร ศรีอุทุมพร, ดร.

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

พ.ศ. ๒๕๖๔

ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากกองทุนส่งเสริมวิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม

MCU RS 800764013

รายงานการวิจัย

รายงานการวิจัยย่อยที่ ๑ เรื่อง

การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับ
พระภิกษุสามเณร

The Development of Cultural English Communication Skill for the
Monks and Novices

ภายใต้แผนงานวิจัย เรื่อง

การพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนาในยุคโลกาภิวัตน์

Development of Using English for Spreading
Buddhism in the Age of Globalization

โดย

ผศ.ดร. บุญมี พรรษา

ผศ.ดร. ชื่นอารมณ์ จันทิมาชัยอมร

ดร. วีระพงษ์ แพงคำฮัก

พระมหาวีระเดช จะปา, ดร.

พระมหารุ่งเพชร ศรีอุทุมพร, ดร.

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

พ.ศ. ๒๕๖๔

ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากกองทุนส่งเสริมวิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม

MCU RS 800764013

(ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย)

Research Report

Sub-Research Report 1

The Development of Cultural English Communication Skill for the Monks and Novices

Under Research Plan
Development of Using English for Spreading
Buddhism in the Age of Globalization

By

Asst. Prof. Dr. Boonmee Pansa

Asst. Prof. Chuenarom Chantimachaiamorn

Dr. Weerapong Paengkamhag

Phramaha Viradej Japah, Dr.

Phramaha Rungphet Sriutumporn, Dr.

Faculty of Education Mahachulalongkornrajavidyalaya University

B.E. 2564

Research Project Funded

by Science Research and Innovation Promotion Fund

MCU RS 800764013

(Copyright by Mahachulalongkornrajavidyalaya University)

ชื่อรายงานการวิจัย : การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
สำหรับพระภิกษุสามเณร

ผู้วิจัย : ผศ.ดร. บุญมี พรรษา, ผศ.ดร.ชื่นอารมณีนันท์ จันทิมาชัยอมร, ดร. วีระพงษ์ แพงคำอัยก
พระมหาวีระเดช จะปา, ดร., พระมหารุ่งเพชร ศรีอุทุมพร, ดร.

ส่วนงาน: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ปีงบประมาณ: ๒๕๖๔

ทุนอุดหนุนการวิจัย: สถาบันวิจัยพุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร” เกิดจากการที่บทบาทใหม่ของวัดในปัจจุบันที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวประเภทประวัติศาสตร์โบราณวัตถุสถานและศาสนานั้น พระสงฆ์ที่อยู่ในวัดที่เป็นแหล่งการท่องเที่ยวเหล่านี้จึงต้องมีการปรับตัวโดยเฉพาะความรู้ด้านภาษาอังกฤษที่จะใช้สื่อสารให้เกิดความเข้าใจอย่างถูกต้องและมีความน่าเชื่อถือมากกว่ามัคคุเทศก์ทั่ว ๆ ไป และยังคงสร้างภาพที่ดีให้กับวัดตลอดถึงประเทศชาติและพระพุทธศาสนา วัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้เพื่อ ๑) เพื่อศึกษาความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร ๒) เพื่อสร้างคู่มือการฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร ๓) เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร ๔) เพื่อประเมินความพึงพอใจในการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสานโดยใช้วิธีการ การวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และเชิงปฏิบัติการ (Action Research) โดยเป็นกระบวนการศึกษาวิจัยที่มุ่งพัฒนาคู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร โดยตัวแทนพระสงฆ์จำนวน ๒๕ วัด รวมประชากรกลุ่มตัวอย่างและผู้ให้ข้อมูลทั้งสิ้น จำนวน ๓๒๐ รูป/คน ผลการวิจัยพบว่า

๑) ผลการศึกษาความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร พบว่า พระภิกษุสามเณรมีความต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จำนวน ๑๗๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๑.๖ และไม่ต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จำนวน ๗๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๘.๔ ตามลำดับ

๒) การสร้างคู่มือการฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบการทดสอบก่อนและหลังการอบรมถวายความรู้ให้กับพระภิกษุสามเณรพบว่า พระภิกษุสามเณรมีผลการทดสอบหลังเข้าร่วมกิจกรรมการถวายการอบรมในครั้งที่ ๑ ($\bar{X} = ๑๗.๓๘$ S.D. = ๑.๐๙) และครั้งที่ ๒ ($\bar{X} = ๑๘.๒๘$ S.D. = ๐.๗๐) สูงกว่าก่อนการเข้าร่วมกิจกรรมการอบรม ($\bar{X} = ๙.๑๒$ S.D. = ๑.๔๒) ดังนั้น ผลการทดสอบก่อนและหลังการถวายการอบรม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ ๐.๐๕, ความพึงพอใจคู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร พบว่า ความพึงพอใจของพระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย ๔.๔๕ ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้อยู่ในระดับมาก

๓) การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร พบว่า การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีดังนี้ ๑) ใช้กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล ๒) ปรับจุดเน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้ ๓) ส่งเสริมให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีมาตรฐานตามกรอบมาตรฐานหลัก ๔) ขยายโครงการพิเศษด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ๕) จัดกิจกรรมและสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมความสามารถด้านภาษาอังกฤษ ๖) ยกระดับความสามารถในการจัดการเรียนการสอนของครูให้สอดคล้องกับวิธีการเรียนรู้ที่เน้นการสื่อสาร ๗) ส่งเสริมให้มีการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเป็นเครื่องมือในการพัฒนาความสามารถทางภาษาของครูและผู้เรียน, กระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร พบว่า ความคิดเห็นของพระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย ๔.๒๙ ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้อยู่ในระดับมาก

๔) ความพึงพอใจในการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร พบว่า ความพึงพอใจของพระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย ๔.๔๐ ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้อยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ : การพัฒนา, ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร, การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

Research Title: The Development of Cultural English Communication Skill for the Monks and Novices

Researchers: Asst. Prof. Dr. Boonmee Pansa, Phramaha Viradej Japah, Dr.

Asst. Prof. Chuenaarom Chantimachaiamorn

Dr. Weerapong Paengkamhag, Phramaha Rungphet Sriutumporn, Dr.

Department: Curriculum and Teaching Department, Faculty of Education, Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Fiscal Year: 2021 (2564 B.E.)

Abstract

The research studies the development of cultural English communication skill for the monks and novices because the new role of temple is cultural tourist place, the monks who live in the temple should change themselves in many aspects especially English language which is the tool for spreading the Buddha's teaching and Thai culture for the foreigners. The objectives of this research are 1) to study the need of using English communication for cultural tourism of the monks and novices 2) to create the English communication training manual for cultural tourism of the monks and novices 3) to develop English communication for cultural tourism of the monks and the novices and 4) to measure of satisfaction of using English communication for cultural tourism of the monks and the novices.

This study is the Mixed Methods Research such as documentary research, quantitative research, qualitative research and action research using data collecting and analyzing by the monks living in 25 temples. The population in the study are 320 people. The research results are found that

1) The need of using English communication for cultural tourism of the monks and the novices in the temple which is the tourist places in Chiang Mai is found that

there are 179 (71.6%) monks and novices want to use English communication for cultural tourism and 71 (28.4%) monks do not want to use English communication for cultural tourism.

2) Creating the English communication training manual for cultural tourism of the monks and novices and the result of compared analyzing of pre-test and post-test of training the monks and novices are found that monks and novices having the result of pre-test and post-test of training in the first time ($\bar{x} = 17.38$ S.D. = 1.09) and in the second time ($\bar{x} = 18.28$ S.D. = 0.70) higher than before participating of the training ($\bar{x} = 9.12$ S.D. = 1.45). So the result of pre-test and post-test before participating of the training is different statistically significant at the 0.05 level and the satisfaction of English communication training manual for cultural tourism of the monks and novices is in the average at 4.45 which is at the high level.

3) The process of developing English communication for cultural tourism of the monks and the novices is found that the development of English communication skill consist of (1) using the common European framework of reference for languages (2) improving strategy of teaching English based on the students (3) supporting of teaching and learning English by standard framework (4) creating teaching and learning English projects (5) arranging the activities and environment which supporting teaching English (6) giving the importance of ability of teachers' teaching and learning management along with the communicational method (7) supporting to using new technology to teaching English, the process of development of English communication for cultural tourism of the monks and the novices is found that the agreement of monks and novices is in the average at 4.29 which is at the high level.

4) The satisfaction of using English communication for cultural tourism of the monks and the novices is in the average at 4.40 which is at the high level.

Keyword: Development, English Communication, Cultural tourism

กิตติกรรมประกาศ

แผนการศึกษาวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร” ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่มุ่งหวังการเสริมสร้างการเรียนรู้และการพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนาในประเทศไทยและต่างประเทศ คณะผู้วิจัย ขอกราบขอบพระคุณ พระสุธีรัตนบัณฑิต,รศ.ดร. ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยพุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยพร้อมทั้งผู้บริหารและเจ้าหน้าที่สถาบันวิจัยพุทธศาสตร์ที่ได้ให้ความเมตตาอนุเคราะห์ในการสนับสนุนศึกษาวิจัยรวมทั้งให้ความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาวิจัยและอำนวยความสะดวกในการติดต่อประสานงานการวิจัยในครั้งนี้

กราบขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ในจังหวัดเชียงใหม่ทุกโรงเรียนและผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน ที่ได้เมตตาอนุเคราะห์ให้ความสะดวกในการเก็บข้อมูลในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

คุณงามความดีที่เกิดจากความร่วมมือร่วมใจและความมีอุทิศสาคหะวิริยะในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ขอโน้มบชูถวายแด่พระเถระครูบาอาจารย์ และคณะบุคคลที่ได้ร่วมกันสร้างสรรค์สิ่งที่ดีงามเพื่อการเรียนรู้ในชีวิตและพระพุทธศาสนาของคนในสังคม

คณะผู้วิจัย

๒๐ ธันวาคม ๒๕๖๔

สารบัญ

บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
กิตติกรรมประกาศ	จ
สารบัญ	ฉ
บทที่ ๑ บทนำ	๑
๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	๑
๑.๒ วัตถุประสงค์ของการวิจัย	๔
๑.๓ ปัญหาวิจัย	๕
๑.๔ ขอบเขตการวิจัย	๕
๑.๕ นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย	๗
๑.๖ กรอบแนวคิดในการวิจัย	๘
๑.๗ ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	๙
บทที่ ๒ แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๑๐
๒.๑ แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนา	๑๑
๒.๒ แนวคิดเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	๑๙
๒.๓ แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ	๓๓
๒.๔ แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	๕๓
๒.๕ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๖๙
บทที่ ๓ วิธีดำเนินการวิจัย	๗๕
๓.๑ รูปแบบการวิจัย	๗๕
๓.๒ พื้นที่ในการศึกษาวิจัย	๗๗
๓.๓ ประชากร กลุ่มตัวอย่าง และผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informant)	๗๘
๓.๔ เครื่องมือการวิจัย	๗๙
๓.๕ การเก็บรวบรวมข้อมูลและการปฏิบัติการศึกษาวิจัย	๘๗
๓.๖ การวิเคราะห์ข้อมูล	๙๐
๓.๗ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	๙๒

		ช
๓.๘	การนำเสนอผลการศึกษาวิจัย	๙๔
บทที่ ๔ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล		๙๕
๔.๑	ความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร	๙๕
๔.๒	สร้างคู่มือการฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร	๙๙
๔.๓	พัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร	๑๐๔
๔.๔	ความพึงพอใจในการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร	๑๑๓
๔.๕	องค์ความรู้ที่ได้รับจากการวิจัย	๑๑๗
บทที่ ๕ สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ		๑๒๓
๕.๑	สรุปผลการวิจัย	๑๒๔
๕.๒	อภิปรายผล	๑๓๔
๕.๓	ข้อเสนอแนะ	๑๔๕
บรรณานุกรม		๑๔๖
ภาคผนวก		๑๕๓
ภาคผนวก ก จดหมายนำ		๑๕๔
ภาคผนวก ข แบบสัมภาษณ์		๑๕๖
ภาคผนวก ค แบบสอบถาม		๑๕๙
ภาคผนวก ฉ แบบทดสอบ		๑๖๘
ภาคผนวก ง คู่มือ		๑๗๓
ภาคผนวก จ รูปภาพกิจกรรม		๒๕๑
ภาคผนวก ฉ รายชื่อผู้ให้ข้อมูล		๒๕๓
ภาคผนวก ช บทความวิจัย		๒๕๕
ภาคผนวก ซ บทสรุปผู้บริหาร		๒๖๗
ภาคผนวก ฌ ประวัติผู้วิจัย		๒๗๖

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในโลกยุคปัจจุบันของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี ความคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้นและมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีทั้งหมด ๔ ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ซึ่งในแต่ละทักษะมีความแตกต่างกันออกไปและทุกทักษะจะครอบคลุมทุกด้านของการสื่อสาร ดังนั้นการสื่อสารภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งที่สำคัญ เพราะเป็นเครื่องมือที่จะนำไปสู่ความรู้ทั้งปวง ทำให้ได้รับรู้ข่าวสาร ช่วยเสริมสร้างความคิดและประสบการณ์และช่วยให้เกิดความเพลิดเพลินต่าง ๆ การเรียนรู้ทางด้านภาษาอังกฤษ ผู้เรียนจึงจำเป็นต้องมีความรู้และฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษให้เกิดความชำนาญ นักเรียนจำนวนไม่น้อยเริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่เรียนชั้นมัธยมศึกษา แต่ไม่สามารถสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้ ทำให้ขาดความเชื่อมั่น ท้อแท้ และส่งผลต่อความก้าวหน้าในอาชีพการงานหรือการเรียนรู้ระดับสูง^๑

การเรียนรู้ทักษะภาษาอังกฤษสำหรับพระภิกษุสามเณรในปัจจุบันนี้จำเป็นอย่างยิ่ง เพราะพระภิกษุสามเณรนับได้ว่าเป็นทูตทางวัฒนธรรมและศาสนา ถ้าพระภิกษุสามเณรสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ก็จะทำให้การเผยแผ่หลักธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสู่ชาวโลก

^๑ดวงเดือน แสงชัย, การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา, (กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์, ๒๕๓๓), หน้า ๑๔.

ได้กว้างขึ้น นอกจากนั้นยังได้สื่อสารหรือเผยแพร่วัฒนธรรมไทยออกไปได้อย่างถูกต้อง โดยเฉพาะเรื่องทางพระพุทธศาสนา บางคนสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้แต่ไม่เข้าใจหรือไม่มีความรู้ทางพระพุทธศาสนาหรือทางวัฒนธรรมก็นับได้ว่าเป็นด้อยของประเทศไทย หรือพระบางรูปเณรบางรูปเข้าใจในทางพระธรรมคำสอนของพระพุทธศาสนาเป็นอย่างดี มีความเชี่ยวชาญทางพระพุทธศาสนาหรือวัฒนธรรมแต่ไม่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ ทำให้ศาสนาพุทธหรือวัฒนธรรมไทยไม่สามารถออกไปสู่ชาวโลกได้ ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญต่อพระภิกษุสามเณรในยุคปัจจุบันนี้มาก^๒

พระภิกษุสามเณรจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ เนื่องด้วยวัดและอารามต่าง ๆ เป็นที่สนใจของชาวต่างชาติและทางรัฐบาลไทยในปัจจุบันมีนโยบายให้วัดต่าง ๆ จัดเป็นสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ดังนั้นมักคุเทศก์ที่เข้าใจในด้านพระพุทธศาสนาหรือเป็นเจ้าของสถานที่ที่ดีที่สุดก็คือพระภิกษุสามเณรผู้อาศัยอยู่ในวัดหรืออารามนั้น ๆ วัดทางพระพุทธศาสนาในประเทศไทย ถือว่าเป็นศูนย์รวมจิตใจของคนไทยตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบัน^๓ นอกจากนั้น วัดยังเป็นแหล่งรวมผลงานทางด้านศิลปะขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรมไทยมาช้านาน จะเห็นได้ว่า บทบาทของวัดมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวของไทยเป็นอย่างมาก สืบเนื่องมาจากการที่วัดได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ นักท่องเที่ยวบางรายเดินทางมาเพื่อการท่องเที่ยววัดโดยเฉพาะ เพราะต้องการชมความสวยงามทางพุทธศิลป์ภายในวัด อีกทั้งยังเป็นการศึกษาพระพุทธศาสนา จากองค์ประกอบต่าง ๆ ภายในวัด วัดจึงเป็นสถานที่ที่น่าสนใจสำหรับการเที่ยวชมศิลปะวัฒนธรรมต่าง ๆ รวมทั้งงานศิลปะซึ่งมีเอกลักษณ์เฉพาะที่โดดเด่นและสงอิทธิพลทางด้านรูปแบบที่น่าสนใจ^๔ อีกทั้งเป็นการสร้างรายได้ให้แก่ประเทศไทยในด้านอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี วัดไทยหลาย ๆ วัด ยังมีศูนย์ปฏิบัติวิปัสสนากัมมัฏฐานที่ให้แรงบันดาลใจและการพัฒนาจิตใจให้กับชาวต่างประเทศจำนวนมากที่เดินทางมาประเทศไทยเพื่อศึกษาและปฏิบัติวิปัสสนากัมมัฏฐานโดยเฉพาะ ด้วยเหตุผลดังกล่าวพระสงฆ์ถือได้ว่าเป็นเจ้าของสถานที่และเป็นผู้ที่มีความใกล้ชิดกับเรื่องที่กำลังกล่าวมาตั้งแต่ต้น จึงมีบทบาทสำคัญในการอธิบาย

^๒วีรยุทธ พงษ์ศิริ, รูปแบบการเผยแพร่พระพุทธศาสนากับชาวต่างชาติของพระสงฆ์ ในเขตอำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่, วารสารวารสารพุทธศาสตร์ศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๖๐, ๘(๒), หน้า ๓๔-๔๓.

^๓สุรศักดิ์ ศิลาวรรณา, การท่องเที่ยวและการเผยแพร่พระพุทธศาสนา บทบาทของวัดในเขตกรุงเทพมหานคร กรณีศึกษาวัดบวรนิเวศวิหารและวัดเบญจมบพิตรดุสิตวนาราม, สารนิพนธ์วิทยาลัยศาสนศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล, ๒๕๕๐, หน้า ข.

^๔สันติ เล็กสุขุม, ศิลปะภาคเหนือ: ทริภุญชัย-ล้านนา, (กรุงเทพมหานคร: เมื่องโบราณ, ๒๕๓๘), หน้า ๖.

เรื่องราวต่าง ๆ ภายในวัดและการเผยแพร่หลักพุทธธรรม ซึ่งเป็นไปตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๒) ที่ว่าด้วยเรื่องบทบาทของวัดและพระสงฆ์กับการพัฒนาสังคม ในสองภารกิจของ ทกภารกิจหลักคือ งานเผยแผ่ศาสนาธรรมและงานสาธารณูปการ แต่อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าวัดจะเป็น แหล่งศึกษาและท่องเที่ยวที่สำคัญในการดึงดูดนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศให้มาเที่ยวประเทศไทย แต่วัดต่าง ๆ ก็มีจุดอ่อนของพระสงฆ์ในเรื่องการใช้ภาษาอังกฤษในการชี้แนะหรือนำทางจึงทำให้สอน ได้แต่เฉพาะคนไทยเท่านั้น ซึ่งเป็นปัญหาที่ต้องได้รับการแก้ไขเป็นการเร่งด่วน

บทบาทใหม่ของวัดในปัจจุบันที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวประเภทประวัติศาสตร์โบราณวัตถุสถาน และศาสนานี้^๕ พระสงฆ์ที่อยู่ในวัดที่เป็นแหล่งการท่องเที่ยวเหล่านี้จึงต้องมีการปรับตัวโดยเฉพาะ ความรู้ด้านภาษาอังกฤษที่จะใช้เป็นเครื่องมือสื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างถูกต้องและมีความน่าเชื่อถือ มากกว่ามัดคุเทศก์ทั่ว ๆ ไป และยังสร้างภาพที่ดีให้กับวัด ตลอดถึงประเทศชาติและพระพุทธศาสนา ดังเช่น พระสุธีธรรมานุวัตร (เทียบ สิริญาโณ) ได้ทำหน้าที่เป็นผู้บรรยายแนะนำสถานที่และเรื่องราว ในวัดพระเชตุพนให้กับนายบารัค โอบาม่า อดีตประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาและคณะที่เข้าเยี่ยมชม ภายในบริเวณวัด ซึ่งภาพนี้ได้มีการเผยแพร่ไปทั่วโลก และจากการที่ท่านได้ให้สัมภาษณ์นักข่าวที่ถาม ว่ารู้สึกอย่างไรบ้างกับการที่ได้ทำหน้าที่นี้ ซึ่งท่านได้ให้คำตอบว่า “อาตมาในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของวัด นี้ เมื่อสิ่งไหนที่สามารถทำให้วัดได้ เราเป็นผู้อาศัยเราต้องทำ เมื่อคนระดับโลกมาและคนของวัดนำชม ได้โดยไม่ต้องยืมจมูกคนอื่นหายใจ บางท่านยังมีอคติกับพระสงฆ์ว่าพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ ไม่สามารถ สื่อสารอะไรได้ ในภาพรวมพระสงฆ์ของเราสามารถนำแขกบ้านแขกเมืองได้ ก็ถือว่าวัด “ได้” เมื่อวัด ได้ อาตมากับพระสงฆ์ในวัดก็ได้ด้วย ในทางตรงกันข้าม ถ้าวัดต้อนรับไม่ได้ พระในวัดก็เสียชื่อเสียง ด้วย ถือว่าเป็นความภูมิใจที่มีคนระดับโลกมาชม” นอกจากนี้ ยังมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันในเรื่อง บทบาทการนำชมวัดของพระสงฆ์เป็นบทบาทที่เหมาะสมกับสังคมปัจจุบัน สรุปได้ว่า เมื่อสังคมมีการ เปลี่ยนแปลงไป วัดและพระสงฆ์จึงควรมีการปรับเปลี่ยนบทบาทให้สอดคล้องกับสภาพสังคมในปัจจุบัน การทำหน้าที่ของพระสงฆ์ในการเผยแผ่พุทธศาสนา โดยวิธีการแบบเดิมอย่างเดียวนั้นอาจไม่เพียงพอ และไม่น่าสนใจสำหรับผู้ที่มาศึกษาหาความรู้และมาเที่ยวชมวัด ดังนั้น วัดและพระสงฆ์ควรที่จะปรับ กลวิธีในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาใหม่ โดยการเผยแผ่พระพุทธศาสนาควบคู่ไปกับการนำชม

^๕สุจินณา พานิชกุล, บทบาทของพระสงฆ์ต่อการท่องเที่ยว : กรณีศึกษากิจการกรมการสนทนาระหว่าง พระสงฆ์กับนักท่องเที่ยว, (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการจัดการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ๒๕๔๙), หน้า ๒.

ศิลปะวัฒนธรรมในวัด เนื่องจากนักท่องเที่ยวบางส่วนที่เข้าชมวัดในพระพุทธศาสนาต้องการข้อมูลแนะนำหรือความรู้ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวัด เช่น ประวัติความเป็นมาของวัด โบราณสถาน โบราณวัตถุ ตลอดจนถึงลวดลายจิตรกรรมฝาผนัง และสถาปัตยกรรมต่าง ๆ ของวัด และอาจจะรวมถึงกิจกรรมรยาทอันควรปฏิบัติเมื่อท่องเที่ยววัด ซึ่งข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้ บุคคลที่จะเป็นผู้ถ่ายทอดได้ดีที่สุดคือ พระภิกษุสงฆ์ที่ประจำอยู่วัดนั้น ๆ อีกทั้งในฐานะที่พระสงฆ์เป็นผู้สืบทอดและเผยแผ่พระพุทธศาสนา พระสงฆ์จึงสามารถใช้บทบาทดังกล่าวในการถ่ายทอดประวัติหลักธรรมคำสอนของพระพุทธศาสนาสู่ความเป็นรูปธรรมให้มากขึ้นและเด่นชัดยิ่งขึ้นให้แก่ผู้ที่มาท่องเที่ยววัดให้ได้รับความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระพุทธศาสนาและวัดอย่างแท้จริง เพราะศิลปกรรมต่าง ๆ ในวัดส่วนใหญ่จะเกี่ยวข้องกับพระพุทธศาสนา^๖ ซึ่งโดยทั่ว ๆ ไปพระสงฆ์มีความรู้เรื่องเหล่านี้อยู่แล้ว

สรุปจากเหตุผลและปัญหาเบื้องต้น พระภิกษุสามเณรจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ เนื่องด้วยวัด อาราม ต่าง ๆ เป็นที่สนใจของชาวต่างชาติเป็นอย่างมาก จากสถิติของกรมการท่องเที่ยวและทางรัฐบาลไทยในปัจจุบันมีนโยบายให้วัดต่างจัดเป็นสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ดังนั้นมีบุคคลที่เข้าใจในด้านพระพุทธศาสนาหรือเป็นเจ้าของสถานที่ที่ดีที่สุดก็คือพระภิกษุสามเณรผู้อาศัยอยู่ในวัดหรืออารามนั้น ด้วยเหตุนี้คณะผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาแนวทางการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรเพื่อให้เกิดเป็นรูปธรรมและสามารถนำไปใช้ได้จริง

๑.๒ วัตถุประสงค์ของการวิจัย

โครงการนี้มีเป้าหมายหลัก คือ พัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรในวัดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวในเขตจังหวัดเชียงใหม่ พื้นที่ต้นแบบจำนวน ๒๕ วัดในจังหวัดเชียงใหม่ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาทักษะการพูด การอ่าน การเขียน และการฟังภาษาอังกฤษ โดยมีวัตถุประสงค์ย่อย ได้แก่

๑. เพื่อศึกษาความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร

^๖รลิกา อังกูร และคณะ, ความพร้อมของวัดในเขตกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับการเผยแผ่พระพุทธศาสนาโดยผ่านการนำชมศิลปวัฒนธรรมในวัด, (นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, ๒๕๔๔), หน้า ๑-๔.

๒. เพื่อสร้างคู่มือการฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

๓. เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

๔. เพื่อประเมินความพึงพอใจในการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

๑.๓ ปัญหาวิจัย

๑. การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรเป็นลักษณะอย่างไร

๒. ชุดการฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรมีลักษณะอย่างไร

๓. การสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรมีประสิทธิภาพมากน้อยแค่ไหน

๔. เพื่อประเมินความพึงพอใจในการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรมีลักษณะอย่างไร

๑.๔ ขอบเขตการวิจัย

๑.๔.๑ ขอบเขตด้านเนื้อหา

โครงการวิจัยนี้ มุ่งศึกษาพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร สร้างคู่มือการฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม รวมทั้งประเมินความพึงพอใจในการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรในพื้นที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น คือ

๑) เพื่อสำรวจทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของพระภิกษุสามเณร

๒) เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพคู่มือการฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

๓) เพื่อศึกษาความความพึงพอใจที่มีต่อชุดการฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

๑.๔.๒ ขอบเขตด้านพื้นที่

สำหรับการเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์และการสนทนากลุ่ม เวทีแสดงความคิดเห็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญ พื้นที่การศึกษาได้แก่วัดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวในเขตจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน ๒๕ วัด ซึ่งเป็นวัดเก่าแก่คู่บ้านคูเมืองและเป็นสถานที่ท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวต่างชาติ ประกอบด้วย

๑. วัดพระธาตุดอยสุเทพราชวรวิหาร	๒. วัดพระสิงห์วรมหาวิหาร
๓. วัดเจดีย์หลวงวรวิหาร	๔. วัดพันเตา
๕. วัดโลกโมฬี	๖. วัดศรีสุพรรณ
๗. วัดพันอ้น	๘. วัดเชียงใหม่
๙. วัดเชียงใหม่	๑๐. วัดเกตการาม
๑๑. วัดเจ็ดลิน	๑๒. วัดอินทขิลสะดือเมือง
๑๓. วัดโพธารามมหาวิหาร (วัดเจ็ดยอด)	๑๔. วัดสวนดอก (วัดบุปผาราม)
๑๕. วัดอุโมงค์ สวนพุทธธรรม	๑๖. วัดหมื่นเงินกอง
๑๗. วัดชัยมงคล	๑๘. วัดฆาสด (สภากาชาด)
๑๙. วัดลอยเคราะห์	๒๐. วัดดวงดี
๒๑. วัดพระธาตุดอยคำ	๒๒. วัดอินทราวาส (วัดต้นแก้ว)
๒๓. วัดป่าดาราภิรมย์	๒๔. วัดพระธาตุดศรีจอมทองวรวิหาร
๒๕. วัดเด่นสะหลีศรีเมืองแกน (วัดบ้านเด่น)	

๔.๑.๓ ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือพระภิกษุสามเณรกำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายอาศัยอยู่ที่วัดซึ่งเป็นสถานที่แหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดเชียงใหม่ โดยใช้วิธีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ที่จะสามารถให้ข้อมูล โดยกำหนดเกณฑ์ คือ เป็นผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในประเด็นที่ศึกษา และเป็นผู้ที่ยินดีจะให้ข้อมูลเชิงลึกถึงปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นตามบริบทของพื้นที่ กำหนดกลุ่มผู้ให้ข้อมูล ดังนี้

๑. กลุ่มผู้ให้ข้อมูลในเชิงนโยบาย ได้แก่ ผู้อำนวยการโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษาและคณาจารย์เอกการสอนภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำนวน ๑๐ รูป/คน

๒. ตัวแทนผู้ให้ข้อมูลสำคัญจากอาจารย์ผู้สอนและนักวิชาการด้านการสอนภาษาอังกฤษ โดยเป็นหัวหน้ากลุ่มภาษาต่างประเทศ และอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษที่ทำการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษา จำนวน ๑๐ รูป/คน

๓. พระภิกษุสามเณรและกลุ่มตัวอย่างในพื้นที่ ๒๕ วัด โดยเป็นการสำรวจความคิดเห็นในเชิงปริมาณเพื่อให้ทราบถึงการรับรู้ กระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร จำนวน ๒๕๐ รูป

๔. พระภิกษุสามเณรที่กำลังศึกษาอยู่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษาซึ่งเป็นตัวแทนพระสงฆ์จำนวน ๒๕ วัด จำนวน ๕๐ รูป เพื่อเป็นผู้พัฒนาชุดความรู้ และกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร

รวมประชากร กลุ่มตัวอย่างและผู้ให้ข้อมูลทั้งสิ้น จำนวน ๓๒๐ รูป/คน

๔.๑.๔ ขอบเขตด้านระยะเวลา

ระยะเวลาในการดำเนินการของโครงการวิจัย คณะผู้วิจัยได้ใช้ระยะเวลาในการวิจัยตั้งแต่ขั้นตอนแรกจนถึงขั้นตอนสุดท้ายของการวิจัย จำนวน ๑๐ เดือน

๑.๕ นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

การพัฒนา หมายถึง การเปลี่ยนแปลงที่มีการกระทำให้เกิดขึ้นหรือมีการวางแผนกำหนดทิศทางไว้ล่วงหน้า โดยการเปลี่ยนแปลงนี้ต้องเป็นไปในทิศทางที่ดีขึ้น

ทักษะ หมายถึง ความสามารถของคนขับแท็กซี่ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับผู้โดยสาร

ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิสัมพันธ์ทางด้านสังคม โดยเฉพาะการฟังและการพูดซึ่งถือว่าเป็นความสามารถด้านภาษาที่สำคัญ ผู้พูดควรเข้าใจในสิ่งที่ฟังและสร้างความสัมพันธ์กับการพูด แม้การพูดนั้นจะไม่ถูกหลักไวยากรณ์แต่สามารถสื่อความหมายได้และเหมาะสมกับสถานการณ์

การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม หมายถึง การท่องเที่ยวเพื่อชมสิ่งๆ ที่แสดงความเป็นวัฒนธรรม เช่น วัด โบราณสถาน โบราณวัตถุ ประเพณี วิธีการดำเนินชีวิต ศิลปะทุกแขนง และสิ่งต่าง ๆ ที่แสดงถึงความเจริญรุ่งเรืองเรื่องที่มีการพัฒนาให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม การดำเนินชีวิตของบุคคลในแต่ละ

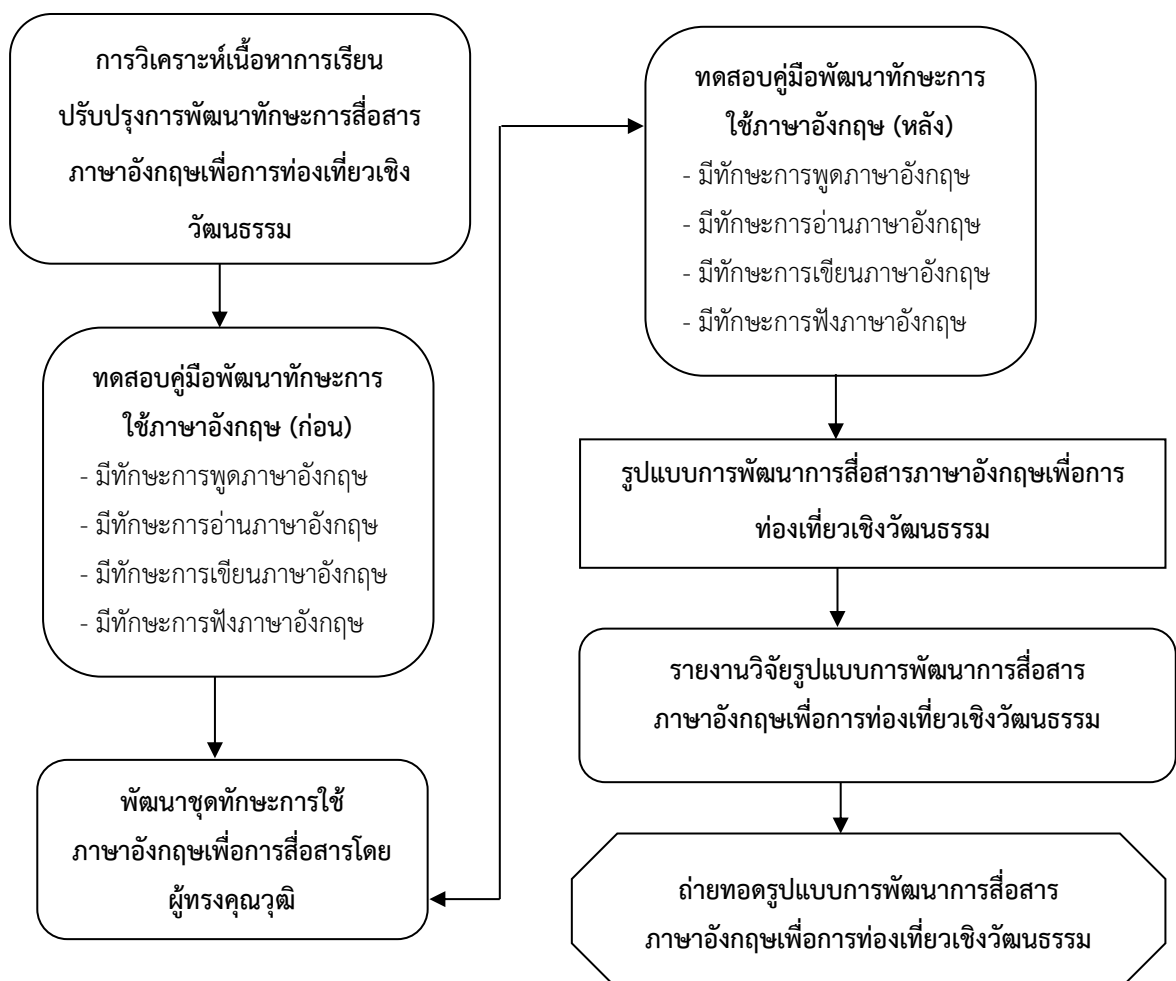
ยุคสมัย ผู้ท่องเที่ยวจะได้รับทราบประวัติความเป็นมา ความเชื่อ มุมมองความคิด ความศรัทธา ความนิยมของบุคคลในอดีตที่ถ่ายทอดมาถึงคนรุ่นปัจจุบันผ่านสิ่งเหล่านี้

พระภิกษุสามเณร หมายถึง พระภิกษุสามเณรที่อาศัยอยู่ในวัดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวในเขตจังหวัดเชียงใหม่ซึ่งสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษในระดับพื้นฐานได้

ชาวต่างประเทศ หมายถึง นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้และเข้ามาเยี่ยมชมวัดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวในเขตจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน ๒๕ วัด

กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร หมายถึง กิจกรรมการฝึกฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยทำการจำลองสถานการณ์ที่วัดต้อนรับนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเยือน ด้วยการใช้กิจกรรม ดังต่อไปนี้คือ แผนผังภาพบทสนทนา (Mapped Dialog) ช่องว่างของข้อมูล (Information Gaps) ความแตกต่างของข้อมูล (Spot the Differences) บทบาทสมมติ (Role Play) สถานการณ์จำลอง (Simulation) และการแก้ปัญหา (Problem Solving) เพื่อให้พระภิกษุสามเณรเข้าใจและสามารถนำไปใช้ได้ สถานการณ์จริง

๑.๖ กรอบแนวคิดในการวิจัย

๑.๗ ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

๑. สามารถพัฒนาคู่มือการฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๒. สามารถนำผลการวิจัยไปปรับเป็นนโยบายของภาครัฐและภาคเอกชนในการพัฒนาพระภิกษุสามเณรที่อาศัยอยู่ในวัดอันเป็นแหล่งท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

๓. การถ่ายทอดประวัติหลักธรรมคำสอนของพระพุทธศาสนาสู่ความเป็นรูปธรรมให้มากขึ้น และเด่นชัดยิ่งขึ้นให้แก่ผู้ที่มาท่องเที่ยววัดให้ได้รับความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา และวัดอย่างแท้จริง กับนักท่องเที่ยวหรือชาวต่างชาติที่เดินทางมายังประเทศไทย มีความชัดเจน ย่อมเป็นเหตุให้ภาพลักษณ์การท่องเที่ยวหรือภาพลักษณ์ของประเทศดีขึ้น ส่งผลต่อด้านเศรษฐกิจของประเทศ

๔. พระภิกษุสามเณรสามารถสนทนาภาษาอังกฤษได้ ย่อมนำมาซึ่งความสะดวกสบายในการชมโบราณสถานตามวัดต่าง ๆ ย่อมส่งผลต่อภาคอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวให้มีอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้น

บทที่ ๒

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

คณะผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อวิจัย “การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร” การเรียนรู้ทักษะภาษาอังกฤษสำหรับพระภิกษุสามเณรในปัจจุบันนี้จำเป็นอย่างยิ่ง เพราะพระภิกษุสามเณรนับได้ว่าเป็นทูตทางวัฒนธรรมและศาสนา ถ้าพระภิกษุสามเณรสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ก็จะทำให้การเผยแพร่หลักธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสู่ชาวโลกได้กว้างขึ้น นอกจากนั้นยังได้สื่อสารหรือเผยแพร่วัฒนธรรมไทยออกไปได้อย่างถูกต้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องพระพุทธศาสนา บางคนสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้แต่ไม่เข้าใจหรือไม่มีองค์ความรู้ทางพระพุทธศาสนาหรือทางวัฒนธรรมก็นับได้ว่าเป็นความด้อยของประเทศไทย หรือแม้แต่พระบางรูปเณรบางรูปมีความเข้าใจมีความเชี่ยวชาญทางด้านพระพุทธศาสนาหรือวัฒนธรรมแต่ไม่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ ก็ทำให้ศาสนาพุทธหรือวัฒนธรรมไทยไม่สามารถออกไปสู่ชาวโลกได้ ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญต่อพระภิกษุสามเณรในยุคปัจจุบันนี้ คณะผู้วิจัยจึงแบ่งการนำเสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับดำเนินการวิจัย โดยแบ่งตามหัวข้อดังต่อไปนี้

๒.๑ แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนา

๒.๑.๑ ลักษณะของการพัฒนา

๒.๑.๒ แนวความคิดเกี่ยวกับการพัฒนา

๒.๒ แนวคิดเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

๒.๒.๑ ความหมายของการสื่อสาร

๒.๒.๒ วัตถุประสงค์ของการสื่อสาร

๒.๒.๓ องค์ประกอบของการสื่อสาร

๒.๒.๔ กลวิธีในการสื่อสาร

๒.๒.๕ ประเภทของกลวิธีในการสื่อสาร

๒.๒.๖ การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

๒.๓ แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

- ๒.๓.๑ การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
- ๒.๓.๒ ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
- ๒.๓.๓ วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - ๒.๓.๓.๑ ขั้นตอนในการดำเนินการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - ๒.๓.๓.๒ กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
- ๒.๓.๔ การสอนทักษะการฟังเพื่อการสื่อสาร
 - ๒.๓.๔.๑ ความหมายและประสิทธิภาพของการฟัง
 - ๒.๓.๔.๒ ความสำคัญของทักษะการฟัง
 - ๒.๓.๔.๓ ขั้นตอนการสอนทักษะการฟังตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
- ๒.๓.๕ การสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - ๒.๓.๕.๑ แนวคิดเกี่ยวกับการสอนพูดเพื่อการสื่อสาร
 - ๒.๓.๕.๒ ขั้นตอนการสอนทักษะการพูดตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
- ๒.๔ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
- ๒.๕ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

๒.๑ แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนา

คำว่า “การพัฒนา” ในภาษาอังกฤษใช้คำว่า “Development” นำมาใช้เป็นคำเฉพาะและใช้ประกอบคำอื่นก็ได้ เช่น การพัฒนาประเทศ การพัฒนาชนบท การพัฒนาเมือง และการพัฒนาข้าราชการ เป็นต้น การพัฒนาจึงถูกนำไปใช้กันโดยทั่วไปและมีความหมายแตกต่างกันออกไปดังกล่าวแล้ว เกี่ยวกับความหมายของการพัฒนานั้นได้มีผู้ให้ความหมายไว้หลายความหมายทั้งความหมายที่คล้ายคลึงกัน และแตกต่างกัน ซึ่งอาจจำแนกได้ดังนี้

จิตติยา สุวรรณชฎ^๑ กล่าวว่า การพัฒนา คือกระบวนการที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโดยการจัดสรรทรัพยากรของสังคมเพื่อการเปลี่ยนแปลงในการที่จะบรรลุเป้าหมายที่สังคมนั้นได้เลือกสรรแล้ว ด้วยการควบคุมอัตราการเปลี่ยนแปลงให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

^๑จิตติยา สุวรรณชฎ, พัฒนาสังคม: ขอบเขตและแนวความคิด, วารสารพัฒนาบริหารศาสตร์ ๑๙,๓ (กรกฎาคม ๒๕๒๒) หน้า ๓๔๑.

วิทยากร เชียงกุล^๒ อธิบายว่า การพัฒนาที่แท้จริงควรหมายถึงการทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนมีความสุข ความสะดวกสบาย ความอยู่ดีกินดี ความเจริญทางศิลปวัฒนธรรมและจิตใจ และความสงบสันติ ซึ่งนอกจากจะขึ้นอยู่กับ การได้รับปัจจัยทางวัตถุเพื่อตอบสนองความต้องการทางร่างกายแล้ว ประชาชนยังต้องการได้รับการพัฒนาทางการศึกษา สิ่งแวดล้อมที่ดี พักผ่อนหย่อนใจ และการพัฒนาวัฒนธรรมและจิตใจด้านต่าง ๆ ด้วย ความต้องการทั้งหมดนี้บางครั้งเราเรียกกันว่า “การพัฒนาคุณภาพ” เพื่อให้เห็นว่าการพัฒนาไม่ได้ขึ้นอยู่กับ การเพิ่มปริมาณสินค้าหรือรายได้เท่านั้น หากอยู่ที่การเพิ่มความพอใจความสุขของประชาชนมากกว่า

ยิววัฒน์ วุฒิเมธี^๓ อธิบายว่า การพัฒนาเป็นเสมือนกลวิธีหรือมรรควิธี (Means) ที่ทำให้เกิดผล (Ends) ที่ต้องการ คือคุณภาพชีวิต ชุมชนและสังคมดีขึ้นและนอกจากจะเป็นการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นแล้วยังมีการกำหนดอัตราการเปลี่ยนแปลง (Rate of Change) เอาไว้ด้วย

ดิเรก ฤกษ์หรรษา^๔ ให้ความหมายว่า การพัฒนานั้นเป็นกระบวนการ (Process) ที่จะต้องมีองค์ประกอบของเครื่องชี้วัดที่สำคัญและต้องผสมผสานระหว่าง

๑. มีการเปลี่ยนแปลง (Change) ในทางบวก ได้แก่ การปรับปรุงเศรษฐกิจและคุณภาพชีวิตเสมอ ถ้าเปลี่ยนแปลงในทางลบไม่ถือว่าเป็นการพัฒนา คือการเปลี่ยนแปลงนั้นจะต้องดีขึ้น เจริญขึ้น งดงามขึ้น และต้องเกี่ยวข้องกับ ๔ แกนหลัก คือ คน โครงสร้าง เทคโนโลยีและระบบหรืองาน (รวมทั้งสิ่งแวดล้อมด้วย)

๒. การเปลี่ยนแปลงนั้นต้องมีการควบคุม (Control) ทิศทางของการเปลี่ยนแปลงได้โดยการกำหนดเป็นแผนที่ชัดเจนและนำไปสู่การปฏิบัติที่ดำเนินตามเป้าหมายอย่างเด่นชัดและปรับเปลี่ยนยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสมของสถานการณ์และเวลาที่เปลี่ยนแปลงไป โดยมีจุดเน้นของการพัฒนาโดยประชาชน เพื่อประชาชนและเป็นการพัฒนาแบบยั่งยืน

๓. ผลของการพัฒนานั้นต้องเกิดความเสมอภาค (Equity) และการกระจายใหม่ (Redistribution) ในการกระจายความเป็นธรรมในเรื่องรายได้ และการกระจายความเป็นธรรมใน

^๒วิทยากร เชียงกุล, การพัฒนาเศรษฐกิจสังคมไทย, (กรุงเทพมหานคร : ฉบับแก้ไข, ๒๕๒๗), หน้า ๑๗-๑๘.

^๓ยิววัฒน์ วุฒิเมธี, การพัฒนาชุมชน : จากทฤษฎีสู่การปฏิบัติ, (กรุงเทพมหานคร : บางกอกบลิ๊อค, ๒๕๓๔), หน้า ๑๒.

^๔ดิเรก ฤกษ์หรรษา, ทฤษฎีและแนวทางการพัฒนาสังคม, ในเอกสารการสอนชุดวิชา คหกรรมศาสตร์กับการพัฒนาชุมชน, (นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, ๒๖๔๓), หน้า ๒๘๒.

เรื่องคุณภาพชีวิต (Quality of Life) แก่กลุ่มคนในสังคมอย่างยุติธรรมและจะต้องทำให้เกิดความเท่าเทียมกันอย่างแท้จริงในเรื่องโอกาส (การศึกษา การทำงาน ความก้าวหน้า ฯลฯ)

สัญญา สัญญาวิวัฒน์^๕ กล่าวว่าการพัฒนา คือการเปลี่ยนแปลงตามแผนหรือการเปลี่ยนแปลงที่มีการกำหนดทิศทาง (Planned or Directed Change) นั่นคือการพัฒนาที่ได้เป็นเรื่องธรรมชาติ หากเป็นความพยายามของมนุษย์ที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้น โดยกำหนดทิศทางหรือรายละเอียดเอาไว้ล่วงหน้าว่าจะพัฒนาอะไร พัฒนาอย่างไร ช้าเร็วอย่างไร ใครจะเป็นผู้พัฒนาและเป็นผู้ถูกพัฒนา เป็นต้น

นั่นทนี ย กมลศิริพิชัยพร^๖ ได้อธิบายว่า การพัฒนาเป็นกระบวนการในการที่จะเปลี่ยนแปลงและปรับปรุงคุณภาพชีวิต (Quality of Life) ของประชาชนส่วนใหญ่ให้ดีขึ้น ซึ่งรวมถึงเรื่องที่ดีสินคุณค่าของคนในแต่ละสังคมด้วย ความหมายของการพัฒนาจึงแตกต่างกันออกไปตามกาลเวลา สถานที่และลักษณะของปัญหาหรือความต้องการของแต่ละสังคม โดยมีปัจจัยที่สนับสนุนส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงให้เป็นไปทิศทางที่พึงประสงค์ ดังนี้

๑. เป็นการเปลี่ยนแปลงที่นำมาซึ่งการปรับปรุงให้ดีขึ้นสำหรับคนส่วนใหญ่
๒. ควรจะเป็นอันตรายน้อยที่สุดและเป็นประโยชน์ต่อทุก ๆ คน
๓. อย่างน้อยที่สุดควรจะตอบสนองความต้องการพื้นฐานหรือความต้องการที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิต
๔. มีความสอดคล้องกับความต้องการของคนส่วนใหญ่
๕. ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม

ในความหมายพื้นฐานการพัฒนา ก็คือการทำให้เกิดการปรับเปลี่ยนในทุก ๆ ด้านของสังคมทั้งหมด การพัฒนาไม่ได้เป็นเพียงการพัฒนาด้านรายได้หรือด้านเศรษฐกิจเพียงด้านเดียวและไม่ใช้เรื่องของเทคนิค แต่การพัฒนาเป็นการเปลี่ยนแปลงในแนวความคิดและเปลี่ยนแปลงการกระทำที่เป็นไป

^๕สัญญา สัญญาวิวัฒน์, **ทฤษฎีและกลยุทธ์การพัฒนาสังคม**, พิมพ์ครั้งที่ ๕, (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งมหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์), หน้า ๓.

^๖นั่นทนี ย กมลศิริพิชัยพร, **ทฤษฎีและหลักการพัฒนาชุมชน**, เอกสารประกอบการสอน วิชา ๒๖๘๑๖๐๒ ทฤษฎีและหลักการพัฒนาชุมชน, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏรำไพพรรณี. (เอกสารอัดสำเนา). ม.ป.ป. ๕.

ในทิศทางที่ดีขึ้น ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงเพื่อตอบสนองความต้องการและก่อให้เกิดคุณภาพชีวิตของประชาชนทุกหมู่เหล่าให้ดีขึ้น

วิรัช วิรัชนิภาวรรณ^๗ กล่าวสรุปเกี่ยวกับการพัฒนาไว้ว่า การพัฒนาหมายถึง การเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ดีกว่าเดิม เพื่อให้ประชาชนหรือชุมชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นและมีความเจริญก้าวหน้า โดยการเปลี่ยนแปลงนั้นได้มีการกำหนดไว้ก่อนและครอบคลุมทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ หรืออาจแบ่งเป็นด้านเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง นอกจากนี้แล้วการพัฒนาในแง่ที่เป็นกระบวนการ (Process) จะประกอบด้วยหลายขั้นตอน (Stages) ที่มีความสัมพันธ์หรือเชื่อมโยง (Relation or Linkage) และสอดคล้องกัน การพัฒนายังเป็นกระบวนการต่อเนื่อง (Continuing Process) คือหลังจากดำเนินกิจกรรมพัฒนากิจกรรมหนึ่งผ่านไปแล้วก็จะนำสู่การดำเนินกิจกรรมพัฒนาอีกกิจกรรมอื่น ๆ ต่อไปอีก

จากทั้งหมดที่กล่าวมาสรุปได้ว่า “การพัฒนา” คือกระบวนการเปลี่ยนแปลงตามแผนด้วยการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่าหรือกระบวนการเปลี่ยนแปลงที่มีการกำหนดทิศทาง นั่นคือการพัฒนาเป็นความพยายามของมนุษย์ที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้น มีการกำหนดทิศทางหรือกำหนดรายละเอียดเอาไว้ล่วงหน้าว่าใคร ทำอะไร อย่างไร เมื่อใด เป็นต้น โดยเป้าหมายสูงสุดของการพัฒนาอยู่ที่คนและคุณภาพชีวิตของคน การพัฒนาคนจึงรวมถึงการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคมวัฒนธรรมและเทคโนโลยี นอกจากนี้ความหมายของการพัฒนายังเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจคุณค่าของคนในแต่ละสังคมอีกด้วย

๒.๑.๑ ลักษณะของการพัฒนา

จากความหมายของการพัฒนาดังกล่าวข้างต้นจึงทำให้ลักษณะของการพัฒนามีหลายประการ ซึ่งลักษณะสำคัญของการพัฒนานั้น สนธยา พลศรี^๘อธิบายไว้ ดังนี้

๑. เป็นการเปลี่ยนแปลงด้านต่าง ๆ เช่น ด้านคุณภาพ ปริมาณและสิ่งแวดล้อมของสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ดีขึ้นหรือให้มีความเหมาะสม อันเป็นการเปลี่ยนแปลงอย่างรอบด้าน ไม่ใช่เปลี่ยนแปลงในด้าน

^๗ วิรัช วิรัชนิภาวรรณ, ความหมายของการพัฒนาคำที่มีความหมายใกล้เคียงและแนวคิดพื้นฐานของการพัฒนา, เอกสารอัดสำเนา, ม.ป.ท. หน้า ๔๒-๔๓.

^๘ สนธยา พลศรี, ทฤษฎีและหลักการพัฒนาชุมชน, พิมพ์ครั้งที่ ๕, (กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์, ๒๕๔๗), หน้า ๕-๖.

หนึ่งเพียงด้านเดียวเท่านั้น หรืออาจจะเรียกได้ว่าต้องเป็นการเปลี่ยนแปลงทั้งระบบ ซึ่งเป็นลักษณะตามความหมายทางด้านพัฒนาบริหารศาสตร์

๒. มีลักษณะเป็นกระบวนการ คือเป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นตามลำดับขั้นตอนและอย่างต่อเนื่องกัน โดยแต่ละขั้นตอนมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันเป็นลำดับ ไม่สามารถข้ามขั้นตอนใดขั้นตอนหนึ่งได้

๓. มีลักษณะเป็นพลวัต คือเป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นตลอดเวลาไม่หยุดนิ่ง แต่การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจะเป็นแบบรวดเร็วหรือช้า ๆ ปริมาณมากหรือน้อยก็ได้

๔. เป็นแผนโครงการ คือเกิดขึ้นจากการเตรียมการไว้ล่วงหน้าว่าจะเปลี่ยนแปลงใคร ด้านใด ด้วยวิธีการใด เมื่อไร ใช้งบประมาณเท่าใด ใครรับผิดชอบ เป็นต้น ไม่ใช่เป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นโดยไม่มีการเตรียมการไว้ล่วงหน้า

๕. เป็นวิธีการ การพัฒนาเป็นมรรควิธีหรือกลวิธีที่นำมาใช้ให้เกิดการเปลี่ยนแปลงตามเป้าหมายที่กำหนด เช่น การพัฒนาสังคม การพัฒนาชนบท การพัฒนาเมือง การพัฒนาเศรษฐกิจ การพัฒนาชุมชน ต่างก็เป็นวิธีการพัฒนาแบบหนึ่งที่มีลักษณะเฉพาะเป็นของตนเอง

๖. เป็นปฏิบัติการ คือเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริง ไม่เป็นเพียงแนวความคิดหรือเป็นเพียงรายละเอียดของแผนและโครงการเท่านั้น เพราะการพัฒนาเป็นวิธีการที่ต้องนำมาใช้ปฏิบัติจริงจึงจะเกิดผลตามที่ต้องการ

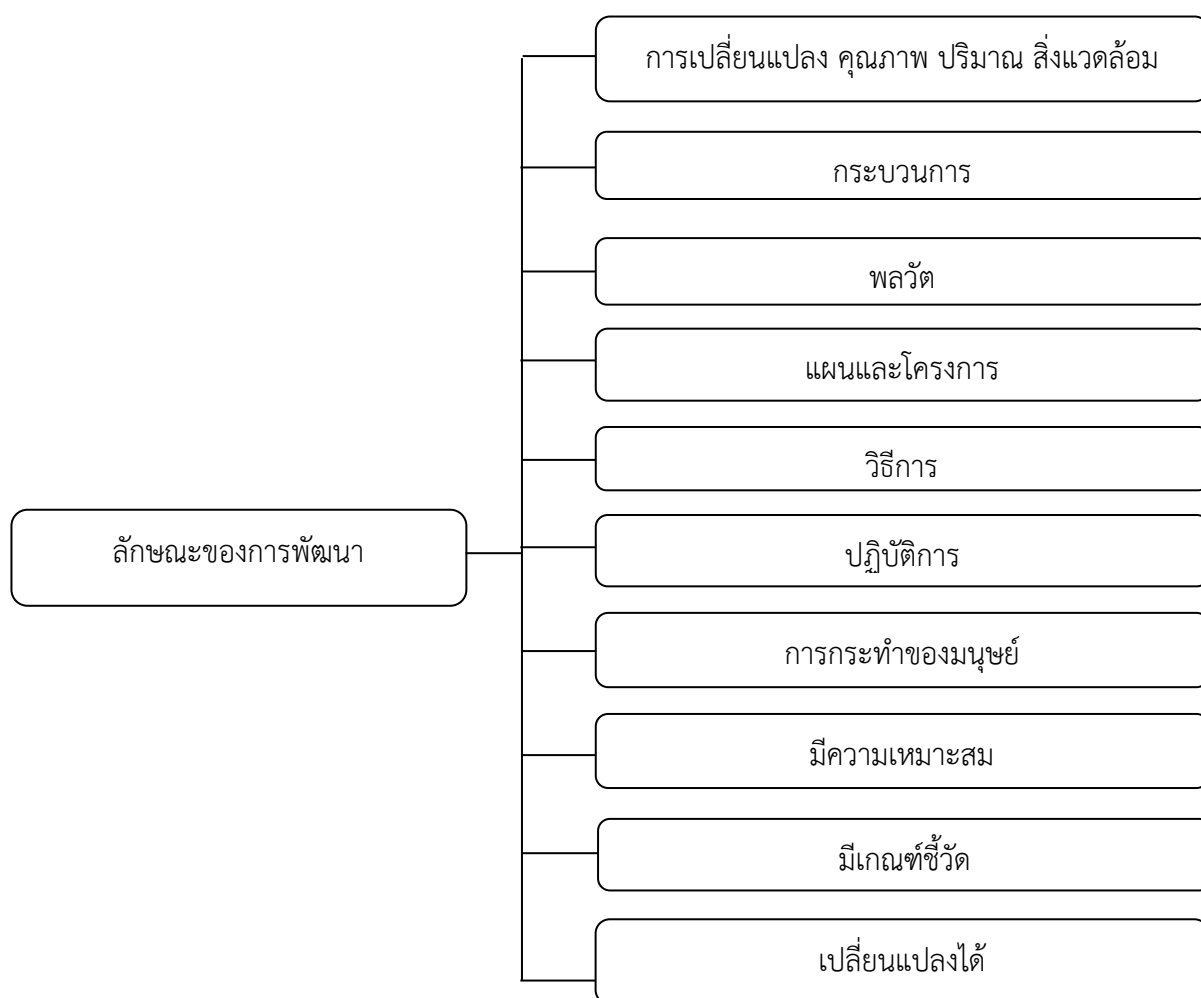
๗. เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากการกระทำของมนุษย์เพื่อประโยชน์ของมนุษย์ เพราะมนุษย์เป็นสัตว์โลกประเภทเดียวที่สามารถจัดทำแผนโครงการและคิดค้นวิธีการในการที่จะพัฒนาตนเองและสิ่งต่าง ๆ ได้ การเปลี่ยนแปลงใด ๆ ก็ตาม ถ้าไม่ได้เกิดจากการกระทำของมนุษย์แล้วจะไม่ใช่การพัฒนาแม้ว่าจะมีลักษณะอื่น ๆ เหมือนกับการพัฒนาก็ตาม

๘. ผลที่เกิดขึ้นมีความเหมาะสมหรือพึงพอใจ ทำให้มนุษย์และสังคมมีความสุข เพราะการพัฒนาเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์และการอยู่ร่วมกันเป็นสิ่งของมนุษย์นั่นเอง

๙. มีเกณฑ์หรือเครื่องชี้วัด คือสามารถบอกได้ว่าลักษณะที่เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงนั้นเป็นการพัฒนาหรือไม่ ซึ่งอาจดำเนินการได้หลายวิธี เช่น เปรียบเทียบกับสภาพเดิมก่อนที่จะเกิดการเปลี่ยนแปลง กำหนดเกณฑ์มาตรฐานในการชี้วัดในด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะด้านคุณภาพ ปริมาณ สิ่งแวดล้อม ความคงทนถาวร การประเมินผลจากผู้ที่เกี่ยวข้องว่ามีความเหมาะสมหรือพึงพอใจหรือไม่ และระดับใด เป็นต้น

๑๐. สามารถเปลี่ยนแปลงได้การพัฒนานอกจากจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่อมนุษย์สังคม และสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์แล้ว รูปแบบ กระบวนการและวิธีการพัฒนานี้ก็สามารถเปลี่ยนแปลงได้ เนื่องจากมนุษย์และสังคมเกิดการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ทั้งการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงที่เป็นผลของการพัฒนา ดังนั้นจึงมีความจำเป็นต้องปรับปรุงเปลี่ยนแปลงกระบวนการพัฒนาให้มีความเหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นด้วยการพัฒนาใหม่ ๆ จึงเกิดขึ้นอยู่เสมอ

กล่าวได้ว่าลักษณะโดยรวมของการพัฒนา เป็นการเปลี่ยนแปลงที่มีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กัน ถ้าการพัฒนาขาดลักษณะใดลักษณะหนึ่งดังกล่าวจะเป็นเพียงการเปลี่ยนแปลงในรูปแบบหนึ่งที่มีความหมายใกล้เคียงกับการพัฒนาเท่านั้น ลักษณะของการพัฒนาอาจสรุปได้ ดังภาพที่ ๒.๑

ภาพที่ ๒.๑ แสดงลักษณะของการพัฒนา ที่มา : สนธยา พลศรี (๒๕๔๗ : ๘)

๒.๑.๒ แนวความคิดเกี่ยวกับการพัฒนา

จากการนำคำว่า การพัฒนามาใช้ด้วยวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกันจึงให้เกิดแนวความคิดเกี่ยวกับการพัฒนาต่างกันไปหลายแนวความคิด ซึ่งสามารถจำแนกออกได้ดังต่อไปนี้

๑. แนวคิดด้านมนุษยนิยม เป็นการอธิบายแนวคิดพื้นฐานการพัฒนาของมนุษย์ที่เน้นเรื่องค่านิยมกับจริยธรรม โดยมองว่าเป้าหมายสุดท้ายของการพัฒนาอยู่ที่มนุษย์และค่านิยมด้านจริยธรรมเป็นสิ่งสำคัญในสังคมมนุษย์ ตามแนวคิดนี้ถือว่าคนเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนา คนเป็นผู้บันดาลให้สิ่งต่าง ๆ เกิดขึ้นหรือดับสลายได้ จุดหมายปลายทางสูงสุดของการพัฒนาคือการพัฒนาคน ซึ่งหมายถึงการทำให้คนมีทั้งคุณภาพและคุณธรรม^๙

๒. แนวคิดทางด้านเศรษฐกิจ เป็นการอธิบายถึงความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจซึ่งจะเน้นไปในเรื่องของการออมและการลงทุน มองว่าการพัฒนาเปรียบเสมือนการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ โดยถือว่าเมื่อมีกระบวนการพัฒนาเกิดขึ้นแล้ว ผลแห่งการพัฒนาจะแพร่กระจายไปยังประชาชนที่ละน้อย และประชาชนจะพัฒนาตามไปด้วย ซึ่งผลประโยชน์ของการเจริญเติบโตจะกระจายไปสู่ประชาชนกลุ่มต่าง ๆ ในรูปของงานและโอกาสทางเศรษฐกิจ โดยผลของการกระจายนี้จะเพิ่มผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจให้แก่กลุ่มที่ยากจนกว่า

๓. แนวความคิดด้านความจำเป็นขั้นพื้นฐาน เป็นผลมาจากการพัฒนาด้านเศรษฐกิจของหลาย ๆ ประเทศและประเทศต่าง ๆ เริ่มตระหนักว่าการดำเนินการพัฒนาที่ผ่านมาไม่ได้ส่งผลให้ประชาชนส่วนใหญ่ในประเทศมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น โดยการพัฒนาควรจะถูกกำหนดให้ไปสู่แนวคิดความจำเป็นขั้นพื้นฐาน เช่น อาหาร ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม การศึกษาและสุขภาพอนามัย รวมไปถึงความต้องการด้านต่าง ๆ ของประชาชนเป็นอันดับแรก แทนการมุ่งลงทุนในด้านอุตสาหกรรม นอกจากนี้ยังต้องคำนึงถึงสิทธิมนุษยชน การมีส่วนร่วมของชุมชนในกระบวนการพัฒนาและแนวทางในการปฏิบัติแล้วการพัฒนาจะมุ่งไปที่สวัสดิการของประชาชนเพื่อลดความยากจน ลดการว่างงาน และลดความไม่เท่าเทียมกันด้วย^{๑๐}

^๙วีรช เตียงหงษากุล, **หลักการพัฒนาชุมชน**, (กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์, ๒๕๒๙), หน้า ๔-๖.

^{๑๐}สนธยา พลศรี, **ทฤษฎีและหลักการพัฒนาชุมชน**, พิมพ์ครั้งที่ ๕, (กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์, ๒๕๔๗), หน้า ๙.

๔. แนวความคิดแบบการปฏิบัติการทางสังคมเป็นแนวคิดที่เกิดจากรัฐบาลของประเทศต่าง ๆ พยายามที่จะปรับปรุง แก้ไขปัญหาทางเศรษฐกิจและสังคมในรูปของการวางแผนและปฏิบัติการ เช่น การปฏิรูปที่ดิน การสหกรณ์ การพัฒนาชนบท เป็นต้น และเรียกรูปแบบนี้ว่าการพัฒนา

๕. แนวคิดแบบความขัดแย้งทางสังคม เป็นแนวคิดของการพัฒนาประเทศด้วยระบอบสังคมนิยมที่นำทฤษฎีความขัดแย้งมาใช้เป็นแนวทางในการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างและระบบสังคมโดยถือว่าการนำระบอบสังคมนิยมเข้ามาใช้แทนระบบที่ใช้อยู่เดิม ถือเป็นการพัฒนาในแนวความคิดนี้^{๑๑}

๖. แนวคิดแบบการพัฒนาชุมชน เป็นแนวคิดที่องค์การสหประชาชาตินำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาที่กล่าวมาแล้วในเรื่องความเป็นมาของการพัฒนา กล่าวคือทำให้คนและกลุ่มคนในชุมชนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาและเป็นผู้ได้รับผลของการพัฒนาตามหลักการและวิธีการพัฒนาชุมชน

๗. แนวคิดแบบการพัฒนาที่ยั่งยืน เป็นแนวคิดที่องค์การสหประชาชาติเรียกร้องให้ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกได้ตระหนักถึงผลกระทบจากการใช้ทรัพยากรอย่างฟุ่มเฟือยจนเกินขีดจำกัดของทรัพยากรโลก เป็นแนวคิดการพัฒนาที่ต้องคำนึงถึงความเป็นองค์รวมของทุกด้านอย่างสมดุลใน ๕ ด้าน คือ ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านเศรษฐกิจ ด้านวัฒนธรรม ด้านสังคมและด้านการเมือง

จากแนวคิดหลักในการพัฒนาทั้ง ๗ ประการดังกล่าว การพัฒนาชุมชนถือเป็นแนวคิดหนึ่งที่มีลักษณะเฉพาะ คือมุ่งเน้นไปที่การเปลี่ยนแปลงในตัวมนุษย์รวมถึงศักยภาพของมนุษย์เป็นหลัก กล่าวได้ว่าการที่จะทำความเข้าใจความหมาย ลักษณะและแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนานั้น จำเป็นจะต้องตระหนักในความจริงที่ว่า การพัฒนาเป็นแนวคิดเชิงปทัสสถาน การกำหนดความหมายทิศทางและแนวทางของการพัฒนานั้น ย่อมจะแตกต่างกันไปตามค่านิยมและความเชื่อพื้นฐานหรืออุดมการณ์ของสังคมและกาลเวลา ดังนั้นแนวทางการพัฒนาของประเทศที่มีความยึดมั่นในอุดมการณ์ทุนนิยมจึงอาจจะแตกต่างจากประเทศอุดมการณ์สังคมนิยมและเนื่องจากปทัสสถานที่มีมองเห็นว่าเป็นสิ่งที่ปรารถนาเปลี่ยนแปลงได้ตามกาลเวลา ความหมาย แนวคิดและแนวทางการพัฒนาอาจจะเปลี่ยนแปลงไปได้ตามกาลเวลาด้วยเช่นกัน

^{๑๑}นิรันดร์ จงวุฒิเวศย์, ทฤษฎีและแนวความคิดเกี่ยวกับการพัฒนาชนบท ในเอกสารการสอนชุดวิชาการพัฒนาชนบท หน่วยที่ ๑-๗, พิมพ์ครั้งที่ ๘, (กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, ๒๕๓๔), หน้า ๙๓-๙๔.

๒.๒ แนวคิดเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในปัจจุบัน ทั้งนี้ภาษาอังกฤษถือเป็นภาษากลางระหว่างบุคคลต่างชาติต่างภาษา ภาษาอังกฤษถูกนำมาใช้ในการติดต่อสื่อสารกับประชาคมโลก ในการรับรู้และแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างประเทศ สื่อรอบตัวทุกวันนี้มักจะมีข้อมูลที่เป็นภาษาอังกฤษสอดแทรกอยู่เป็นจำนวนมาก เช่น ป้ายโฆษณา ภาพยนตร์ หนังสือ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น ภาษาอังกฤษยังถูกใช้เพื่อการศึกษา ค้นคว้า ข้อมูลต่าง ๆ และเพื่อประกอบอาชีพ ดังนั้นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้ดีจึงได้เปรียบกว่าผู้อื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปีแห่งการส่งเสริมการท่องเที่ยว สถานประกอบการ พ่อค้า แม่ค้า ที่ค้าขายเกี่ยวกับอาหารที่ให้บริการแก่นักท่องเที่ยว นอกจากจะคำนึงถึงเรื่องความสะดวก รสชาติของอาหาร และความสดใหม่ของวัตถุดิบ ควรคำนึงถึงการพัฒนาและเพิ่มความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพื่อบริการให้นักท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี ถูกต้องตรงตามความต้องการ เพื่อเป็นการเพิ่มช่องทางในการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ในประเทศเพิ่มมากขึ้น เป็นการจูงใจและสร้างความประทับใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศเพิ่มขึ้น^{๑๒}

นอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังมีความสำคัญและเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารทางธุรกิจ ผู้ที่มีความรู้และมีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษจึงมีโอกาสนในการประกอบธุรกิจและเป็นที่ต้องการของสถานประกอบการ ส่งผลให้ผู้มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะทักษะการพูด มีโอกาสที่จะได้งานและก้าวหน้าในหน้าที่การงานเพิ่มมากขึ้น^{๑๓}

ความสามารถในการสื่อสารโดยการพูดเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้พูดจะต้องใช้ความสามารถทางด้านภาษาหลายด้านประกอบกัน เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจโดยจะต้องถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของผู้พูดออกมาเป็นคำพูดเพื่อให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจ ผู้พูดที่ดีจะต้องแสดงออกอย่างถูกต้อง

^{๑๒} นฤมล จิตรเอื้อ และเขมมารี รักรัชชูชีพ, (มปป), กลยุทธ์การจูงใจการท่องเที่ยวระยะยาวแบบเปี่ยมสุขของนักท่องเที่ยวผู้สูงอายุชาวต่างประเทศ, RMUTT Global Business and Economics Review Vol. 7 No, (November 2012), [ออนไลน์], แหล่งที่มา: <http://www.bus.rmutt.ac.th/journal/pdf/vol7-no2-06.pdf> [๑๕ สิงหาคม ๒๕๖๒].

^{๑๓} สุริน ร่วมคำ และคณะ, การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทบาทสมมติ, [ออนไลน์], แหล่งที่มา: <http://www.lannapoly.ac.th/mis/download.php?ResearchID=91> [๑๕ สิงหาคม ๒๕๖๒].

เหมาะสมกับโอกาสและสถานการณ์ต่าง ๆ มีความคล่องแคล่วในการพูดและการเลือกใช้คำพูดได้อย่างถูกต้อง

๒.๒.๑ ความหมายของการสื่อสาร

การสื่อสารภาษาอังกฤษนั้น การพูดเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้พูดจะต้องใช้ความสามารถทางด้านภาษาหลายด้านประกอบกัน เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจโดยจะต้องถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นคำพูดเพื่อให้ผู้ฟังสามารถฟังอย่างเข้าใจ มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการสื่อสารไว้ ดังนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล^{๑๔} ได้ให้ความหมายไว้ว่า เป็นการพูดเพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความเข้าใจให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด โดยใช้กลวิธีในการพูดที่ทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพ

อวยชัย ผกามาศ^{๑๕} กล่าวว่า เป็นการสื่อสารทางความคิด ประสบการณ์ และความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เพื่อสื่อความหมายให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ โดยใช้น้ำเสียงภาษา และกิริยาท่าทางอย่างมีประสิทธิภาพและถูกต้องตามจรรยาบรรณและประเพณีนิยมของสังคมให้ผู้ฟังรับรู้และเกิดการตอบสนอง

สกอตต์ (Scott)^{๑๖} ได้กล่าวว่า เป็นพฤติกรรมที่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคลตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไป ได้แก่ผู้พูดและผู้ฟัง มีปฏิริยาโต้ตอบกับสิ่งที่ได้ยิน ซึ่งผู้ร่วมสนทนาต้องเข้าใจในสิ่งที่ตนได้ฟัง แต่ก็ไม่สามารถทำนายล่วงหน้าได้ว่ารูปแบบภาษาจะเป็นแบบใด และมีความหมายอย่างไร

สรุปได้ว่า การสื่อสาร หมายถึง การใช้ความสามารถด้านภาษาในการแลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูลระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป การสื่อสารให้มีประสิทธิภาพนั้นผู้พูดจะต้องเลือกใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมถึงพฤติกรรมอย่างเหมาะสมถูกต้องกับโอกาสและมารยาทในการพูดที่ถูกต้องตามวัฒนธรรมและประเพณีของสังคม

^{๑๔} สุมิตรา อังวัฒนกุล, **วิธีสอนภาษาอังกฤษ**, (กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๐), หน้า ๑๖๗.

^{๑๕} อวยชัย ผกามาศ, **วาทกรรม**, พิมพ์ครั้งที่ ๓. (ภูเก็ต: สถาบันราชภัฏภูเก็ต, ๒๕๔๒), หน้า ๑-๒.

^{๑๖} Scott, Roger. "Speaking in Keith' Johnson and Keith Morrow." In *communication in the classroom*, (London: Longman Group Ltd, 1981) pp.70-71.

๒.๒.๒ วัตถุประสงค์ของการสื่อสาร

การสื่อสารเป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิตของมนุษย์ทุกเพศ ทุกวัย ไม่มีใครที่จะดำรงชีวิตได้โดยปราศจากการสื่อสาร ทุกสาขาอาชีพก็ต้องใช้การสื่อสารในการปฏิบัติงาน การทำธุรกิจต่าง ๆ โดยเฉพาะสังคมมนุษย์ที่มีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาตลอดเวลา การพัฒนาทางสังคมจะดำเนินไปพร้อม ๆ กับการพัฒนาทางการสื่อสาร นอกจากนี้การสื่อสารยังก่อให้เกิดการประสานสัมพันธ์กันระหว่างบุคคลและสังคม ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างคนในสังคม ช่วยสืบทอดวัฒนธรรม ประเพณี สะท้อนให้เห็นภาพความเจริญรุ่งเรือง วิถีชีวิตของผู้คนช่วยธำรงสังคมให้อยู่ร่วมกันเป็นปกติสุขและอยู่ร่วมกันอย่างสันติ การสื่อสารยังเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาความเจริญก้าวหน้าทั้งตัวบุคคลและสังคม คุณธรรม จริยธรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ฯลฯ จะเห็นได้ว่าการสื่อสารเป็นเครื่องมือในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของมนุษย์และพัฒนาความเจริญก้าวหน้าในด้านต่าง ๆ ดังนั้นการพัฒนาและการส่งเสริมด้านการสื่อสารจึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งโดยเฉพาะในโลกแห่งการสื่อสารแบบไร้พรมแดน^{๑๗}

๑. วัตถุประสงค์ของการส่งสาร

ในการสื่อสารนั้นผู้ส่งสารอาจส่งสารด้วยวจนภาษา คือ การพูดและการเขียน หรืออวัจนภาษา เช่น อากัปกริยาต่าง ๆ เครื่องแต่งกาย การจัดระยะห่าง ฯลฯ หรืออาจใช้ทั้งวจนภาษาและอวัจนภาษาประกอบกันก็ได้ โดยการส่งสารมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

๑) เพื่อแจ้งให้ทราบหรือบอกให้รู้ (To inform or to tell) เป็นการส่งสารที่ผู้ส่งสารต้องเล่าเรื่องหรือแจ้งเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตนเองหรือในสังคมให้ผู้รับสารได้ทราบ

๒) เพื่อการสอนหรือให้การศึกษา (To teach or to education) เป็นการส่งสารเพื่อให้ผู้รับสารมีความรู้ ความเข้าใจ สามารถนำความรู้ที่ไปใช้ประโยชน์ สามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินค่าสิ่งต่าง ๆ ได้

๓) เพื่อชักจูงหรือโน้มน้าวใจ (To propose or to persuade) เป็นการส่งสารที่มุ่งเน้นให้ผู้รับสารเปลี่ยนแปลงความรู้สึกนึกคิด ทศนคติหรือพฤติกรรม ซึ่งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวมักส่งผลดีกับผู้ส่งสาร

^{๑๗} จุฑาภรณ์ ภาวพบ และฐิตินารถ ค่ายอด, การศึกษารูปแบบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้ให้บริการคุณภาพการท่องเที่ยวจังหวัดสตูล, รายงานวิจัย, (คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา, ๒๕๕๘), หน้า ๑๐.

๔) เพื่อสร้างความพอใจหรือให้ความบันเทิง (To please or to entertain) เป็นการส่งสารที่มุ่งเน้น ให้ผู้รับสารเกิดความพึงพอใจ เกิดความสนุกสนาน เพื่อเป็นการพักผ่อนและผ่อนคลายความตึงเครียดจากการเรียนหรือการทำงาน

๕) เพื่อสอบถามหรือขอความช่วยเหลือ (To inquire or to ask help) เป็นการส่งสารที่มีวัตถุประสงค์ชัดเจนว่าต้องการข้อมูลข่าวสารความช่วยเหลือ ตลอดจนสอบถามความคิดเห็นจากผู้รับสาร

๒. วัตถุประสงค์ของการรับสาร

ส่วนในการรับสารนั้นผู้รับสารอาจได้รับสารผ่านสื่อหรือประสาทสัมผัสทางร่างกาย โดยสามารถจำแนกวัตถุประสงค์ของการรับสารได้ดังนี้

๑) เพื่อรับทราบ (To know) เกิดจากการที่ผู้รับสารต้องการจะทราบเรื่องราวเหตุการณ์ข่าวสารต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม ซึ่งเป็นการตอบสนองต่อความอยากรู้อยากเห็นของตนเอง

๒) เพื่อศึกษาเรียนรู้หรือทำความเข้าใจ (To learn or to understand) เกิดจากการที่ผู้รับสารต้องการมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของวิชาการต่าง ๆ เพิ่มพูนความสามารถของตนเอง ให้มีความเชี่ยวชาญ และสามารถนำความรู้ที่ไปวิเคราะห์สังเคราะห์หรือประเมินค่า เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์

๓) เพื่อกระทำหรือตัดสินใจ (To dispose or decide) เกิดจากการรับรู้ข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาประกอบการตัดสินใจ ซึ่งข้อมูลที่ได้รับนั้นต้องมีมากพอที่จะทำให้เปลี่ยนแปลงความคิดทัศนคติพฤติกรรม เพื่อการตัดสินใจ

๔) เพื่อความพอใจหรือความรื่นเริง เกิดจากผู้รับสารต้องการผ่อนคลายความเครียดจากการดำเนินชีวิตประจำวัน^{๑๘}

เมื่อทราบวัตถุประสงค์ของการส่งสารและรับสารแล้ว ในฐานะผู้ส่งสารจำเป็นต้องทราบวัตถุประสงค์ของการสื่อสารให้ชัดเจนเพื่อเตรียมตนเองให้ดีและในฐานะของผู้รับสารหากมีความตั้งใจในการรับสารอย่างจริงจังและพยายามทำความเข้าใจ ก็จะสามารถตีความสารนั้นได้ใกล้เคียงและตรงกับสิ่งที่ผู้ส่งสารได้ตีซึ่งทำให้การสื่อสารในครั้งนั้นมีโอกาสสัมฤทธิ์ผลได้มากยิ่งขึ้น

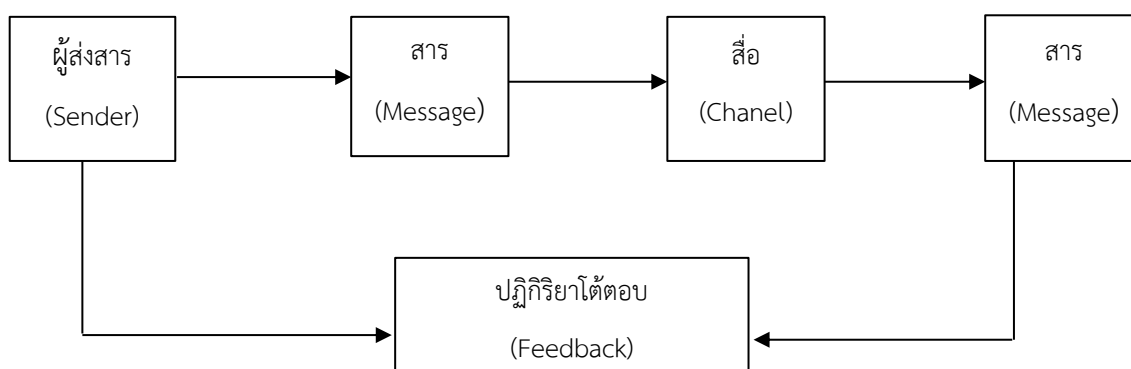
^{๑๘} จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ, ภาษากับการสื่อสาร, (กรุงเทพมหานคร: คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, ๒๕๔๘), หน้า ๗๓.

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการสื่อสารมีประโยชน์อย่างยิ่งไม่ว่าจะเป็นในแง่ของบุคคลหรือสังคม ซึ่งประโยชน์ในแง่ของบุคคลคือ ทำให้เรารู้ความรู้สึกนึกคิดและความต้องการของผู้อื่น ทำให้เราได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารจากแหล่งต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการใช้ชีวิต ส่วนประโยชน์ในแง่สังคมก็คือ การสื่อสารทำให้สังคมมีความเจริญก้าวหน้าเพราะทำให้มนุษย์นั้นสามารถสืบทอดและพัฒนาวัฒนธรรมของตนเองไปจนถึงรับรู้วัฒนธรรมสังคมอื่น อีกทั้งยังสามารถนำมาปรับใช้และถ่ายทอดวัฒนธรรมของตนไปสู่คนรุ่นต่อ ๆ ไปอย่างไม่จบสิ้น ซึ่งหากสังคมมนุษย์ปราศจากการสื่อสารแล้วมนุษย์ก็ไม่อาจดำรงอยู่ได้มาจนถึงปัจจุบันและอาจสูญสิ้นเผ่าพันธุ์และอารยธรรมไปแล้วก็เป็นได้

๒.๒.๓ องค์ประกอบของการสื่อสาร

ในกระบวนการสื่อสารนั้นจะประกอบไปด้วยส่วนสำคัญ ๔ ส่วนเป็นอย่างน้อย ได้แก่ ผู้ส่งสาร (Sender) สาร (Message) สื่อ (Channel) และผู้รับสาร (Receiver) ซึ่งในบางกรณีอาจมีเรื่องของปฏิกิริยาตอบสนองหรือปฏิกิริยาโต้ตอบ (Feedback) จากผู้รับสารด้วย ดังรูปภาพ ๒.๒

รูปภาพ ๒.๓ กระบวนการสื่อสาร^{๑๙}

๑. ผู้ส่งสาร คือ บุคคลหรือกลุ่มบุคคลผู้ให้ข้อมูล แสดงความคิด ความรู้สึก ฯลฯ ไปยังผู้รับสารเพื่อก่อให้เกิดผลอย่างใดอย่างหนึ่งต่อผู้รับสาร ซึ่งผู้ส่งสารนี้มีบทบาทสำคัญในการสื่อสารเพราะเป็นผู้กำหนดจุดประสงค์ในการสื่อสาร นอกจากนี้ผู้ส่งสารยังสามารถเปลี่ยนบทบาทเป็นผู้รับสารได้ในกรณีที่ผู้รับสารมีปฏิกิริยาตอบสนองกลับมา

^{๑๙} กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์, *ทักษะภาษาเพื่อการสื่อสาร*, (กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตน, ๒๕๕๑), หน้า ๔-๕.

๒. สาร คือ ถ้อยคำหรือข้อความที่เป็นเรื่องราวอันมีความหมาย โดยแสดงออกมาในรูปของ ภาษาหรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ ซึ่งผู้ส่งสารและผู้รับสารสามารถรับรู้ร่วมกันได้

๓. สื่อ คือ สิ่งที่ทำหน้าที่นำสารจากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร อาจจะเป็นวจนภาษาหรือ อวจนภาษาก็ได้ซึ่งสื่อนี้มีบทบาทในการเป็นตัวกลางให้ผู้ส่งสารและผู้รับสารติดต่อกันได้โดยสื่อที่ มนุษย์ใช้ในการสื่อสารมีหลายประเภท ดังนี้

(๑) สื่อสามัญหรือสื่อธรรมชาติ หมายถึง สื่อที่มีอยู่เองตามธรรมชาติ เช่น บรรยากาศ รอบ ๆ ตัวเรา

(๒) สื่อบุคคลหรือสื่อมนุษย์ หมายถึง มนุษย์ที่เป็นตัวกลางในการสื่อสาร เช่น ผู้สื่อข่าว นักเล่านิทาน พิธีกร ครูอาจารย์ เป็นต้น

(๓) สื่อสิ่งพิมพ์ หมายถึง เอกสารทุกชนิดที่ผ่านกระบวนการพิมพ์ เช่น วารสาร นิตยสารหนังสือพิมพ์ หนังสือ แผ่นพับ เป็นต้น

(๔) สื่ออิเล็กทรอนิกส์ หมายถึง สื่อที่ต้องใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย เช่น วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ โทรศัพท์ โทรสาร คอมพิวเตอร์ เป็นต้น

(๕) สื่อเฉพาะกิจ หมายถึง สื่อที่ทำหน้าที่เรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น ป้ายโฆษณา ป้ายชื่อ ถนน ชื่อสิ่งของ เป็นต้น

(๖) สื่อระคนหรือสื่อผสม หมายถึง สื่อในรูปแบบต่าง ๆ ที่นำมาผสมผสานกันจนเป็น รูปแบบใหม่โดยมีเอกลักษณ์ของสื่อแต่ละแบบรวมกันอยู่ เช่น สื่อพื้นบ้านต่าง ๆ วัตถุจารึก เป็นต้น

๔. ผู้รับสาร หมายถึง บุคคลหรือกลุ่มบุคคลผู้รับข้อมูล ความคิด ความรู้สึก ฯลฯ ที่ผู้ส่งสาร ส่งมา โดยสามารถกำหนดรู้และเข้าใจความหมาย เนื้อหาของสารไม่ว่าจะเป็นวจนภาษาหรือ อวจนภาษา นอกจากนี้ผู้รับสารยังสามารถเปลี่ยนบทบาทเป็นผู้ส่งสารได้ในกรณีที่ผู้รับสารมีปฏิกริยา ตอบสนองกลับไปสู่ผู้ส่งสาร

๕. ปฏิกริยาโต้ตอบ คือ กระบวนการสื่อสารย้อนกลับ ในการสื่อสารครั้งหนึ่ง ๆ นั้นอาจมี ปฏิกริยาตอบสนองหรือไม่ก็ได้ขึ้นอยู่กับว่าผู้รับสารต้องการตอบสนองสารและเจตนาของผู้ส่งสาร หรือไม่ ปฏิกริยาโต้ตอบนี้ถือว่ามีส่วนสำคัญในการสื่อสาร เพราะจะทำให้ผู้ส่งสารทราบว่าการสื่อสาร ของตนนั้นสัมฤทธิ์ผลหรือไม่

เพราะฉะนั้น ในการสื่อสารแต่ละครั้งจะบรรลุวัตถุประสงค์หรือไม่ต้องขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ ทั้ง ๔ ประการ ซึ่งได้แก่ ผู้ส่งสาร สาร สื่อ และผู้รับสาร และรวมไปถึงการมีปฏิกริยาโต้ตอบดังกล่าว

มาแล้วข้างต้นด้วย โดยทิศทางของการสื่อสารดังกล่าวนี้มี ๒ ลักษณะ คือ การสื่อสารทางเดียว (One Way Communication) และการสื่อสารสองทิศทาง (Two Way Communication) ซึ่งทิศทางของการสื่อสารดังกล่าวนี้ขึ้นอยู่กับว่าการสื่อสารในครั้งนั้นมีปฏิริยาตอบสนองจากผู้รับสารหรือไม่

การวิเคราะห์กระบวนการสื่อสารมีวิธีง่ายที่สุดคือการตอบคำถามที่ว่า ใคร (Who) พูดอะไร (says what) ผ่านสื่อใด (in which channel) กับใคร (to whom) เกิดผลอย่างไร (with what effect?) ซึ่งหากนำเอาความคิดของสาสเวลล์มาเขียนเป็นกระบวนการสื่อสาร ได้ดังนี้ ๑) ผู้ส่งสาร ๒) สาร ๓) สื่อ ๔) ผู้รับสาร ๕) ผลของการสื่อสาร^{๒๐}

๒.๒.๔ กลวิธีในการสื่อสาร

คำว่า กลวิธีในการสื่อสาร (Communication strategies) นั้น เซลิงเคอร์ (Selinker)^{๒๑} เป็นผู้นำมาใช้เป็นคนแรก ในปี ค.ศ. ๑๙๗๒ ในขณะที่ศึกษาในเรื่องของข้อผิดพลาดการใช้ภาษาของผู้เรียนภาษาที่สอง เซลิงเคอร์ (Selinker) พบว่า มีข้อผิดพลาดบางอย่างที่ไม่ได้เป็นผลมาจากอายุของผู้เรียน หรือปริมาณของการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศที่ผู้เรียนได้รับแต่เป็นผลจากความพยายามในการพูดสื่อความหมายในขณะที่ผู้เรียนมีความรู้ในภาษาเป้าหมายที่จำกัด ความพยายามดังกล่าวก็คือ การใช้กลวิธีในการสื่อสารนั่นเอง แต่ผู้ที่เริ่มต้นศึกษากลวิธีในการสื่อสารอย่างจริงจังคือ วาราดิ (Varadi)^{๒๒} และหลังจากนั้น ทาโรน (Tarone)^{๒๓} ได้นำกลวิธีในการพูดเพื่อการสื่อสารมาใช้ในการศึกษากลวิธีในการสื่อสารในแง่ของการปฏิสัมพันธ์ และได้ให้นิยามของคำ “กลวิธีในการสื่อสาร” ว่าเป็นความพยายามที่คู่สนทนาที่ต้องการสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกัน ซึ่งต่อมามีการทำการศึกษา กลวิธีในการพูดเพื่อการสื่อสารอย่างแพร่หลายโดยเน้นพฤติกรรมของผู้เรียนมากกว่าพฤติกรรมของครูผู้สอน และเน้นความสำคัญในเรื่องของกระบวนการเรียนการสอนมากกว่าผลของการเรียน

^{๒๐} Lasswell, H.D., “The Structure and Function of Communication in Society”, In *Public Opinion and Communication*, (New York: Free Press, 1966), p. 12.

^{๒๑} Selinker, L., *Interlingua*, IRAL 10 (1972): 209-230.

^{๒๒} Varadi, Tamas, *Strategies of Target Language Learner Communication: Message Adjustment*, IRAL (1980). 59-57.

^{๒๓} Tarone, Elaine, “Communicative Strategies, Foreigner Talk, and Repair in Interlingua”, *Language Learning* 30, No.2 (1980): 417-431.

ในปัจจุบันการสื่อสารเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญ โดยเฉพาะการสื่อสารที่ต้องใช้ภาษาต่างประเทศ เราจึงต้องหากลวิธีในการสื่อสารเพื่อให้การสื่อสารนั้นบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้และทำให้เกิดความเข้าใจกันทั้งสองฝ่าย โดยมีผู้ให้ความหมายของกลวิธีสื่อสารไว้ดังนี้

คอร์ดเดอร์ (Corder)^{๒๔} ได้ให้ความหมายของกลวิธีในการสื่อสารไว้ว่าหมายถึงการที่ผู้พูดใช้เทคนิคอย่างมีระบบในการสื่อความหมายในสถานการณ์ที่ต้องเผชิญกับความยากลำบากในการสื่อสาร

คานาล (Canale)^{๒๕} ได้ขยายความหมายของกลวิธีในการสื่อสารในมุมมองที่กว้างขึ้นกล่าวคือ กลวิธีในการสื่อสารหมายถึงความพยายามของผู้พูดเพื่อที่จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการสื่อสาร

โพลิสเซ (Poulisse)^{๒๖} ได้ให้ความหมายของกลวิธีในการสื่อสารว่า หมายถึง กลวิธีที่ผู้ใช้ภาษาใช้เพื่อที่จะประสบความสำเร็จในการสื่อความหมายตามที่ต้องการ ด้วยความตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้นเนื่องจากการขาดความรู้ทางภาษาในระหว่างการวางแผนการพูด

ดอร์นเย (Dornyei)^{๒๗} ได้ขยายขอบเขตของความหมายของกลวิธีในการสื่อสารโดยพิจารณาว่าปัญหาที่เกิดขึ้นในระหว่างการสื่อสารนั้น นอกจากจะเป็นเพราะการขาดความรู้ในตัวภาษาของผู้พูดหรือคู่สนทนา แต่อาจเป็นเพราะผู้พูดต้องการเวลามากขึ้นในการคิดหาคำพูด ดังนั้น ผู้พูดจึงต้องใช้ความพยายามที่จะแก้ไขปัญหามาโดยการใช้กลวิธีขอเพิ่มเวลาเพื่อช่วยให้ผู้พูดได้มีเวลาในการคิดและทำให้การสื่อสารสามารถดำเนินต่อไปได้ จึงสรุปได้ว่า กลวิธีในการสื่อสารจึงควรรวมความถึงความพยายามที่จะแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นจากการที่ผู้พูดต้องการเวลามากขึ้นในการคิด

จากความหมายของกลวิธีในการสื่อสารที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าหมายถึงกระบวนการหรือวิธีการที่ใช้หรือแก้ปัญหาในการติดต่อสื่อสารปฏิสัมพันธ์ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการสื่อความหมายที่ถูกต้องอย่างมีระบบของผู้พูด โดยผ่านกระบวนการคิดอย่างมีสติ

^{๒๔} Corder, S. Pit., **Error Analysis and Inter-language**, (New York: Oxford University Press, 1982), p. 103.

^{๒๕} Canale, M., and Swain, M., "Theoretical Bases of communicative Approach to Second Language Teaching and Testing." **Applied Linguistics** 17, 6 (November 1980): 11.

^{๒๖} Poulisse, Nanda, and Schils, Erik., "The Influence of Task – and Proficiency –Related Factors on the Use of Compensatory Strategies: A Quantitative Analysis." **Language Learning** 39, (January 1989): 15 – 48.

^{๒๗} Dornyei, Zoltan, "On the Teachability of Communication Strategies." **TESOL Quarterly** 29, (Spring 1995): 55 – 58.

๒.๒.๕ ประเภทของกลวิธีการสื่อสาร

ในการจำแนกประเภทของกลวิธีการสื่อสารที่ใช้ในการพูดนั้น นักภาษาศาสตร์ได้มีการแบ่งตามข้อมูลในการใช้กลวิธีการสื่อสารของผู้เรียนภาษาที่สอง โดยแบ่งตามกลวิธีการสื่อสารตามแนวคิดต่าง ๆ ในงานวิจัยชิ้นนี้ได้ใช้แนวทางการศึกษากลวิธีการสื่อสาร ดังนี้ ทาโรน และยูล์ (Tarone & Yule, ๑๙๘๙) แคสเปอร์ และแฟร์ช (Kasper & Faerch, ๑๙๘๐) และ รีเบคก้า (Rebecca, ๑๙๙๐) โดยมีรายละเอียดดังนี้

ทาโรนและยูล์ (Tarone & Yule)^{๒๘} ได้แบ่งกลวิธีการสื่อสารออกเป็น ๕ กลวิธี ดังนี้

๑. การพูดโดยอ้อม (Circumlocution) เป็นการพูดเพื่ออธิบายถึงสิ่งที่ต้องการพูดถึงโดยการใช้รูปประโยคง่าย เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจตรงกัน เช่น สี, รูปร่าง ฯลฯ ตัวอย่างเช่น The color is, uh, dark, and uh... the size is just uh, uh, as a hand...

๒. การใช้คำพูดใกล้เคียง (Approximation) เป็นการใช้คำพูดสิ่งหนึ่ง โดยมีความหมายใกล้เคียงกันกับคำศัพท์ที่ผู้พูดต้องการจะสื่อความหมาย ตัวอย่างเช่น May be is something like a rope (Describing an electrical cord)

๓. การยืมคำ (Language transfer) เป็นกลวิธีการยืมคำจากภาษาแม่มาใช้ในการสื่อสารหรือการใช้โครงสร้างของภาษาแม่ โดยการเรียงประโยคโดยใช้โครงสร้างประโยคแบบภาษาแม่แบ่งได้ ๒ ประเภทดังนี้

๓.๑ การพูดภาษาแม่ปะปนภาษาที่สอง (Language switch) เป็นการพูดในลักษณะที่ผู้พูดไม่ทราบคำศัพท์ที่ต้องการพูด จึงนำภาษาแม่มาใช้ในการสื่อสาร ยกตัวอย่างเช่น Where is my รองเท้า? เป็นต้น

๓.๒ การพูดแปลคำต่อคำ (Literal translation) เป็นการพูดโดยการเรียงโครงสร้างประโยคแบบภาษาแม่ ยกตัวอย่างเช่น Sock black เป็นต้น

๔. กลวิธีการสื่อสารโดยไม่ใช้คำพูด (Mime) เป็นกลวิธีการสื่อสารโดยการใช้วัจนภาษาเข้ามาช่วยในการสื่อสาร เช่น การใช้ท่าทาง การแสดงออกทางสีหน้า การเคลื่อนไหวมือหรือร่างกาย เป็นต้น ตัวอย่างเช่น Who can, uh, uh...(gesture), like this. (ทำท่าตัดต้นไม้)

๕. กลวิธีการหลีกเลี่ยง (Avoidance) ซึ่งแบ่งได้เป็น ๒ กลวิธีคือ

^{๒๘} Tarone, E., & Yule, G., *Eliciting the performance of strategic competence*, (Washington, DC: Newbury House, 1989), pp. 103-113.

๕.๑ การหลีกเลี่ยงหัวข้อสนทนา (Topic avoidance) เป็นการที่ผู้พูดพยายามเลี่ยงการพูดเกี่ยวกับหัวข้อที่ตนเองไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์หรือโครงสร้างประโยค

๕.๒ การยกเลิกข้อมูลการสนทนา (Message avoidance) เป็นการที่ผู้พูดเริ่มการสนทนาแต่เมื่อไม่สามารถดำเนินบทสนทนาต่อไปได้ จึงหยุดการสนทนาดังนั้น

แคสเปอร์และแฟร์ช (Kasper & Faerch)^{๒๙} ได้นิยามถึงกลวิธีการสื่อสารไว้ว่า เป็นกลวิธีที่ผู้พูดวางแผนเพื่อแก้ไขปัญหาในการสื่อสารเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย โดยทั้ง ๒ ได้แบ่งประเภทของกลวิธีการสื่อสารไว้ ๗ ประเภทดังนี้

๑. กลวิธีการพูดแบบปนภาษา (Code switching) เป็นการใช้ภาษาแม่เข้ามาช่วยในการสื่อสารภาษาที่สอง ยกตัวอย่างเช่น Where is my room?

๒. กลวิธีการใช้คำแทน (Substitution) เป็นการใช้คำศัพท์คำอื่นแทนในการสื่อสารเนื่องด้วยผู้พูดนั้นไม่สามารถนึกคำพูดที่ต้องการสื่อสารได้

๓. กลวิธีการยกตัวอย่าง (Exemplification) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดนั้นยกตัวอย่างเพื่อสร้างความเข้าใจให้แก่ผู้ฟัง

๔. กลวิธีการสรุปคำ (Generalization) เป็นคำที่ใช้บอกประเภท หรือหมวดหมู่ เพื่อช่วยผู้พูดในการสื่อสาร

๕. กลวิธีการสร้างคำใหม่ (Word-coining) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดนั้นสร้างคำใหม่ขึ้นมาในประโยค เพื่อช่วยในการสื่อสารภาษาที่สอง

๖. กลวิธีการใช้โครงสร้างใหม่ (Restructuring) เป็นกลวิธีการสร้างประโยคขึ้นมาใหม่ในขณะการสื่อสาร และเป็นประโยคที่ไม่ถูกต้องสมบูรณ์

๗. กลวิธีการบรรยายลักษณะ (Description) เป็นกลวิธีการอธิบาย บรรยายถึงลักษณะต่าง ๆ ในกรณีที่ผู้พูดไม่สามารถนึกถึงคำศัพท์ที่ตนต้องการจะสื่อสารได้

รีเบคก้า (Rebecca)^{๓๐} กลวิธีการสื่อสารที่รีเบคก้าได้พูดถึงนั้น สามารถใช้ได้กับทั้งการพูดและการเขียน แยกเป็น ๘ ประเภทดังนี้

^{๒๙} Kasper, G. & Faerch, C., Plan and strategies in foreign language communication. In *Strategies in intern language communication*, (pp. 20-60), (London: Longman, 1983), pp. 99-110.

^{๓๐} Rebecca L., *Language Learning Strategies: What Every Teacher Should Know*, (New York: Newbury House, 1990), pp. 51-52.

๑. กลวิธีการใช้ภาษาแม่ในการสื่อสาร (Switching to the mother tongue) เป็นการสื่อสารที่ผู้พูดนั้นใช้ภาษาแม่เข้ามาช่วยในการสื่อสาร เมื่อผู้พูดนั้นไม่ทราบถึงคำศัพท์ของภาษาที่สองที่ตนต้องการจะสื่อสาร

๒. กลวิธีการขอความช่วยเหลือ (Getting help) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดของความช่วยเหลือจากคู่สนทนาเมื่อผู้พูดนั้นไม่สามารถพูดต่อในประโยคนั้นได้

๓. กลวิธีการใช้ท่าทางในการสื่อสาร (Using mime or gesture) ผู้พูดนั้นใช้วัจนภาษาเข้ามาช่วยในการสื่อสาร เช่น การผงกศีรษะ การใช้มือ หรือการเคลื่อนไหวร่างกาย เป็นต้น

๔. กลวิธีการหลีกเลี่ยง (Avoiding communication partially or totally) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดนั้นพยายามหลีกเลี่ยงในหัวข้อสนทนาที่ตนเองไม่มีข้อมูล

๕. กลวิธีการเลือกเรื่องสนทนา (Selecting the topic) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดนั้นเลือกในเรื่องที่ตนเองมีความรู้ในการสื่อสารได้เป็นอย่างดี เช่น มีความรู้ด้านคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ เป็นต้น

๖. กลวิธีการใช้คำใกล้เคียง (Adjusting or approximating the message) เป็นกลวิธีที่ผู้พูดนั้นหาคำที่ใกล้เคียงกับคำศัพท์ที่ตนเองพยายามจะสื่อสารมาใช้ในการสนทนา เช่น ใช้คำว่า Pen instate of pencil เป็นต้น

๗. กลวิธีการสร้างคำใหม่ (Coining words) เป็นวิธีการสร้างคำขึ้นมาใหม่ในการสื่อสารแต่เป็นคำที่มีคำศัพท์ หรือมีความหมายตรงกับศัพท์ที่ต้องการจะสื่อสาร

๘. กลวิธีการพูดโดยอ้อม หรือการใช้คำเหมือน (Using a circumlocution or synonym) เป็นกลวิธีการสื่อสารที่ผู้พูดนั้นอธิบายถึงความหมายของคำศัพท์คำนั้น หรือการให้คำเหมือน หรือ คำในกลุ่มเดียวกับคำศัพท์ที่ต้องการจะสื่อสาร

ในการจัดประเภทของกลวิธีการสื่อสารของนักวิจัยจะเห็นได้ว่าประเภทของกลวิธีการสื่อสารนั้นมีลักษณะการแบ่งที่คล้ายคลึงกัน และมีชื่อของกลวิธีการสื่อสารที่คล้ายคลึงกัน

๒.๒.๖ การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

แนวคิดเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น เป็นแนวคิดในการเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นเพื่อให้บุคคลสามารถสื่อความหมายได้จริงอย่างถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ โดยแนวคิด

ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนี้มีรากฐานที่พัฒนามาจากทฤษฎีทางภาษาศาสตร์แนวใหม่ของชอมสกี (Chomsky)^{๓๑} ซึ่งกล่าวว่าความหมายทางภาษาของมนุษย์แบ่งออกเป็น ๒ ระดับ คือ

๑. ความสามารถทางภาษา (Linguistic competence) หมายถึง ความสามารถทางภาษาที่เกิดขึ้นเองโดยอัตโนมัติของทุกคนในฐานะที่เป็นเจ้าของภาษาเป็นความรู้ที่จะทำให้ผู้พูดใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายได้

๒. ความสามารถในการใช้ภาษา (Linguistic performance) หมายถึง ความสามารถที่จะนำความรู้ ความเข้าใจในภาษาไปใช้ในการแสดงออกเป็นการใช้ภาษาจริง ๆ

อย่างไรก็ตามยังมีนักภาษาศาสตร์หลายคนเห็นว่า ระดับความสามารถในการใช้ภาษาดังกล่าวไม่ครอบคลุมองค์ประกอบที่สำคัญที่จะต้องคำนึงถึงในการนำความรู้ทางภาษามาใช้จริงเพราะมิได้กล่าวถึงองค์ประกอบทางด้านวัฒนธรรมของสังคม ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นมากในการสื่อสาร ดังนั้นแนวคิดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจึงเกิดความเชื่อที่ว่าภาษาคือการสื่อความหมาย ส่วนความรู้ทางภาษาอังกฤษหรือความสามารถทางภาษาอังกฤษนั้น (Linguistic competence) ได้แก่ความรู้ในเรื่องรูปแบบและความหมายของภาษาอังกฤษนั้นเป็นเพียงส่วนหนึ่งของความสามารถในการสื่อความหมายเท่านั้น เพราะจุดประสงค์ปลายทางของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมิได้อยู่ที่ความรู้รอบรู้ในเรื่องรูปแบบโครงสร้างทางไวยากรณ์เท่านั้น แต่เป็นการรอบรู้ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความหมายตามหน้าที่ของภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้วยความรอบรู้ในเรื่องศัพท์และไวยากรณ์จะไม่เกิดผลอะไรถ้าบุคคลไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ตามความต้องการที่จะสื่อสาร ดังนั้นแนวคิดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจึงถือเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ในวงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และทำให้วิธีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเปลี่ยนแปลงได้ดังนี้ คือ

๑. เป็นการเน้นความสามารถในการสื่อความหมาย (Communicative competence) มากกว่าความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษ

๒. เป็นการรวมทักษะการฟัง พูดเข้ากับทักษะการอ่านและเขียน โดยเน้นภาษาอังกฤษที่จะนำไปใช้ได้จริง

^{๓๑} Chomsky, N., Language and mind, Retrieved May 10, 2007, [online], available from: <http://www.marxists.org/reference/subject/philosophy/works/us/chomsky.htm>, [๑๕ สิงหาคม ๒๕๖๒].

๓. เป็นการช่วยให้บุคคลระลึกอยู่เสมอว่ามีภาษาอังกฤษหลายรูปแบบที่ใช้ในการสื่อความหมายและฝึกให้บุคคลรู้จักนำรูปแบบต่าง ๆ ของภาษาอังกฤษไปใช้ในการสื่อความหมาย โดยการฝึกในบางขั้นตอนจะให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว (Fluency) บางขั้นตอนจะให้ความสำคัญกับความถูกต้องของตัวภาษา (Accuracy) และในระดับที่สูงขึ้นจะให้ความสำคัญกับความเหมาะสมในการใช้ภาษา (Appropriate) ในสถานการณ์ต่าง ๆ เท่า ๆ กับความถูกต้องของตัวภาษา

สรุปได้ว่า แนวคิดเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมิได้ยึดหลักความถูกต้องตามไวยากรณ์ หรือยึดที่การสื่อสารเพียงอย่างเดียวอย่างใดอย่างหนึ่ง หากแต่ให้ความสำคัญกับทั้งสองประการไปพร้อม ๆ กัน ซึ่งลิตเติลวูด (Littlewood)^{๓๑} กล่าวถึงลักษณะที่สำคัญ ๒ ประการ ตามแนวคิดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

๑. ทักษะที่บุคคลจะเกิดการเรียนรู้นั้นมีได้จำกัดอยู่แต่ในวงของโครงสร้างทางภาษาเท่านั้น หากยังต้องรวมถึงทักษะอื่นที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างและหน้าที่ของการสื่อสารในสถานการณ์ที่เป็นจริง

๒. ต้องมีกิจกรรมการเรียนรู้ที่จำเป็นอันจะนำไปสู่การบรรลุเป้าหมาย กล่าวคือ การเรียนรู้ที่ไม่จำเป็นจะต้องเกิดขึ้นโดยที่ผู้เรียนรู้ตัว (Conscious learning) และอยู่ภายใต้กระบวนการที่ถูกควบคุมเสมอไป แต่อาจเกิดขึ้นโดยการเรียนรู้แบบไม่รู้ตัว (Unconscious acquisition) ในลักษณะของการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อความหมายและได้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ในทำนองเดียวกันว่า ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารควรมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้บุคคลได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษมากที่สุด และมีความสามารถในการสื่อสารได้ด้วยการจัดสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมให้บุคคลได้ฝึกการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และมีการจัดกิจกรรมที่เป็นตัวส่งเสริมและจูงใจผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้ภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริง

จากความคิดเห็นดังกล่าวพอสรุปได้ว่า ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นเน้นการใช้ภาษามากกว่าหลักการใช้ภาษาเน้นความสำคัญของความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) มากกว่าความถูกต้องแม่นยำ (Accuracy) และมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความหมายตามสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม รวมทั้งให้มีความรู้ความสามารถใน

^{๓๑} Littlewood, W.T., *Foreign and second language learning*, (London: Cambridge University press, 1998), p. 1.

การสร้างหรือทำความเข้าใจถ้อยคำหรือข้อความที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ประกอบกัน ซึ่งจะทำให้การนำภาษาอังกฤษไปใช้นั้นมีความสมบูรณ์ในตัวเอง

สำหรับภาษาอังกฤษของคนไทยที่มีอาชีพขายสินค้าให้ชาวต่างชาติใช้เพื่อการสื่อสารค้าขายกับลูกค้าชาวต่างชาติ นั้น บุญเรือง ชื่นสุวิมล^{๓๓} ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะภาษาอังกฤษของคนขายของชาวไทยที่แผงลอยริมถนน สุขุมวิท กรุงเทพมหานคร พบว่า ภาษาอังกฤษของผู้ขายของลักษณะต่างไปจากภาษาอังกฤษมาตรฐาน กล่าวคือการไม่แสดงกาลของคำกริยา การซ้ำคำ การเรียงคำที่เหมือนกันของประโยคคำถามกับประโยคบอกเล่า การใช้ประโยคซับซ้อน การใช้คำที่ต่างไปจากภาษามาตรฐาน การใช้คำในหลายหน้าที่และการที่ภาษาแม่ก็คือภาษาไทยมีอิทธิพลแทรกอยู่ในภาษาพูด ซึ่งลักษณะของภาษาดังกล่าวเป็น “ภาษาค้าขาย” (Trade language) หรืออาจเรียกว่า “ภาษาพิดจิ้น” (Pidgin language) ตามที่ วอร์ด (Wardhaugh (1986)^{๓๔} ได้กล่าวถึงลักษณะภาษาพิดจิ้นไว้ดังนี้

๑. มีระบบเสียงที่ซับซ้อนน้อยกว่ามาตรฐาน

๒. ไม่มีระบบคำในคำนาม สรรพนาม กริยาและคุณศัพท์ เช่น คำนาม ไม่มีพจน์ หรือเพศและคำกริยาไม่มีกาล เป็นต้น

๓. ประโยคไม่ซับซ้อน การปฏิเสธอาจใช้คำปฏิเสธง่าย ๆ เพียงใช้คำว่า “No”

๔. คำศัพท์มีลักษณะคล้ายคลึงกับภาษามาตรฐานและในบางครั้งใช้รูปการซ้ำคำ (Reduplicative)

ส่วนที่อดด์ (Todd) ได้กล่าวถึงลักษณะของภาษาพิดจิ้นว่า ในแง่โครงสร้างพิดจิ้นมีรูปแบบการเรียงคำที่ตายตัวและมีรูปประโยคแบบง่ายกว่าภาษามาตรฐานตามปกติ ประโยคจะสั้นและเป็นประโยคแบบง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน การทำให้เป็นประโยคปฏิเสธอาจใช้คำที่แสดงปฏิเสธเพียงหนึ่งคำ “No” และคำปฏิเสธอาจนำหน้าคำกริยา ประโยคคำถามมีการเรียงคำเหมือนประโยคบอกเล่าและสามารถจำแนกออกจากประโยคบอกเล่าด้วยทำนองเสียง และถ้าประโยคคำถามมีคำที่แสดงคำถาม เช่น When? Where? Why? คำที่แสดงคำถามจะปรากฏอยู่ต้นประโยคบอกเล่าโดยตรง

^{๓๓} บุญเรือง ชื่นสุวิมล, ลักษณะภาษาอังกฤษของคนขายของชาวไทยที่แผงลอยริมถนนสุขุมวิท, ศาสตร์แห่งภาษา, ๑๒(๓), ๘๑-๙๕, (๒๕๓๕): ๘๓.

^{๓๔} Wardhaugh, R. *An introduction to sociolinguistics*, (New York: Basil Blackwell, 1986), pp. 64-66.

ท็อดด์ (Todd)^{๓๕} ได้กล่าวต่อไปอีกว่าคำกริยาในภาษาพิดจิ้น ไม่มีการเติมปัจจัยเพื่อแสดง พจน์หรือกาล คำกริยากับคำคุณศัพท์มีลักษณะการใช้คล้ายคลึงกัน ในเรื่องของคำศัพท์ ท็อดด์ได้ กล่าวไว้ว่า แม้ว่าคำศัพท์ในภาษาพิดจิ้นจะมีจำนวนน้อยแต่ผู้พูดก็ได้เรียนรู้ที่จะใช้คำมาเรียงกันเพื่อสื่อ ความหมายต่าง ๆ สำหรับภาษาพิดจิ้น คำ ๆ หนึ่งอาจจะทำหน้าที่ได้หลายอย่าง เช่น Swit “หวาน” ในภาษาพิดจิ้นแคเมอรูนอาจทำหน้าที่เป็นคุณศัพท์ นาม กริยาหรือวิเศษณ์ นอกจากนี้ท็อดด์ยังได้ กล่าวด้วยว่า ในภาษาพิดจิ้นอาจมีการใช้รูปการซ้ำคำ

สำหรับ ฮัดสัน (Hudson)^{๓๖} ได้บรรยายภาษาพิดจิ้นไว้ว่ามีลักษณะเด่นชัด ประการหนึ่ง คือ ไม่มีระบบคำ เช่น ไม่มีกาล พจน์ ฯลฯ ทำให้พิดจิ้นเป็นภาษาที่เรียนได้ง่าย คำศัพท์ส่วนใหญ่มาจาก ภาษาหลัก (Base language) ส่วนระบบเสียงและการเรียงคำเป็นของภาษาพื้นเมือง (Native language) ฮัดสัน (Hudson) ยังได้กล่าวถึงมูลเหตุประการหนึ่งที่ทำให้เกิดพิดจิ้น คือการซื้อขายด้วย เหตุนี้พิดจิ้นจึงมีชื่อว่า “ภาษาค้าขาย”^{๓๗}

๒.๓ แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

สภาพโลกาภิวัตน์ได้เชื่อมทุกประเทศให้กลายเป็นสมาคมโลก ซึ่งมีการแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร องค์กรความรู้วัฒนธรรมสังคม และเศรษฐกิจที่เปิดเสรีมากขึ้น ส่งผลให้เกิดการตื่นตัวในการ พัฒนาทักษะภาษาต่างประเทศหลากหลายภาษา เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาเกาหลี ภาษาญี่ปุ่น แต่ภาษาอังกฤษยังคงเป็นที่ยอมรับและใช้เป็นภาษากลางของโลกสำหรับการติดต่อสื่อสาร กับนานาประเทศเพื่อดำเนินกิจกรรมประเภทต่าง ๆ ทั้งในด้านการศึกษา การทำธุรกิจ การลงทุน การท่องเที่ยวและการใช้ชีวิตประจำวัน รวมทั้งยังเป็นภาษาที่ใช้ในระบบเทคโนโลยีสารสนเทศอีกด้วย แต่จากผลการทดสอบทักษะการใช้ภาษาอังกฤษระดับชาติพบว่า ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของ นักศึกษาไทยยังอยู่ในระดับต่ำ เมื่อเทียบกับประเทศอื่น การหาวิธีการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของ

^{๓๕} Todd, L., *Modern English: Pidgins and creoles*, (Oxford, England: Basil Blackwell, 1984), pp. 4-11.

^{๓๖} Hudson, R.A., *Sociolinguistics*, (London: Cambridge University press, 1980), pp. 62-63.

^{๓๗} บุญเรือง ชื่นสุวิมล, ลักษณะภาษาอังกฤษของคนขายของชาวไทยที่แผงลอยริมถนนสุขุมวิท, *ศาสตร์แห่งภาษา*, ๑๒(๗), ๘๑-๙๕, (๒๕๓๕): ๙๓.

นักศึกษาไทยเพื่อให้มีคุณภาพทัดเทียมชาติอื่น ๆ จึงเป็นสิ่งจำเป็นเร่งด่วน เพื่อรองรับกระแสการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกทั้งในปัจจุบันและอนาคต^{๓๘}

การพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษ หมายถึงการสื่อสารภาษาอังกฤษนั้น การพูดเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้พูดจะต้องใช้ความสามารถทางด้านภาษาหลายด้านประกอบกัน เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ โดยจะต้องถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นคำพูดเพื่อให้ผู้ฟังสามารถฟังได้อย่างเข้าใจ

๒.๓.๑ การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

การที่จะพัฒนาภาษาอังกฤษเพื่อบัณฑิตสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ในยุคปัจจุบันก็ต้องอาศัยหลักการในการช่วยเสริมแรง สร้างแรงกระตุ้น และผลักดันให้บัณฑิตเกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และเกิดการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ดังนี้

๑. การสร้างแรงจูงใจ (Motivation) เป็นแรงที่กระตุ้นให้บัณฑิตแสดงพฤติกรรมไปสู่เป้าหมายแรงจูงใจเป็นกุญแจสำคัญของความสำเร็จในการเรียนรู้ และครูอาจารย์ที่สามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนรู้ก็เท่ากับประสบความสำเร็จในการจัดการเรียนรู้ไปแล้วครึ่งหนึ่ง การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงควรเริ่มด้วยการสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียน ซึ่งทำได้โดยการแสดงให้ผู้เรียนเห็นประโยชน์ที่จะได้รับจากการเป็นผู้มีทักษะภาษาอังกฤษ และการช่วยให้ผู้เรียนแต่ละคนสามารถตั้งเป้าหมายในการเรียนที่เหมาะสมกับตนเอง ดังนั้นแรงจูงใจมีอยู่ด้วยกัน ๒ ประเภท คือ

๑) แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) เป็นสิ่งกระตุ้นหรือผลักดันมาจากภายในตัวบุคคล ซึ่งอาจจะเป็นเจตคติหรือทัศนคติความคิด ความสนใจ การเห็นคุณค่าหรือความต้องการอยากรู้อยากเห็นในสิ่งต่าง ๆ เป็นสภาวะที่บุคคลต้องการแสดงการกระทำ หรือแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเอง เพื่อให้ตนเองมีความรู้สึกว่าคุณมีความสามารถมีศักยภาพ โดยไม่ได้เกิดจากสิ่งเร้าภายนอก เช่น ต้องการเรียนรู้เพราะต้องการรู้และเข้าใจในสิ่งนั้น หรือต้องการทำงานที่ยากเพราะรู้สึกว่าเป็นสิ่งท้าทาย หรือความต้องการไปท่องเที่ยวต่างแดน เพราะต้องการสนุกสนานและทำให้มีโลกทัศน์ที่กว้างไกลขึ้น

๒) แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) เป็นสภาวะที่บุคคลได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าภายนอกจนเกิดพฤติกรรมที่นำไปสู่เป้าหมาย เช่น เงิน ปริญญาบัตร รางวัลเกียรติยศ

^{๓๘} ฌภัทร วุฒิมวงศา, กลยุทธ์สร้างแรงจูงใจ: การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ, วารสารนักบริหาร มหาวิทยาลัย กรุงเทพ, ปีที่ ๓๔, ฉบับที่ ๑ (มกราคม – มิถุนายน ๒๕๕๗): ๘๙ – ๙๗.

ชื่อเสียง ความก้าวหน้า คำชมเชย การได้รับการยอมรับนับถือ และสภาพแวดล้อมอื่น ๆ เมื่อบุคคลเห็นเป้าหมายที่ต้องการ บุคคลนั้นก็จะถูกกระตุ้นหรือเร้าให้แสดงพฤติกรรมเพื่อมุ่งสู่เป้าหมายนั้น มีผลการศึกษามากมายที่สนับสนุนว่า การสร้างแรงจูงใจทั้งภายในและภายนอกสามารถใช้เป็นตัวกำหนดความสำเร็จการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้^{๓๙}

๒. การสร้างเจตคติเชิงบวก (Positive Attitude) มีผลการวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศเป็นจำนวนมากที่แสดงว่า "เจตคติ (Attitude)" มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ทุกวิชาของผู้เรียนในทุกระดับการศึกษา ผู้ที่มีเจตคติเชิงบวก (Positive Attitude) ต่อวิชาที่ศึกษาและต่อครูอาจารย์ที่สอน เช่น ชื่นชอบวิชา ชื่นชอบการเรียน ชื่นชอบครูอาจารย์ผู้สอน จะมีโอกาสเรียนรู้ได้ดีกว่าผู้ที่มีเจตคติเชิงลบ (Negative Attitude) เช่น ไม่ชื่นชอบวิชา ไม่ชื่นชอบเรียน และไม่ชื่นชอบครูอาจารย์ผู้สอน ผู้เรียนส่วนใหญ่จะมีประสบการณ์ที่ทำให้มีเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้วยเหตุผลเรียนแล้วไม่เข้าใจ เรียนแล้วไม่สนุก ทำข้อสอบไม่ได้ ผลการเรียนไม่ดี วิธีการสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนทำได้โดยการทำให้การเรียนสนุกสนานสนใจ บทเรียนมีความหมายคือสัมพันธ์กับชีวิตจริงของผู้เรียน และให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการปฏิบัติกิจกรรมแบบต้นตัว (Active Learning) ดังนั้นได้มีนักวิชาการ R.M. Gagne ได้กล่าวถึงเจตคติว่า เจตคติ เป็นสภาวะทางจิตใจซึ่งเป็นคุณลักษณะภายในของบุคคล ซึ่งมีอิทธิพลต่อการเลือกแนวทางการแสดงออกเป็นพฤติกรรมของแต่ละบุคคล มีองค์ประกอบ ๓ ส่วนดังนี้ ๑) องค์ประกอบด้านจิตใจ (Affective Component) ซึ่งเป็นความรู้สึกในทางบวกหรือลบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ๒) องค์ประกอบทางด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) ซึ่งเป็นลักษณะอาการที่บุคคลแสดงออกอันเป็นผลเนื่องมาจากความรู้และความรู้สึกต่อสิ่งนั้น ๓) องค์ประกอบทางด้านปัญญา (Cognitive Component) ซึ่งเป็นความรู้ที่ครอบคลุมทักษะทางสติปัญญา สารสนเทศจากถ้อยคำรวมทั้งความรู้เกี่ยวกับการคาดหวังทางสังคมผลตอบแทนที่จะได้รับและผลที่ตามมาจากการกระทำที่แสดงออก^{๔๐}

๓. การเพิ่มความรู้และพัฒนาทักษะ (More Knowledge and More Skills) เป็นการพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษให้ครอบคลุมให้ผู้เรียนสามารถใช้ได้ ใช้ถูก

^{๓๙} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๙๘.

^{๔๐} พรพิมล รียาย และธนากร ขำศร, “การพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย”, รายงานวิจัย, (กองทุนวิจัย มหาวิทยาลัยนอร์ม-เชียงใหม่, ๒๕๕๒), หน้า ๑๓.

ใช้เป็น และใช้อย่างคล่องแคล่ว กระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากแหล่งเรียนรู้หลากหลายรอบตัว ในการวิจัยเพื่อพัฒนาสมรรถภาพด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียน เพื่อกระตุ้นและเกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากแหล่งเรียนรู้รอบตัว เช่น เจ้าของภาษา ป้ายต่าง ๆ กล่องผลิตภัณฑ์ รายการโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสารแบบฟอร์ม และ เอกสารของหน่วยงาน สถานประกอบการต่าง ๆ จัดทำขึ้น และการสืบค้นใน Internet ที่เป็นภาษาอังกฤษ^{๔๑}

๔. การสร้างความมั่นใจ (Confidence) ถือว่าเป็นอีกข้อหนึ่งที่สำคัญที่ทำให้บัณฑิตกล้าพูด กล้าแสดงออกทางด้านภาษาอังกฤษ โดยให้บัณฑิตได้มีโอกาสฝึกภาษาอังกฤษใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง (Real Life Situations) คือ สร้างกิจกรรมพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยการออกไปสัมภาษณ์พูดคุยกับชาวต่างประเทศ ตามสถานที่สำคัญต่าง ๆ ที่มีชาวต่างชาติมาท่องเที่ยว และฝึกพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนบ่อย ๆ เพื่อเป็นการสร้างความมั่นใจและความเคยชินเมื่อมีโอกาสได้แสดงหรือสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยฝึกสร้างความมั่นใจหรือความกล้าในการใช้ภาษาอังกฤษ ดังนี้

๑) มองรอบตัวเราเองเพื่อหาไอดอลหรือคนต้นแบบสักคนที่ตัวเราเองอยากจะเป็นเหมือนเขา เรียนรู้ลักษณะของเขา แล้วมองตัวเราเองแล้วให้สมมติว่าเราเป็นเหมือนไอดอลหรือต้นแบบคนนั้น ตัวเรารู้สึกอย่างไร มองตัวเราเองแบบใดถ้าเราเป็นไอดอลหรือต้นแบบคนนั้น ตัวเราเองไม่มีวันทำตัวเปลี่ยนไปจากภาพลักษณ์ที่ตัวเราเองคิดว่าตัวเราเองเป็น ถ้าเราคิดว่าตัวเราเองไม่สำคัญ เราก็จะทำตัวเราเองไม่สำคัญ แต่ถ้าตัวเราเองมองตัวเราเองเป็นดังเช่น สิงโต แม้ว่าตัวเราเองจะเป็นดังเช่นหนู ไม่ว่าจะไปไหนแห่งหนใด ใคร ๆ ก็คงมองว่าตัวเราเป็นดังเช่นสิงโต

๒) พิจารณาจุดบกพร่องของตัวเอง ยอมรับข้อบกพร่อง แล้วหาวิธีพัฒนาตัวเอง ความมั่นใจ คือการยอมรับข้อบกพร่องของตัวเอง ถ้าเป็นเรื่องการพูดหรือสื่อสารภาษาอังกฤษให้แสวงหาแหล่งเรียนรู้หรือแหล่งพัฒนาการเรียนภาษาที่ทำให้ตัวเองพัฒนาหรือเก่งขึ้น

๓) ไม่เปรียบเทียบกับคนที่เก่งกว่าตัวเอง คิดเสมอว่า ไม่มีใครเก่งกว่าใคร และไม่มีใครเก่งมาตั้งแต่เกิด แต่ละคนมีประสบการณ์ต่าง ๆ กัน พิจารณาองค์ประกอบว่าคนเหล่านี้หรือคนเหล่านั้นเก่งภาษาอังกฤษเพราะอะไร พวกเขาต้องฝึกฝนและเรียนรู้มากเท่าไรถึงได้เก่งแบบนี้ เราจะ

^{๔๑} British Council, วิธีที่ช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้มีสำเนียงคล้ายเจ้าของภาษามากที่สุด , [ออนไลน์], แหล่งที่มา: <https://www.britishcouncil.or.th/english/tips/how-to-improveyour-english-pronunciation-to-talk-like-a-native> [๒๕ สิงหาคม ๒๕๖๒].

เห็นแต่ความสำเร็จของเขา แต่ไม่เคยเห็นตอนที่พวกเขาทรมานต่อการฝึกฝนทักษะภาษาอังกฤษ คือให้คิดบวกเอาไว้

๔) ไม่สนใจคนที่หัวเราะเยาะเย้ย หรือ ดุฎุฎ เรา ให้คิดเสมอว่ายังมีคนหัวเราะและดุฎุฎ เราจะเป็นการเพิ่มความมั่นใจให้กับตัวเองเก็บคำหัวเราะ และคำดุฎุฎ เป็นแรงบันดาลใจแล้วพัฒนาทักษะอย่างต่อเนื่อง เมื่อถึงเวลาจากคำดุฎุฎ จะกลับกลายเป็นคำชม

๕) ตั้งเป้าหมายไว้ในใจ ด้วยเหตุผลไม่ว่าอะไรหรือใครจะหยุดเราไม่ได้ จะมุ่งมั่นและพัฒนาทักษะด้านภาษาให้ได้ เมื่อไหร่ที่ตัวเองทำสำเร็จ พวกเขาเหล่านั้นจะแปลกใจและจะสอบถามเราว่าทำอะไรถึงพัฒนาภาษาอังกฤษและมีความมั่นใจในตัวเองได้^{๔๖}

๕. แบบการเรียนรู้ (Learning Style) อาจจะเหมือน หรือ ต่างจากคนอื่น แบบการเรียนรู้เป็นวิธีการเรียนรู้ที่ผู้เรียนแต่ละคนชอบใช้และจะเรียนรู้ได้ดีด้วยวิธีการเรียนรู้ในแบบนั้น ๆ ครูอาจารย์ควรศึกษาแบบการเรียนรู้ของบัณฑิตและหาวิธีการให้แต่บัณฑิตได้เรียนรู้ในแบบของตน เพื่อให้การเรียนรู้เป็นเรื่องง่ายและได้ผลมากขึ้น ทฤษฎีที่กล่าวถึงแบบการเรียนรู้มีอยู่หลายทฤษฎี แต่ทฤษฎีเป็นที่ยอมรับร่วมกันว่าเป็นทฤษฎีพื้นฐานและนิยมใช้ในการเรียนภาษา คือ ทฤษฎีที่แบ่งผู้เรียนเป็น ๓ ประเภท ซึ่ง Haynes (2009 : Online) ได้อธิบายว่า "Auditory Learners" คือ ผู้เรียนที่เรียนรู้ได้ดีจากการฟัง และสามารถจำสิ่งที่ฟังได้ ผู้เรียนประเภทนี้จะสนุกกับการพูดคุย สัมภาษณ์ การอ่านออกเสียง กิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนกลุ่มนี้ ได้แก่ : interviewing. debating. participating on a panel. giving oral reports. participating in oral discussions of written material "Visual learners" คือ ผู้เรียนที่เรียนรู้ได้ดีจากการดู และสามารถจำสิ่งที่ได้ดูได้ ผู้เรียนประเภทนี้จะชอบการอ่านในใจ และการสังเกต กิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนกลุ่มนี้ ได้แก่: computer graphics. maps. graphs. charts. cartoons. posters. diagrams. graphic organizers and text with a lot of pictures และ "Tactile Learners" คือ ผู้เรียนที่เรียนรู้ได้ดีจากการสัมผัส พวกเขาจะเข้าใจในสิ่งที่ตนได้ลงมือเขียน และเรียนรู้ได้ดีจากการลงมือทำกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนกลุ่มนี้ ได้แก่: drawing. playing board game. making dioramas. making models.

^{๔๖} FMCP ENGLISH, การสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ ๕ วิธี, [ออนไลน์], แหล่งที่มา: <https://www.fmcpenglish.com> [๒๕ สิงหาคม ๒๕๖๒].

following instructions to make something การสอนอ่านกับผู้เรียนกลุ่มนี้เหมาะที่จะใช้ "The Language Experience Approach (LEA)" และ "The Whole Language Approaches".^{๔๓}

๒.๓.๒ ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

ปัจจัยที่มีผลหรืออิทธิพลต่อการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สามารถแบ่งออกเป็น ๓ ปัจจัยใหญ่ คือ ปัจจัยเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ปัจจัยเกี่ยวกับครูผู้สอน และ ปัจจัยเกี่ยวกับสภาพแวดล้อม

๑. ปัจจัยตัวผู้เรียน

๑) ความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษ หมายถึง สภาวะที่นักศึกษาได้รับการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษหรือมีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ หรือ หมายถึง สภาพแวดล้อมในการเรียน ภาษาอังกฤษจากสถาบันการศึกษาเดิม

๒) ลักษณะนิสัยของผู้เรียน หมายถึง สภาวะธรรมชาติของผู้เรียนที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการ เรียนรู้ทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน และมีส่วนเกี่ยวข้องกับวิธีการเรียน (Learning styles) ของผู้เรียน ที่มีความแตกต่างกันในแต่ละคน

๓) กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ หมายถึง ความคิดหรือพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากความ พยายามของผู้เรียนที่จะพัฒนาทักษะทางภาษาทั้งทางด้าน การฟัง พูด อ่าน เขียน และความสามารถ ในการใช้ภาษาในสังคม

๔) เจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ไคลน (Klein, 1990) ได้อธิบายว่า เจตคติเป็นสิ่ง สำคัญสำหรับการเรียนรู้ภาษาที่สอง หากผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาที่สองนั้น ๆ จะทำให้ผู้เรียน ประสบความสำเร็จมากกว่าผู้เรียนที่มีเจตคติไม่ดี^{๔๔}

สรุปได้ว่า ปัจจัยตัวผู้เรียนถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญ การที่จะพัฒนาทักษะการ สื่อสารภาษาอังกฤษผู้เรียนต้องมีความสามารถที่จะเข้าใจการสอนของครู อาจารย์ และขึ้นอยู่กับ สติปัญญาความสามารถทางภาษา ความถนัด และเจตคติของผู้เรียนด้วย โดยความถนัดทางการเรียน ภาษา ปัจจัยเสริมต่อความมานะบากบั่น เกิดแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้ เจตคติที่มีต่อครูผู้สอนและ

^{๔๓} วิไล แผลงศรี, แนวทางการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน : เคาให้ถูกที่คัน, [ออนไลน์], แหล่งที่มา :<https://www.gotoknow.org/posts/457133> [๒๕ สิงหาคม ๒๕๖๒].

^{๔๔} อธิราภรณ์ พลายนเล็ก, ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร, วารสารวิจัยและพัฒนา, ปีที่ ๓. (๒๕๕๔): ๕๒ -๕๘.

ภาษาอังกฤษ ความสนใจในภาษาที่เรียน และเจตคติต่อภาษาอังกฤษโดยมองเห็นประโยชน์และความสำคัญของภาษาในอนาคต

๒. ปัจจัยครูผู้สอน

ครูผู้สอน ควรมีการเตรียมการสอนให้พร้อมอยู่เสมอ มีการเลือกใช้สื่อที่เหมาะสมกับผู้เรียน รู้จักแสวงหาความรู้เพิ่มทั้งในด้านการจัดการเรียนการสอนและศึกษาจิตวิทยาเกี่ยวกับผู้เรียนเพื่อประโยชน์ในการเข้าถึง เข้าใจในตัวผู้เรียน ช่วยให้ครูสามารถเลือกปรับวิธีการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละกลุ่มได้ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสนใจการเรียนและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นในที่สุด^{๔๔}

สรุปได้ว่าปัจจัยที่ทำให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพนั้น ต้องมีปัจจัยทางการสอนอันประกอบด้วยคุณภาพการสอนของครู อาจารย์ ขึ้นอยู่กับองค์ความรู้ ความสามารถทางภาษา และการสอนของครู หรือ อาจารย์

๓. ปัจจัยสภาพแวดล้อม

สิ่งแวดล้อมทางการเรียน หมายถึง บุคคลและสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่แวดล้อมผู้เรียนในชีวิตประจำวัน โดยแบ่งออกเป็น ๒ กลุ่มใหญ่ คือ สิ่งแวดล้อมในสถานที่ศึกษา และสภาพแวดล้อมครอบครัว

สภาพแวดล้อมในสถานที่ศึกษา

อรุณี วิริยะจิตรา และคณะ มองว่าสภาพแวดล้อมในสถานที่ศึกษาไม่ใช่เพียงอุปกรณ์ขนาดและสภาพห้องเรียน แต่หมายถึงสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการสร้างบรรยากาศการเรียนการสอนที่มีผลต่อการเรียนด้วย เช่นจำนวนผู้เรียนในชั้นเรียนในประเทศไทยเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีผลทำให้คนไทยเรียนภาษาอังกฤษประสบความสำเร็จ เนื่องจากหลายสถาบันการศึกษาในประเทศไทยกำหนดให้จำนวนผู้เรียนในต่อหนึ่งชั้นเรียนที่มีจำนวนมากเกิน เช่น บางห้องเรียนมี ๕๐ ซึ่งถือว่าเป็นจำนวนที่ไม่

^{๔๔} รสรินทร์ ปิ่นแก้ว และ ภาณุวัฒน์ ศิริพงษ์, ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ๑ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพประเภทวิชาอุตสาหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ปีที่ ๑๘, ฉบับที่ ๑ (มกราคม – มิถุนายน ๒๕๖๐) : ๘๓ – ๙๓.

เหมาะสมกับการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะขณะกำลังดำเนินการเรียนการสอนผู้เรียนได้รับการใส่ใจจากผู้สอนไม่เต็มที่อีกทั้งโอกาสการฝึกก็ลดลงเนื่องจากมีจำนวนผู้เรียนมากขึ้น^{๔๖}

สภาพแวดล้อมครอบครัว

การ์ดเนอร์ (Howard Gardner) ได้จำแนกบทบาทของบิดามารดา ผู้ปกครองต่อการเรียนรู้ภาษาออกเป็น ๒ ชนิด คือ บทบาทที่ปรากฏการกระทำ (Active role) บทบาทชนิดนี้หมายถึง การที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองปรากฏการกระทำออกมาโดยการกระตุ้นผู้เรียนให้เรียนภาษา สอนภาษาให้แก่ผู้เรียน ส่งเสริมความสำเร็จในการเรียนภาษาคอยดูแลให้ผู้เรียนทำการบ้านและส่งเสริมให้ผู้เรียนทำทุกอย่างเกี่ยวกับการเรียนภาษาได้ดี ให้รางวัลและให้การเสริมแรงแก่ผู้เรียนเมื่อผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน และบทบาทที่ไม่ปรากฏการกระทำ (Passive role) บทบาทชนิดนี้เป็นบทบาทที่ละเอียดอ่อนและมีความสำคัญกว่าบทบาทชนิดที่ปรากฏการกระทำ บทบาทชนิดนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับเจตคติของบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มีต่อชุมชนที่ใช้ภาษาที่ผู้เรียนเรียน บทบาทชนิดนี้บิดามารดาหรือผู้ปกครองจะช่วยจูงใจผู้เรียนให้เรียนรู้ภาษา^{๔๗} โดยการกระตุ้นเด็กบ่อย ๆ ให้ทำการบ้าน รวมถึงการยกย่องสรรเสริญและการแสดงการยอมรับ ถ้าหากว่าเขาทำการบ้านได้ดี และรวมทั้งแสดงอาการ หรือพูดยกย่องให้ปรากฏแก่คนอื่นในสิ่งที่เด็กประสบความสำเร็จ ดึงดูดให้สมาชิกในครอบครัวและเพื่อนฝูงให้ความสนใจต่อความสำเร็จที่เด็กได้รับจากโรงเรียน อาจมีการให้ของขวัญเล็ก ๆ น้อย ๆ เมื่อเด็กทำได้ อีกทั้งผู้ปกครองควรจะมีจุดแข็งและจุดอ่อนเกี่ยวกับการเรียนรู้ของเด็กที่โรงเรียนและให้สนับสนุนในยามที่เขาต้องการ รวมถึงการที่ผู้ปกครองควรมีความรู้ในรายละเอียดปลีกย่อยเกี่ยวกับการเรียนรู้วิชาความรู้ต่าง ๆ ของเด็กที่โรงเรียน รู้ว่าเด็กเรียนเก่งและอ่อนในวิชาใดบ้าง และการส่งเสริมสนับสนุนให้เด็กทำดีที่สุด ตลอดจนให้ความช่วยเหลือแก่เด็กในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ในกรณีที่เป็น อาจจะไปถึงการคอยดูแลให้คำแนะนำเกี่ยวกับการบ้านที่เด็กทำด้วย หรือการดูแลตารางกิจกรรมให้ด้วยถ้าจำเป็น ทั้งในเรื่องการจัดให้มีสถานที่ที่เงียบสงบพอที่จะศึกษา มี

^{๔๖} วณาลี นพวงศ์ ณ อยุธยา, ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล, *รายงานการวิจัย*, (โครงการวิจัยทุนสนับสนุนงานวิจัยของมหาวิทยาลัยราชมงคลกรุงเทพ, ๒๕๕๕), หน้า ๑๘.

^{๔๗} อีราภรณ์ กิจจาร์ภักษ์, ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาวิชาภาษาอังกฤษคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร, *รายงานการวิจัย*, (มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, ๒๕๕๓), หน้า ๔๖.

ตำราที่เหมาะสม มีเอกสารสำหรับอ้างอิง มีอุปกรณ์สำหรับการเรียนรู้อื่น ๆ เด็กแต่ละคนต้องการที่จะมีสถานที่ที่สงบเงียบเพื่อศึกษา มีโต๊ะหนังสือเพื่อทำงาน มีหนังสือพร้อมหรือเอกสารอื่น ๆ เพื่อประกอบการเรียน และสุดท้ายครอบครัวใดที่หัวหน้าครอบครัวมีการศึกษาเห็นความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษว่า เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตในสังคม จะทำให้บุคคลในครอบครัวโดยเฉพาะอย่างยิ่งบุตรหลาน จะได้รับการสนับสนุนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอย่างเต็มที่ เช่น ซื้อตำราภาษาอังกฤษมาให้อ่าน ตอบคำถามวิชาภาษาอังกฤษ เมื่อนักเรียนถามหรือไม่เข้าใจ สนับสนุนให้นักเรียนฟังวิทยุหรือดูโทรทัศน์ภาคภาษาอังกฤษ ให้นักเรียนเรียนพิเศษด้านภาษาหรือไปเรียนภาคฤดูร้อนที่เป็นประเทศเจ้าของภาษา นักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนเต็มที่ในลักษณะนี้^{๔๘}

สรุปว่า ผู้เรียนที่มีความพร้อมด้านครอบครัวหรือคนทางบ้าน ได้รับความอบอุ่นและฐานะทางการเงินจะได้รับโอกาสการสนับสนุนหรือส่งเสริมให้เรียนรู้ภาษาอังกฤษมากกว่าผู้อื่น โดยมีโอกาสเรียนพิเศษ เรียนในสถาบันที่ใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนเป็นส่วนใหญ่ และมีโอกาสเรียนต่อในต่างประเทศ รวมไปถึงวิสัยทัศน์และเจตคติที่ดีของผู้ปกครองที่มีต่อภาษา โดยมองเห็นความสำคัญจะช่วยส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี

๒.๓.๓ วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

วิธีการสอนแบบนี้มีพื้นฐานมาจากแนวคิดที่ว่า ภาษา คือเครื่องมือในการสื่อสารและเป้าหมายของการสอนภาษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสาร โดยนำภาษาไปใช้ได้ สถานการณ์จริง ซึ่งไฮเบล (Hybel)^{๔๙} และสมยศ เม่นแยม^{๕๐} ได้ให้ความหมายของความสามารถในการสื่อสารสอดคล้องกันว่า เป็นความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสม เมื่อมีการแลกเปลี่ยนติดต่อขอข้อมูลกับบุคคลอื่น ๆ ในสังคม โดยสามารถรู้ได้ว่าเมื่อไรควรจะพูดและควรจะพูด

^{๔๘} ธนวัฒน์ อรุณสุขสว่าง และ นรินทร์ สังข์รักษา, ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษตามทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑ ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๖ เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๒ เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน, วารสารมหาวิทยาลัยศิลปากร, ปีที่ ๘. ฉบับที่ ๒ (พฤษภาคม – สิงหาคม ๒๕๕๕) : ๔๙๓ – ๕๐๕.

^{๔๙} Hybel, Sandra, *Communicating Effective Approach*, (New York: Mc. Graw-Hill, 1995), p.6.

^{๕๐} สมยศ เม่นแยม, *ครูไทยสอนภาษาอังกฤษ*, กรุงเทพมหานคร: เคล็ดไทย, ๒๕๔๓, หน้า ๒๖.

อะไรกับใคร ที่ไหนและในลักษณะอย่างไร ความหมายของคำว่า ความสามารถในการสื่อสารนี้เอง ทำให้วิธีการสอนเพื่อการสื่อสารมีบทบาทมากต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน^{๕๑}

วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) เป็นแนวการสอนที่เน้นการใช้ภาษา (Use) มากกว่ากฎเกณฑ์ทางภาษา (Usage^{๕๒} ประกอบกับวิลเลียมส์ (Williams)^{๕๓} กล่าวว่าผู้เรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนที่สอนด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจะเป็นผู้ประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมากกว่าผู้เรียนที่เรียนในชั้นเรียนที่มุ่งเน้นการสอนโครงสร้างไวยากรณ์เพียงอย่างเดียวเท่านั้นและลักษณะเด่นของวิธีการสอนแบบนี้ คือ ครูต้องยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เน้นการให้ผู้เรียนคิดค้นและลงมือปฏิบัติจริงจนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง นอกจากนี้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารครูต้องรู้และเข้าใจวิธีสอนภาษาอย่างมีขั้นตอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในความรู้ที่ได้รับก่อนการนำความรู้ไปปฏิบัติจริง^{๕๔}

๒.๓.๓.๑ ขั้นตอนในการดำเนินการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

เบิร์น (Byrne)^{๕๕} ลิตเติลวูด (Littlewood)^{๕๖} และฮาร์เมอร์ (Harmer)^{๕๗} ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับขั้นตอนในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยแบ่งการสอนออกเป็น ๓ ขั้นตอน ดังนี้คือ

๑. ขั้นเสนอเนื้อหา (Presentation or Introducing New Language Item) ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะเรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย และวิธีการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์ภาษาโดยดำเนินการ ดังนี้

^{๕๑} กระทรวงศึกษาธิการ, สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๔๔, (กรุงเทพมหานคร: ม.ป.พ., ๒๕๔๔), หน้า ๑๙.

^{๕๒} Richards, Jack; & Rodgers, Stephen, **Approaches and Methods in Language Teaching: A Description and Analysis**, (Cambridge: Cambridge University press, 2001), p. 13.

^{๕๓} Williams, Warren, **Teaching English as a Second Language**, (London: Longman, 1995), pp.12-13.

^{๕๔} กระทรวงศึกษาธิการ, สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๔๔, (กรุงเทพมหานคร: ม.ป.พ., ๒๕๔๔), หน้า ๑๐๙.

^{๕๕} Byrne, Donn, **Teaching Oral English**, (Singapore: Longman, 1990), p. 9.

^{๕๖} Littlewood, William, **Communicative Language Teaching**, (Cambridge: Cambridge University press, 1995), pp. 45-49.

^{๕๗} Harmer, Jeremy, **The Practice of English Language Teaching**, 3th ed., (London: Longman, 2001), pp. 45-49.

ผู้สอนเสนอบริบทหรือสถานการณ์แก่ผู้เรียน โดยอาจใช้รูปภาพและใช้กิจกรรมการเล่าเรื่องหรืออ่านบทสนทนาหรือเรื่องราวให้นักเรียนฟัง เนื้อหาที่ใช้ควรมีคำศัพท์หรือรูปแบบของภาษาที่ต้องการสอน และควรสอดแทรกคำศัพท์ที่ผู้เรียนเคยเรียนมาบ้างแล้ว เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องราวที่ครูเล่าง่ายขึ้น

กระตุ้นการเรียนรู้ (Elicitation) เป็นการตรวจสอบว่าผู้เรียนเข้าใจเรื่องที่ฟังหรืออ่านระดับใดด้วยการตั้งคำถามให้ตอบหรือกระตุ้นให้ผู้เรียนพูด ถ้าผู้เรียนตอบคำถามได้ ผู้สอนไม่ควรเสียเวลากับการเสนอเนื้อหามากนัก แต่ถ้ามีผู้เรียนตอบได้เป็นจำนวนน้อยให้ผู้สอนพิจารณาว่าจำเป็นต้องสอนหรืออธิบายเนื้อหาภาษาหรือไม่ ในการสอนหรืออธิบายเนื้อหาดังกล่าว ผู้สอนต้องอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจอย่างชัดเจนว่าเนื้อหาภาษามีรูปแบบวิธีการใช้และความหมายอย่างไร

๒. ขั้นการฝึก (Practice / Controlled Practice) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่โดยผู้สอนเป็นผู้ดำเนินการฝึก การฝึกแบบควบคุมนี้เป็นการฝึกผู้เรียนทั้งชั้น ฝึกเป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย และฝึกทีละคน การฝึกแบบนี้เน้นที่ความถูกต้องของรูปแบบภาษาเป็นสำคัญ จึงควรใช้เวลาเพียงเล็กน้อย

๓. ขั้นปฏิบัติ (Production / Less-controlled Practice) เป็นการฝึกใช้ภาษาที่เชื่อมโยงระหว่างการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียนกับการนำไปใช้จริงนอกชั้นเรียน โดยผู้สอนเป็นผู้แนะนำแนวทางวิธีฝึกซึ่งอยู่ในรูปของการทำงานกิจกรรมแบบต่าง ๆ เช่น การมีปฏิสัมพันธ์ การมีส่วนร่วม การพัฒนากระบวนการคิดโดยผู้สอนเป็นผู้ริเริ่มหรือจัดการขั้นเริ่มต้นของกิจกรรมให้ เช่น การอธิบายวิธีทำกิจกรรมจัดกลุ่มผู้เรียน หลังจากนั้นผู้เรียนจะเป็นผู้ทำกิจกรรมเอง ผู้เรียนสามารถใช้ภาษา นอกเหนือจากรูปแบบที่กำหนดไว้ได้ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีโอกาสนำความรู้ทางภาษามาใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่ในขั้นนี้

ครูผู้สอนจำเป็นต้องเข้าใจขั้นตอนในการดำเนินการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นอย่างดีเพื่อนำมาปรับใช้ในการสอนในทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยเริ่มจากการสร้างพื้นฐานให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในภาษาที่จะสื่อสารในขั้นนำเสนอเนื้อหา สร้างความมั่นใจให้ผู้เรียนมีความกล้าในการสื่อสารในขั้นการฝึกและขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะสื่อสารอย่างมีความหมาย ครูผู้สอนต้องเปลี่ยนบทบาทโดยให้ผู้เรียนทำหน้าที่เป็นผู้นำในการใช้ภาษา ด้วยการทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่ครูผู้สอนจัดขึ้น ดังนั้น ครูผู้สอนจึงควรมีความรู้ในเรื่อง กิจกรรม

ทางภาษาที่หลากหลาย เพื่อสร้างแรงจูงใจในการทำกิจกรรมให้ผู้เรียนมีความต้องการใช้ภาษาในการสื่อความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างถูกต้องและเรียนอย่างสนุกสนาน

๒.๓.๓.๒ กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ครูผู้สอนจัดขึ้น เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในการสื่อสารนั้นสำคัญมาก ฟรีแมน (Freeman)^{๕๘} กล่าวว่าความสำเร็จในการทำกิจกรรมจะวัดจากการที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้โดยครูกำหนดสถานการณ์ให้ผู้เรียนเกิดความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษา เพื่อหาข้อมูลที่ตนเองขาดอยู่ในการแก้ปัญหา นักวิชาการอื่น ๆ ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม การเรียนการสอนภาษาอังกฤษดังต่อไปนี้

สังต์ อุทรานันท์^{๕๙} ได้กล่าวว่า การเลือกวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้นผู้สอนจะต้องเลือกให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน โดยคำนึงถึงวิธีสอนที่เห็นว่าจะสามารถทำให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจและมีเจตคติที่ดีได้มากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ ชัยฤทธิ์ ศีลาเดช^{๖๐} ว่าลักษณะของผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาเป็นวัยที่ชอบศึกษาค้นคว้า อยากรู้อยากเห็น ดังนั้นวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับนี้ต้องใช้วิธีเรียนปนเล่น เพื่อให้เด็กไม่เบื่อหน่ายการเรียน มองเห็นการใช้ภาษาเป็นเรื่องสนุกสนาน ท้าทาย และได้ฝึกการใช้ทักษะภาษาโดยไม่รู้ตัว และเป็นการสร้างเจตคติที่ดีให้ผู้เรียน กิจกรรมที่ได้รับความนิยมในการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาได้แก่ การใช้เพลง เกมภาษา บทบาทสมมติ สถานการณ์จำลอง การสัมภาษณ์ และทำโครงการ เป็นต้น

ซาวิยอง (Savignon)^{๖๑} ได้กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการสอนภาษามุ่งให้ผู้เรียนมีความต้องการสื่อสารด้วยบรรยากาศที่สนุกสนาน ซึ่งผู้สอนต้องมีความรู้เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการ

^{๕๘} Freeman, Diane Larsen, *Techniques and Principles in Language Teaching*, 2nd ed., (Oxford: Oxford University press, 2000), p.15.

^{๕๙} สังต์ อุทรานันท์, *พื้นฐานและหลักการพัฒนาหลักสูตร*, (พิมพ์ครั้งที่ ๓), (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มิตรสหาย, ๒๕๓๒), หน้า ๖๕.

^{๖๐} ชัยฤทธิ์ ศีลาเดช, *คู่มือการเขียนแผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ระดับมัธยมศึกษา*, (กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๔), หน้า ๘๖.

^{๖๑} Savignon, Sandra J., *Communicative Competence: Theory and Classroom Practice*, (California: McGraw-Hill, 1997), p. 32.

สอนภาษาที่หลากหลายที่มีลักษณะเป็นกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ส่วนฮาร์เมอร์ (Harmer)^{๖๒} ได้สรุปลักษณะกิจกรรมเพื่อการสื่อสารว่า กิจกรรมที่จัดขึ้นต้องเป็นกิจกรรมที่น่าสนใจ กระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่เรียนมาได้อย่างหลากหลาย อีกทั้งผู้สอนต้องเลือกกิจกรรมให้เหมาะสมกับเนื้อหาที่สอนและวัยของผู้เรียน

สรุปได้ว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน ต้องการเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ ดังนั้นครูผู้สอนจำเป็นต้องรู้จักเลือกใช้วิธีสอนและกิจกรรมที่เหมาะสมกับวัย ความสนใจและความสามารถของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษา และเกิดการพัฒนารเรียนภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ ไม่เพียงแต่วิธีจัดการเรียนรู้เท่านั้นที่จะส่งผลต่อความสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน สื่อการเรียนการสอนก็เป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งเช่นกันที่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจการเรียนภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น

นอกจากการนำวิธีจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนแล้ว ผู้สอนต้องคำนึงถึงธรรมชาติของการสื่อสาร ซึ่งสามารถแยกทักษะการสื่อสารออกเป็น ๔ ทักษะใหญ่ ๆ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จึงจำเป็นต้องศึกษาแนวทางในการสอนทักษะดังกล่าว แต่ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงการพัฒนารทางด้าน การฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จึงจะกล่าวถึงการสอนการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสารเท่านั้น

๒.๓.๔ การสอนทักษะการฟังเพื่อการสื่อสาร

ทักษะการฟังเป็นทักษะทางการสื่อสารที่อยู่ในประเภทของการรับสาร และยังเป็นทักษะการใช้ภาษาที่ใช้มากที่สุดในชีวิตประจำวัน กล่าวได้ว่าทักษะการฟังนั้นเกิดขึ้นก่อนการพูด การอ่าน และการเขียน เพราะทักษะการฟังเกิดขึ้นตามธรรมชาติตั้งแต่แรกเกิด หลายคนจึงเข้าใจว่าทักษะการฟังนั้นไม่จำเป็นต้องมีการฝึกฝนเพราะทุกคนมีความสามารถในการฟัง แต่ที่จริงแล้วทักษะการฟังก็เหมือนกับทักษะอื่น ๆ ที่ต้องได้รับการฝึกฝนพัฒนาอยู่เสมอจึงจะใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด และไม่เป็นเพียงแค่การได้ยินเสียงเท่านั้น

การฟังในชีวิตประจำวันของคนเราจะเกิดขึ้นได้ใน ๒ กรณี คือ การฟังที่ได้ยินโดยมิได้ตั้งใจในสถานการณ์รอบตัวทั่ว ๆ ไป (Casual Listening) และการฟังอย่างตั้งใจและมีจุดมุ่งหมาย (Focused

^{๖๒} Harmer, Jeremy, *The Practice of English Language Teaching*, 3th ed., (London: Longman, 2001), p. 6.

Listening) หรือวัตถุประสงค์ของการฟัง คือ การรับรู้และทำความเข้าใจใน “สาร” ที่ผู้อื่นสื่อความมาสู่เรา ทักษะการฟังภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องฝึกฝนให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญและมีความสามารถในการฟังอย่างเข้าใจในสารที่ได้รับฟัง ครูผู้สอนควรมีความรู้และเทคนิคในการสอนทักษะการฟังอย่างไร จึงจะสามารถจัดการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนได้ประสบผลสำเร็จ

๒.๓.๔.๑ ความหมายและประสิทธิภาพของการฟัง

แครชเชน (Krashen)^{๖๓} ได้กล่าวถึงความหมายของการฟัง คือ การให้ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมายแก่ผู้ฟัง ซึ่งมีวิธีการหลายอย่างที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้รับปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย เช่น วิธีการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response หรือ T.P.R.) ซึ่งเป็นการที่ผู้สอนออกคำสั่งให้ผู้เรียนแสดงหรือปฏิบัติตาม ผู้เรียนจะไม่ถูกบังคับให้พูดภาษาที่สองหรือภาษาเป้าหมายจนกว่าผู้เรียนจะเข้าใจความหมายในสิ่งที่ครูพูดออกมา

ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่า การฟังถือเป็นปัจจัยป้อนเข้า เมื่อผู้ฟังเข้าใจในความหมายและการสื่อความจากผู้พูดจึงจะสามารถแสดงออกทางคำพูดได้ ประสิทธิภาพการฟังขึ้นอยู่กับความสนใจและความตั้งใจของผู้ฟัง การฟังเป็นกระบวนการที่ผู้ฟังต้องใช้ความสามารถในการเรียบเรียง ตีความเพื่อที่จะได้เข้าใจสิ่งที่ผู้พูดได้พูดออกมาว่ามีความหมายอย่างไร โดยใช้ประสบการณ์เดิมของผู้ฟังผสมผสานจึงจะเป็นการฟังที่สมบูรณ์

๒.๓.๔.๒ ความสำคัญของทักษะการฟัง

ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน การฟังถือเป็นทักษะป้อนเข้าและมีความสำคัญยิ่งเป็นทักษะแรกที่ต้องทำการสอน เพราะการที่จะสามารถพูดโต้ตอบหรือเขียนออกมาได้ จะต้องฟังให้เข้าใจเสียก่อน ทักษะการฟังจึงเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนรู้ทักษะอื่น ๆ ดังนั้นในการเรียนการสอนผู้เรียนจึงควรได้รับการฝึกฝนทักษะการฟังอย่างเพียงพอ ดังเช่นที่ แม็คดอนน็อฟและชอว์ (McDonough; & Shaw)^{๖๔} ได้กล่าวถึงความสำคัญของทักษะการฟังไว้ว่า ทักษะการฟังเป็นพื้นฐานของผู้เรียนเพราะการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนนั้น เริ่มจากการฟังก่อนแล้วจึงพัฒนาสู่การเรียนรู้ภาษาในทักษะอื่น ๆ หากผู้เรียนมีปัญหาในการฟังแล้วอาจทำให้การเรียนรู้ภาษาไม่ประสบผล ดังนั้นครู

^{๖๓} Krashen, Stephen. & Terrell, D., *The Natural Approach: Language Acquisition in the Classroom*, 3rd ed., (Essex, United Kingdom: Pearson Education, 2000), pp. 79-98.

^{๖๔} McDonough, Jo; & Christopher Shaw, *Materials and Methods in ELT*, 2nd ed., (England: Blackwell Publishing, 2003), pp. 116-118.

จะต้องให้ความสำคัญโดยการฝึกฝนทักษะการฟังอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการฟังโดยทั่วไป (Casual Listening) และการฟังอย่างมีจุดหมาย (Focused Listening)

๒.๓.๔.๓ ขั้นตอนการสอนทักษะการฟังตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ในการสอนทักษะการฟังเพื่อการสื่อสาร ครูจำเป็นต้องตั้งวัตถุประสงค์ในการสอนเป็นอันดับแรก หลังจากนั้นจึงกำหนดกิจกรรมให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ ดังที่อันเดอร์วูดส์ (Underwoods)^{๖๕} ขั้นตอนในการสอนการฟังว่า ผู้เรียนควรได้มีโอกาสรู้ว่าตนเองจะได้ฟังอะไร และต้องเตรียมข้อมูลใดบ้างในการฟัง ขั้นตอนในการสอนทักษะการฟังเพื่อการสื่อสารมี ๓ ขั้นตอน คือ

๑. ขั้นตอนการฟังหรือขั้นเตรียมการ (Pre-listening Stage) ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะได้รับทราบถึงจุดมุ่งหมายในการฟัง เพื่อการเตรียมตัวกำหนดกลยุทธ์ในการฟังและเป็นการเตรียมความพร้อมในการฟังโดยเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจในเนื้อหาและเกิดการ กระตือรือร้นที่จะฟัง โดยครูใช้กิจกรรมที่ทำท่าย เช่น

(๑) อธิบายเกี่ยวกับหัวข้อเรื่อง (Title Eliciting) โดยการใช้หัวข้อเรื่อง ภาพ หรือสื่อ อื่น ๆ เพื่อดึงสิ่งสำคัญที่สัมพันธ์กับชื่อเรื่องออกมา และเพื่อสนับสนุนให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

(๒) การระดมสมอง (Brainstorming) โดยให้ผู้เรียนเดาหรือทำนายว่าจะมีคำศัพท์อะไรบ้าง ที่จะปรากฏในเรื่องที่จะฟัง จากนั้นครูเขียนคำศัพท์ที่นักเรียนเดาบนกระดาน นอกจากนี้ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับเนื้อหาที่จะฟัง โดยใช้ความรู้เดิม

(๓) เล่นเกม (Lead-in Games and Activities) เพื่อเป็นการเตรียมตัวผู้เรียน และฝึกทักษะพื้นฐานให้พร้อมก่อนที่จะได้ฟังเนื้อหา เช่น เกมใบ้คำหรือการฝึกออกเสียงคำคู่ที่มีเสียงต่างกันเพียงเสียงเดียว (Minimal Pair)

(๔) การใช้คำถามนำ (Lead-in Questioning) โดยครูผู้สอนถามหรือเขียนคำถามที่จะช่วยให้ผู้เรียนทราบเหตุการณ์เกี่ยวเรื่องที่จะฟัง

การเตรียมตัวผู้เรียนให้มีความพร้อมในการรับสารนั้น คือการให้ผู้เรียนมีความรู้พอสมควรเกี่ยวกับเรื่องที่จะฟังหรือเตรียมเนื้อหาให้ผู้เรียนนั่นเอง ถ้าไม่แน่ใจว่าผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่จะฟังหรือไม่ ครูอาจถามคำถามซึ่งนำเข้าสู่บทเรียน หรืออาจเล่าเรื่องย่อให้ผู้เรียนฟัง นอกจากนี้

^{๖๕} Underwood, Mary; Joanne Kenworthy; & Michael Rost., **Teaching Listening**, (London: Longman, 1989), p. 30.

ครูต้องเตรียมให้รู้ความหมายของคำศัพท์สำคัญ ๆ ที่จะพบในบทฟัง ตลอดจนโครงสร้างทางภาษาต่าง ๆ เพื่อที่จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจข้อมูลหรือสารที่ได้ฟังอย่างถูกต้อง

๒. ขั้นการฟัง (While-listening Stage) เป็นขั้นที่ผู้เรียนหรือผู้ฟังทำกิจกรรมการฟังหรือแบบฝึกหัดด้วยตนเอง โดยใช้กลยุทธ์ที่หลากหลายกับจุดประสงค์การฟัง การสอนในขั้นนี้ มุ่งให้ผู้เรียนสื่อความหมายจากการฟัง ซึ่งอาจใช้กิจกรรมการฟังต่อไปนี้

- ฟังเพื่อตรวจสอบข้อความตามรูปภาพ
- ฟังเพื่อเลือกภาพตามเค้าโครงเรื่อง
- ฟังเพื่อเรียงรูปภาพตามบทฟัง
- ฟังเพื่อต่อเติมภาพให้สมบูรณ์
- ฟังเพื่อตรวจสอบข้อความถูก/ผิด ตามบทฟัง
- ฟังเพื่อเติมคำในช่องว่างให้สมบูรณ์
- ฟังเพื่อหาข้อความสำคัญ
- ฟังเพื่อปฏิบัติตามคำแนะนำหรือขั้นตอนการทำงาน
- ฟังเพื่อเปรียบเทียบเรื่องที่ฟังกับเรื่องที่คาดเดาไว้ก่อนการฟัง

หลังจากผู้เรียนทำกิจกรรมการฟังแล้ว ครูควรให้ผลย้อนกลับทันที เพื่อให้ผู้เรียนทราบถึงผลสัมฤทธิ์ของภาระงานที่ผู้เรียนทำ ผู้เรียนจะรู้ว่าตนเองเข้าใจสิ่งที่ฟังถูกต้องมากน้อยเพียงใด ซึ่งส่วนใหญ่จะใช้การอภิปรายและอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจข้อผิดพลาดของตนด้วย

๓. ขั้นหลังการฟัง (Post-listening Stage) เป็นขั้นที่ผู้เรียนนำข้อมูลที่ได้จากการฟังมาทำกิจกรรมต่อเนื่อง ซึ่งรวมถึงการใช้ทักษะสัมพันธ์อื่น ๆ โดยฝึกให้ผู้เรียนนำข้อมูลที่ได้จากการฟังมาผสมผสานกับความรู้ ความคิดเห็นของตน เพื่อนำไปใช้ในการทำกิจกรรมหรือฝึกทักษะอื่น ๆ ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การอภิปราย การแก้ปัญหา หรืออาจจะเป็นกิจกรรมการถ่ายโอน การเขียน เช่น

- การตรวจสอบคำตอบ เพื่อแสดงว่าผู้เรียนเข้าใจเรื่องที่ฟัง อาจจะเป็นคำถามที่มีตัวเลือกหรือเป็นแบบถูก/ผิด
- การแก้ปัญหา โดยให้ผู้เรียนฟังข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปัญหา จากนั้นให้ผู้เรียนร่วมกันแก้ปัญหา

- การสรุปสั้น ๆ หรือย่อความ ผู้เรียนเลือกหาประโยคที่เหมาะสมที่จะเป็นบทสรุปของเรื่องจากข้อมูลที่ได้จากผู้สอน
- แบ่งกลุ่มผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อย และให้ฟังข้อมูลเป็นกลุ่ม ๆ ละส่วนที่แตกต่างกันจากนั้นให้ผู้เรียนมารวมกลุ่มใหญ่ขึ้น เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน และช่วยกันรวบรวมข้อมูลทั้งหมดให้เป็นเรื่องที่สมบูรณ์
- กิจกรรมการเขียน เช่น ให้ผู้เรียนเขียนจดหมาย ไปรษณียบัตร หรือ บทความที่สัมพันธ์กับเรื่องที่ฟัง เป็นต้น
- กิจกรรมการพูด เช่น การโต้วาที สัมภาษณ์ อภิปราย แสดงบทบาทสมมติ หรือละครที่สัมพันธ์กับเรื่องหรือบทความที่ฟัง

จากข้อมูลข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า กิจกรรมการฝึกทักษะการฟังนั้น ครูจะเลือกใช้กิจกรรมใดนั้นขึ้นอยู่กับจุดประสงค์การสอนทักษะการฟัง นอกจากนี้ เนื้อหาและกิจกรรมที่ใช้ในการสอนควร ได้รับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำมาใช้จริง ทั้งในและนอกห้องเรียนและที่สำคัญระดับความยากง่ายของภาษาควรเหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน การสอนทักษะการฟังภาษาอังกฤษแบ่งเป็น ๓ ขั้นตอน คือ ขั้นตอนก่อนการฟัง (Pre-listening Stage) ขั้นตอนการฟัง (While-listening Stage) และขั้นหลังการฟัง (Post-listening Stage) ซึ่งควรใช้กิจกรรมที่หลากหลาย ทักษะการฟังถือเป็นทักษะแรกที่นักเรียนสามารถทำได้ก่อนทักษะอื่น ๆ ทั้งนี้เพราะการฟังเป็นการรับข้อมูลข่าวสารเข้ามา จากนั้นผู้ฟังเกิดการคิดวิเคราะห์ แยกย่อยสิ่งที่ได้ยินแล้วทำการปฏิสัมพันธ์กับสารเหล่านั้นด้วยทักษะการส่งข้อมูลออก ซึ่งทักษะการส่งข้อมูลที่เป็นทักษะพื้นฐานคือ ทักษะการพูดนั่นเอง

๒.๓.๕ การสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร

ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับการดำเนินชีวิตประจำวัน ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันจึงได้มุ่งเน้นการพูดเพื่อการสื่อสารเป็นสำคัญ โดยครูผู้สอนพยายามสอนให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วและมีประสิทธิภาพ

๒.๓.๕.๑ แนวคิดเกี่ยวกับการสอนพูดเพื่อการสื่อสาร

การพูดเป็นการสื่อสารทางวาจาของบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป ซึ่งต่างมีจุดประสงค์ที่จะสื่อสารของตนเอง ผู้ฟังจะต้องตีความในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อความหมายและสามารถโต้ตอบได้ด้วย

ภาษาที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้ตรงกับความตั้งใจในการสื่อความหมายของผู้พูด มีผู้เชี่ยวชาญได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการสอนพูดเพื่อการสื่อสารดังนี้

บายเกต (Bygate)^{๖๖} ได้กล่าวถึงการสอนพูดเพื่อการสื่อสารไว้ ๒ ประการ คือ ประการแรก การสอนทักษะที่ช่วยทำให้เกิดความเข้าใจ ได้แก่ การสอนทักษะต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับความเข้าใจ เช่น การจำ การออกเสียงที่ถูกต้องแบบเจ้าของภาษา การผันกริยาที่เหมาะสมกับกาลเวลา (Tense) และการพูดประโยคให้ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษาและไวยากรณ์เพื่อสื่อความหมายที่ผู้พูดต้องการ และประการที่สอง เป็นการเพิ่มทักษะการปฏิสัมพันธ์คือ การสอนโดยให้สถานการณ์ที่คล้ายกับเหตุการณ์ในชีวิตจริง ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสพูดแสดงความรู้สึกของตนเองว่าในสถานการณ์ที่เผชิญอยู่นั้นควรพูดอะไร พูดอย่างไรจึงจะตรงกับจุดประสงค์ที่ตนเองต้องการจะสื่อสาร อีกทั้งสอนให้คำนึงความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับผู้ฟังโดยอาศัยความรู้ที่ได้รับจากการเรียนทักษะ การพูดช่วยทำให้เกิดความเข้าใจ ซึ่งหมายความว่า ควรให้ความรู้ผู้เรียนก่อนที่จะให้ทำกิจกรรมที่มีการปฏิสัมพันธ์ นั่นคือการนำแนวคิดการสอนแบบตรง (Direct Method) คือการสอนที่ให้ผู้เรียนได้รับการฝึกให้เชื่อมคำและวลีเข้ากับความหมายใช้ของจริงหรือการกระทำที่สื่อความ โดยใช้ภาษาที่ต้องการเรียนเป็นสื่อในการสอนมาผสมผสานกับแนวคิดการสอนแบบอ้อม (Indirect Method) เป็นการสอนโดยการจัดกิจกรรมสนทนาแบบมีปฏิสัมพันธ์เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้การพูดด้วยตนเอง ซึ่งมีผลทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดโดยมีความถูกต้องของการใช้ภาษาและความคล่องในการสื่อสารปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

บราวน์ (Brown)^{๖๗} ได้กล่าวว่าการสอนทักษะการพูดเป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเป้าหมาย ซึ่งก็คือภาษาอังกฤษนั่นเอง โดยให้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษตามหน้าที่ต่าง ๆ อันเป็นหน้าที่พื้นฐานของภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น การกล่าวทักทาย การกล่าวขอบคุณ การกล่าวขอโทษ ซึ่งมีรูปแบบหรือสำนวนในการใช้ภาษาที่แตกต่างกันออกไป นอกจากนี้ ครูควรสอนให้เด็กมีการพูดแบบปฏิสัมพันธ์ที่มีต่อบทบาทในการพูดของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

^{๖๖} Bygate, Martin, “Speaking”, in *The Oxford Handbook of Applied Linguistics*, Edited Robert B. Kaplan, William Grabe, Merrill Swain, G. Richard Tucker, (Oxford: Oxford University press, 2005), pp. 33-34.

^{๖๗} Brown, Douglas H., *Teaching by Principles: An Interactive Approach to language Pedagogy*, 2nd ed., (New York: Addison Wesley Longman, 2001), pp. 36-37.

อีกทั้งผู้เรียนควรมีโอกาสได้ฝึกแสดงความคิดเห็นต่อกลวิธีต่าง ๆ ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้แก้ปัญหาในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้ประสบการณ์ในการวิเคราะห์และได้รับข้อมูลย้อนกลับในสิ่งที่เกิดขึ้นว่า ควรปรับปรุงแก้ไขสิ่งใดในการพูดตามสถานการณ์นั้น ๆ

สรุปได้ว่า การสอนทักษะการพูดควรเป็นการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กันโดยมีจุดมุ่งหมายสำคัญคือ ผู้เรียนจะสามารถสื่อสารในสถานการณ์จริง การสอนเพื่อให้นักเรียนพูดได้จริงนั้น นักเรียนต้องมีความเข้าใจในตัวภาษารวมทั้งต้องมีการฝึกปฏิบัติการสื่อสารที่เพียงพอ ซึ่งครูผู้สอนต้องมีความรู้ในขั้นตอนการสอนทักษะการพูดเป็นอย่างดี

๒.๓.๕.๒ ขั้นตอนการสอนทักษะการพูดตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

มีผู้เสนอแนะขั้นตอนการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร ไว้ดังนี้

สก็อตต์ (Scott)^{๖๘} เสนอขั้นตอนการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารดังนี้

๑. ขั้นบอกวัตถุประสงค์ ผู้สอนควรบอกให้ผู้เรียนได้รู้ถึงสิ่งที่จะเรียน
๒. ขั้นเสนอเนื้อหา การเสนอเนื้อหาควรอยู่ในรูปบริบท ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูด ซึ่งจะต้องขึ้นอยู่กับบริบท เช่น ผู้พูดเป็นใคร ต้องการจะสื่อสารอะไรกับคู่สนทนา ผู้สนทนาพยายามจะบอกอะไร สิ่งที่พูด สถานที่พูด และเนื้อหาที่จะพูดมีอะไรบ้าง

๓. ขั้นฝึกและการถ่ายโอน การฝึกจะกระทำทันทีหลังจากการเสนอเนื้อหา อาจจะฝึกพูดพร้อม ๆ กันหรือเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้ฟังได้ยินได้ฟังสำนวนภาษาหลาย ๆ แบบ และเป็นสำนวนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริง นอกจากนี้ควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง

นอกจากนี้ เบิร์น (Byrne)^{๖๙} ได้เสนอขั้นตอนการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารไว้ ๓ ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ ๑ ขั้นนำเสนอ (The Presentation Stage) เป็นขั้นที่ครูสอนเนื้อหาใหม่เพื่อให้นักเรียนเข้าใจ จดจำ และนำไปใช้ในการฝึกพูดขั้นต่อไป ครูผู้สอนจะมีบทบาทมากในฐานะ “ผู้ให้

^{๖๘} Scott, Roger, “Speaking”, in *Communication in the Classroom: Application and Methods for a Communicative Approach*, Edited by Keith Johnson and Keith Morrow, (London: Longman, 1981), p. 70.

^{๖๙} Byrne, Donn, *Teaching Oral English*, (Singapore: Longman, 1990), p. 9.

ความรู้” อย่างไรก็ตามครูควรใช้เวลาในขั้นนี้ไม่นานนักและมีประสิทธิภาพ เนื้อหาที่นำเสนอควรเป็น บทสนทนาเป็นหลัก หรืออาจเป็นบทเขียนร้อยแก้ว (Prose Passage) ก็ได้ ซึ่งแนวการจัดกิจกรรมใน ขั้นนี้มี ๒ แนวทาง คือ

(๑) กิจกรรมที่มีโครงสร้างที่แน่นอน (Structured Activities) หมายถึง กิจกรรมที่ได้มีการวางแผนไว้อย่างดี เป็นการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ที่นักเรียนจะต้องพบในเนื้อเรื่อง เช่น สอน การใช้ Can โดยมีรูปภาพหรือท่าทางเป็นสื่อในการสอน หลังจากนั้นจึงเป็นการพูดถึงตนเองโดยใช้ Can แต่วิธีนี้ถูกตีติงว่าไม่เป็นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร แต่มีข้อดีคือไม่ใช้เวลามากนักและอธิบาย ได้ครอบคลุมเนื้อหา

(๒) กิจกรรมที่มีโครงสร้างไม่แน่นอน (Unstructured Activities) หมายถึง กิจกรรมที่ไม่ได้มีการวางแผนในการทำกิจกรรมไว้ตายตัว กิจกรรมนี้เหมาะสำหรับนักเรียนระดับที่สูงขึ้น เพราะนักเรียนจะรู้ในส่วนของตัวภาษามากพอที่จะใช้ในการติดต่อสื่อสาร กิจกรรมนี้ช่วยพัฒนา ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เช่น การให้นักเรียนเดาเรื่องหรือบอกความรู้เดิมที่ เกี่ยวกับเนื้อเรื่อง

ขั้นที่ ๒ ขั้นฝึกปฏิบัติ (The Practice Stage) เป็นขั้นที่เปิดโอกาสให้นักเรียนฝึกพูด โดยใช้ความรู้ที่ได้จากการนำเสนอให้ถูกต้องและคล่องแคล่ว ในขั้นนี้นักเรียนจะมีบทบาทมากกว่า ครู โดยครูจะเป็นเพียงผู้ควบคุม (Conductor) ให้การฝึกนั้นถูกต้องสื่อที่จะนำมาใช้ในการฝึกมี ๒ ประเภท คือ แบบฝึก (Drills) และเนื้อเรื่อง (Texts)

ขั้นที่ ๓ ขั้นผลิตภาษา (The Production Stage) ในขั้นนี้เป็นการให้นักเรียนใช้ ภาษาที่ได้เรียนรู้จากขั้นที่ ๑ และฝึกในขั้นที่ ๒ อย่างเต็มความสามารถโดยครูไม่ได้มีหน้าที่ในการ กำหนดและควบคุม ครูมีหน้าที่คอยจัดการและอำนวยความสะดวกให้การเรียนการสอนดำเนินต่อไป ได้ โดยเน้นให้นักเรียนได้ใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วมากกว่าความถูกต้องทางไวยากรณ์ เพื่อเป็นการ เตรียมให้นักเรียนพร้อมที่จะใช้ภาษาได้จริงนอกห้องเรียน กิจกรรมที่ใช้อาจเป็นงานคู่หรืองานกลุ่มก็ได้

จากแนวคิดขั้นตอนการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารของสก็อตต์และเบิร์น สามารถสรุป ได้ว่า การสอนพูดเพื่อการสื่อสารควรเริ่มด้วยขั้นตอนของการบอกรวบรวมประสพของการเรียนรู้แก่ ผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนรับทราบในสิ่งที่ได้เรียน ทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จากนั้น เป็นขั้นของการนำเสนอเนื้อหา การฝึกปฏิบัติ และการผลิตภาษาหรือการถ่ายโอนเป็นขั้นตอนสุดท้าย

จากขั้นตอนดังกล่าว จะสังเกตได้ว่าครูผู้สอนต้องดำเนินการสอนอย่างเป็นขั้นตอนและต้องมีการเลือกใช้กิจกรรมการสอนการพูดที่เหมาะสมกับแต่ละขั้นตอนดังกล่าวด้วย

๒.๔ แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

นักวิชาการได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม (Cultural Tourism) ที่คล้ายคลึงกันและแตกต่างกัน ดังนี้

ไนมา, แมกกี และ นโกโคโฮ (Nzama, Magi & Ngocoho)^{๗๐} มีแนวคิดที่ว่าสังคมในปัจจุบันมีความตระหนักถึง ความสำคัญของศิลปวัฒนธรรม เทศกาล รวมถึงมรดกทางวัฒนธรรมพื้นบ้านมากขึ้น ทั้งนี้การตื่นตัว ต่อวัฒนธรรมประกอบกับความหลากหลายทางวัฒนธรรมของในแต่ละพื้นที่เป็นจุดกำเนิดของการ พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ดังจะเห็นว่าการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมได้กลายเป็นศูนย์กลาง ของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในยุโรปอีกทั้งประเทศอื่นๆ ก็ได้พยายามที่จะพัฒนาการท่องเที่ยว เชิงวัฒนธรรมในประเทศของตนเอง

ไทโมที (Timothy) ^{๗๑}นิยามการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม หมายถึง รูปแบบการท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวเดินทางเที่ยวชมวัฒนธรรมของท้องถิ่นที่ยังคงพบเห็นได้หรือยังมีชีวิตอยู่ รวมทั้งการสัมผัสวัฒนธรรมสมัยใหม่ เช่น ศิลปะหรือดนตรีร่วมสมัย หรือรูปแบบที่นักท่องเที่ยวต้องการศึกษาวัฒนธรรมและตอบสนองความต้องการทางวัฒนธรรมเพื่อให้เกิดความพึงพอใจด้วยการเที่ยวชมอาคารสถานที่ที่เป็นมรดก ศิลปะการแสดง และวัฒนธรรมที่ยังมีชีวิตอยู่

การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจึงเป็นการศึกษาหาความรู้ในพื้นที่หรือบริเวณที่มีคุณลักษณะที่สำคัญทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม สถานที่ดังกล่าวจะมีการบอกเล่าเรื่องราวในการพัฒนาทางสังคมและมนุษย์ผ่านทางประวัติศาสตร์อันเป็นผลเกี่ยวเนื่องกับวัฒนธรรม องค์ความรู้ และการให้คุณค่าของสังคม โดยสามารถสะท้อนให้เห็นถึงสภาพชีวิต ความเป็นอยู่ของคนในแต่ละยุคสมัยได้ เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นสภาพทางเศรษฐกิจ สังคม หรือขนบธรรมเนียมประเพณี นอกเหนือจาก สถานที่

^{๗๐} Nzama, A.T, Magi, L. M., & Ngocobo, N. R., *Workbook-I Tourism Workbook for Educators: 2004 Curriculum Statement, Unpublished Tourism Workshop Educational Materials*, (Centre for Recreation & Tourism, UZ. And TourismKwaZulu-Natal, University of Zululand, 2005), p. 127.

^{๗๑} Timothy, Dalen J., *Cultural Heritage Tourism: An Introduction*, (Bristol: Channel View Publications, 2011), p. 5.

เทศกาลและงานฉลองแล้ว ยังรวมไปถึงสินค้าพื้นเมืองในพื้นที่ต่าง ๆ^{๗๒}

ละเอียดยศิธาน้อย^{๗๓} ได้ให้ความหมายการท่องเที่ยวงเชิงวัฒนธรรมว่า การท่องเที่ยวที่มีจุดมุ่งหมายหรือแรงจูงใจเพื่อชม ร่วมกิจกรรม ศึกษาหรือเรียนรู้ วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ โบราณสถาน โบราณวัตถุ วิถีชีวิตความเป็นอยู่ ศิลปะแขนงต่าง ๆ มรดก ภูมิปัญญา หรือเทศกาล ประเพณีของท้องถิ่น เพื่อความเพลิดเพลิน หรือเพิ่มพูนทักษะส่วนบุคคล ที่อาจแตกต่างกันไปแต่ละคนและแต่ละสถานที่ที่เยี่ยมชม ตามความสนใจของแต่ละบุคคล

กรมการท่องเที่ยว^{๗๔} ให้คำจำกัดความการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม หมายถึง การท่องเที่ยวเพื่อชมสิ่งทีแสดงความเป็นวัฒนธรรม เช่น ปราสาท พระราชวัง วัด โบราณสถาน โบราณวัตถุ ประเพณี วิถีการดำเนินชีวิต ศิลปะทุกแขนง และสิ่งต่าง ๆ ทีแสดงถึงความเจริญรุ่งเรือง ทีมีการพัฒนาให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม การดำเนินชีวิตของบุคคลในแต่ละยุคสมัย ผู้ท่องเที่ยวจะได้รับทราบประวัติความเป็นมา ความเชื่อ มุมมอง ความคิด ความศรัทธา ความนิยมของบุคคลใน อดีตที่ถ่ายทอดมาถึงคนรุ่นปัจจุบันผ่านสิ่งเหล่านี้

การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเป็นการท่องเที่ยวเพื่อชมสิ่งทีแสดงความเป็นวัฒนธรรม เช่น โบราณสถาน วัด ปราสาท พระราชวัง โบราณวัตถุ ประเพณีวิถีการดำเนินชีวิต ศิลปะทุกแขนง และรวมถึงสิ่งต่าง ๆ ทีแสดงถึงความเจริญรุ่งเรืองทีมีการพัฒนาให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม การดำเนินชีวิตของบุคคลในแต่ละยุคสมัย นักท่องเที่ยวจะได้รับทราบประวัติความเป็นมา ความเชื่อ มุมมอง ความคิด ความศรัทธา ความนิยมของบุคคลสมัยอดีตที่ถ่ายทอดมาถึงคนรุ่นหลังผ่านสิ่งเหล่านี้ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจึงเป็นรูปแบบการท่องเที่ยวที่น่าสนใจ และนำมาทำการศึกษาเพื่อเพิ่มพูนความรู้ นอกเหนือจากการท่องเที่ยวเพียงอย่างเดียว

^{๗๒} Kanchana Saen Limsuwan and Saranya Saeng Limsuwan. (2012). "Sustainable Heritage Tourism." *Journal of Management*, 32(4): 139-146.

^{๗๓} ละเอียดยศิธาน้อย, เอกสารการบรรยายวิชา "การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและมรดกวัฒนธรรม" แก่นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรการท่องเที่ยวและโรงแรม มหาวิทยาลัยนเรศวร, (กรุงเทพมหานคร: ศูนย์วิทยบริการ กรุงเทพฯ. มหาวิทยาลัยนเรศวร, ๒๕๕๐), หน้า ๒๕๓.

^{๗๔} กรมการท่องเที่ยว, **มาตรฐานการท่องเที่ยวไทย หลักเกณฑ์และเงื่อนไขการตรวจประเมินและรับรองสถานประกอบการตามมาตรฐานการท่องเที่ยวไทย**, (กรุงเทพมหานคร: สำนักงานกิจการโรงแรมท่องเที่ยวการสงเคราะห์ทหารม.านศึกในพระบรมราชูปถัมภ์, ๒๕๕๖), หน้า ๔๗.

ผู้วิจัยสรุปว่า การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยว เพื่อการเรียนรู้ วัฒนธรรมในแหล่งต่าง ๆ ที่มีความหลากหลายและแตกต่างกันไม่ว่าจะเป็นศิลปวัฒนธรรม ประเพณี หรือเทศกาลต่าง ๆ ของแต่ละท้องถิ่น เพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้ ความเพลิดเพลิน และเป็นส่วนหนึ่งในการถ่ายทอดวัฒนธรรมท้องถิ่นให้คงอยู่ต่อไป และการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม (Cultural Tourism) ยังเป็นการท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวมีโอกาสได้สัมผัสกับวิถีชีวิตของผู้คน ภาพที่ดึงดูดใจนักท่องเที่ยวก็คือ วัฒนธรรมประเพณีดั้งเดิม ชีวิตประจำวันแบบดั้งเดิมของชาวบ้านซึ่งกลายเป็นผลผลิตอย่างหนึ่งทางการท่องเที่ยว

๒.๔.๑ องค์ประกอบของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา^{๗๕} การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเป็นการท่องเที่ยวเพื่อการเรียนรู้ผู้อื่นและย้อนกลับมามองตัวเองอย่างเข้าใจในสรรพสิ่งของโลกที่ไม่สามารถแยกตัวออกจากกันได้ ต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ฉะนั้น องค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่สำคัญจึงควรมี ๖ ด้านดังต่อไปนี้

๑. องค์ประกอบด้านแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เป็นการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น อันประกอบด้วยสิ่งดึงดูดใจ ๑๐ ประการคือ

๑.๑ ประวัติศาสตร์และร่องรอยทางประวัติศาสตร์ที่ยังปรากฏให้เห็น

๑.๒ โบราณคดีและพิพิธภัณฑสถานต่าง ๆ

๑.๓ งานสถาปัตยกรรมเก่าแก่ดั้งเดิมในท้องถิ่นและสิ่งปลูกสร้าง ผังเมืองรวมทั้งซากปรักหักพัง

๑.๔ ศิลปะ หัตถกรรม ประติมากรรม ภาพวาด รูปปั้นและแกะสลัก

๑.๕ ศาสนารวมถึงพิธีกรรมต่าง ๆ ทางศาสนา

๑.๖ ดนตรี การแสดงละคร ภาพยนตร์ มหรสพต่าง ๆ

๑.๗ ภาษาและวรรณกรรม รวมถึงระบบการศึกษา

๑.๘ วิถีชีวิต เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย การทำอาหาร ขนบธรรมเนียมการรับประทานอาหาร

๑.๙ ประเพณี วัฒนธรรมพื้นบ้าน ขนบธรรมเนียม และเทศกาลต่าง ๆ

^{๗๕} บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, การจัดการทรัพยากรมนุษย์ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว, (กรุงเทพมหานคร : เพรินซ์ข้าหลวง พรินต์ติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง, ๒๕๖๐), หน้า ๕๘.

๑.๑๐ ลักษณะงานหรือเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่มีการนำมาใช้เฉพาะท้องถิ่น

๒. องค์ประกอบด้านกระบวนการศึกษาสิ่งแวดล้อม เป็นการท่องเที่ยวที่มีกระบวนการ ศึกษาสิ่งแวดล้อม โดยมีการศึกษาเรียนรู้สภาพแวดล้อมและระบบนิเวศในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เพื่อปลูกจิตสำนึกที่ถูกต้องในการอนุรักษ์สภาพแวดล้อมให้แก่ผู้เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

๓. องค์ประกอบด้านธุรกิจท่องเที่ยว เป็นการท่องเที่ยวที่มีการให้บริการทางการท่องเที่ยว โดยผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว เพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว และได้ผลตอบแทนใน กำไรสู่ธุรกิจท่องเที่ยว ซึ่งผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมศึกษา อีก ทั้งช่วยอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

๔. องค์ประกอบด้านการตลาดท่องเที่ยว เป็นการท่องเที่ยวที่มีการดำเนินการตลาดท่องเที่ยว คุณภาพ โดยแสวงหานักท่องเที่ยวคุณภาพให้เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวยังแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เพื่อให้ให้นักท่องเที่ยวคุณภาพได้รับรู้และได้ประสบการณ์จากการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างพึงพอใจ อีกทั้งช่วยอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

๕. องค์ประกอบด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น เป็นการตลาดท่องเที่ยวที่มีการ ดำเนินถึงการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยให้ชุมชนท้องถิ่นในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมนั้นมีส่วนร่วม ในการพัฒนาหรือการจัดการการท่องเที่ยวอย่างเต็มรูปแบบ และได้รับผลประโยชน์ตอบแทนเพื่อ กระจายรายได้สู่ท้องถิ่น และยกระดับคุณภาพชีวิตของคนในชุมชนท้องถิ่น

๖. องค์ประกอบด้านการสร้างจิตสำนึกแก่ผู้เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เป็นการท่องเที่ยวที่ ต้องคำนึงถึงการปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้องทางการท่องเที่ยวแก่ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย โดยมีการให้ความรู้ และสื่อความหมายในการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม เพื่อให้ทุกฝ่าย เกิดความรักและความหวงแหนทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

๒.๔.๒ ลักษณะของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา^{๓๖}กล่าวว่า ลักษณะของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่สำคัญมีอยู่ ๙ ประการ คือ

๑. การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะต้องเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะที่ให้ความสำคัญกับ ประวัติศาสตร์ โบราณสถาน ศิลปวัฒนธรรมและประเพณี โดยยึดหลักที่ว่าต้องอนุรักษ์ทรัพยากร

^{๓๖} บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, การจัดการทรัพยากรมนุษย์ในอุตสาหกรรมบริการท่องเที่ยว, (กรุงเทพมหานคร : เพรินซ์ข้าหลวง พรินต์ติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง, ๒๕๖๐), หน้า ๖๐.

ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมไว้ให้ดีที่สุด เพื่อสามารถสืบต่อถึงอนุชนรุ่นหลัง

๒. การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะต้องเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะที่มีการจัดการอย่างยั่งยืน ทั้งเชิงเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยยึดหลักที่ว่าด้วยไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม หรือกระทบน้อยที่สุด

๓. การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะต้องเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะที่ให้คงไว้ซึ่งวิถีชีวิตของท้องถิ่นในแง่สังคมและวัฒนธรรม โดยยึดหลักที่ว่าต้องให้เป็นจุดดึงดูดนักท่องเที่ยวที่ต้องการศึกษา ความแตกต่างทางด้านสังคมและวัฒนธรรมอันหลากหลาย

๔. การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะต้องเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะที่ให้ความรู้แก่ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ทั้งนักท่องเที่ยว ผู้ดูแลแหล่งท่องเที่ยว ผู้ประกอบธุรกิจท่องเที่ยวและประชาชนในท้องถิ่น โดยยึดหลักที่ว่าต้องให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องได้รับความรู้และประสบการณ์จากการท่องเที่ยว พร้อมทั้งมีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

๕. การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะต้องเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะที่ให้ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมและได้รับผลประโยชน์ โดยยึดหลักที่ว่าต้องให้ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวและได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวอันจะเป็นการกระจายรายได้สู่ชุมชนท้องถิ่น

๖. การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะต้องเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะที่มีการตลาดของการบริการท่องเที่ยวครบตามเกณฑ์แห่งการอนุรักษ์อย่างแท้จริง โดยยึดหลักที่ว่าต้องให้ธุรกิจท่องเที่ยวเน้นในเรื่องอนุรักษ์วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

๗. การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะต้องเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะที่ให้นักท่องเที่ยวเกิดความพึงพอใจ เพิ่มคุณค่าของประสบการณ์ที่ได้รับทำให้ต้องการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำอีก โดยยึดหลักที่ว่าต้องมีกิจกรรมท่องเที่ยวตรงตามความคาดหวังของนักท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

๘. การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะต้องเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะที่คำนึงถึงขีดความสามารถรองรับของพื้นที่ และความสะอาดของพื้นที่โดยยึดหลักที่ว่าต้องไม่เกินขีดความสามารถรองรับของพื้นที่ในทุก ๆ ด้าน และต้องดูแลรักษาความสะอาดของแหล่งท่องเที่ยวอยู่เสมอ

๙. การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะต้องเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะที่คำนึงถึงความปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว โดยยึดหลักที่ว่าต้องป้องกันรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวอย่างเข้มงวด เพื่อให้นักท่องเที่ยวอบอุ่นใจ

๒.๔.๓ ประเภทของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา^{๗๗} กล่าวว่า การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การท่องเที่ยวชมโบราณสถาน ศิลปวัฒนธรรม ประเพณีของท้องถิ่นต่าง ๆ เพื่อได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน อีกทั้งศึกษาความเชื่อ พิธีกรรมต่าง ๆ เพิ่มขึ้น ในขณะที่เดียวกันก็มีจิตสำนึกต่อการรักษาสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรม โดยให้ชุมชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมต่อการจัดการการท่องเที่ยวด้วย

โดยแบ่งการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเป็นประเภท ได้ ๕ ประเภท ดังนี้

๑. การท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ (Historical Tourism) หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวทางโบราณคดีและประวัติศาสตร์ เพื่อชื่นชมและเพลิดเพลินในสถานที่ท่องเที่ยว โดยได้รับความรู้และความเข้าใจต่อประวัติศาสตร์และโบราณคดีในท้องถิ่นบนพื้นฐานของความรับผิดชอบและมีจิตสำนึกต่อการรักษามรดกทางวัฒนธรรมและคุณค่าของสภาพแวดล้อม โดยที่ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยว

๒. การท่องเที่ยวงานวัฒนธรรมประเพณี (Cultural and Traditional Tourism) หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยวเพื่อชมงานศิลปวัฒนธรรมประเพณีต่าง ๆ ที่ชาวบ้านในท้องถิ่นนั้น ๆ จัดขึ้น เพื่อให้ได้รับความเพลิดเพลิน ตื่นตาตื่นใจในสุนทรียศิลป์และศึกษาความเชื่อ การยอมรับนับถือ การเคารพพิธีกรรมต่าง ๆ อีกทั้งได้รับความรู้ความเข้าใจต่อสภาพสังคมและวัฒนธรรม มีประสบการณ์ใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น บนพื้นฐานของความรับผิดชอบและมีจิตสำนึกต่อการรักษามรดกทางวัฒนธรรมและคุณค่าของสภาพแวดล้อม โดยชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยว

๓. การท่องเที่ยวเชิงวิถีชีวิตชนบท (Rural Tourism / Village Tourism) หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยวในหมู่บ้านชนบทที่มีลักษณะวิถีชีวิต และผลงานสร้างสรรค์ที่มีเอกลักษณ์พิเศษโดดเด่น เพื่อให้ได้รับความเพลิดเพลิน ได้ความรู้ ดูผลงานสร้างสรรค์ และภูมิปัญญาพื้นบ้าน อีกทั้งมีความเข้าใจในวัฒนธรรมท้องถิ่นบนพื้นฐานของความรับผิดชอบและมีจิตสำนึกต่อการรักษามรดกทางวัฒนธรรมและคุณค่าของสภาพแวดล้อม โดยชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยว

๔. การท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sport Tourism) หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยวไปยังสถานที่ของการจัดรายการกีฬาตามเส้นทางที่มีแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจ เพื่อให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมกีฬาได้สนุกสนานเพลิดเพลินกับการออกกำลังกายหรือเล่นกีฬาหรือการแข่งขันกีฬา ในขณะเดียวกันก็ได้ไป

^{๗๗} เรื่องเดียวกัน.

ยังแหล่งท่องเที่ยวตามเส้นทางการจัดรายการกีฬา ทำให้ได้รับความรู้ความเข้าใจและประสบการณ์ใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น บนพื้นฐานของความรับผิดชอบต่อและมิจิตสำนึกต่อการรักษามรดกทางวัฒนธรรมและคุณค่า

๕. การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพทางวัฒนธรรม (Cultural Health Tourism) หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยวไปเยี่ยมชมแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม โดยมีกิจกรรมส่งเสริมสุขภาพหรือฟื้นฟูสุขภาพทางวัฒนธรรม เช่น การนวดตัว นวดฝ่าเท้า การอบสมุนไพร การประคบสมุนไพร การฝึกกายบริหาร การฝึกสมาธิ เป็นต้น เพื่อเสริมสร้างสุขภาพและคุณภาพชีวิตของนักท่องเที่ยว บนพื้นฐานของความรับผิดชอบต่อและมิจิตสำนึกต่อการรักษามรดกทางวัฒนธรรมและคุณค่าของ สภาพแวดล้อม โดยชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยว

๒.๔.๔ ประเภทของสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

The European Center for Traditional and Regional Cultures: ECTARC ได้กล่าวถึงประเภทของสิ่งดึงดูดใจของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมว่ามี ๘ ประเภท^{๗๘} ดังนี้

๑. แหล่งโบราณคดี และพิพิธภัณฑสถานต่าง ๆ
๒. สถาปัตยกรรม (ซากปรักหักพัง โบราณสถาน ผังเมืองต่าง ๆ)
๓. ศิลปะ ประติมากรรม งานหัตถกรรม แกลเลอรี เทศกาล กิจกรรมต่าง ๆ
๔. การแสดงดนตรีและเต้นรำ (ในรูปแบบดนตรีคลาสสิก ดนตรีพื้นบ้าน หรือดนตรีร่วมสมัย)
๕. การแสดงละคร ภาพยนตร์ มหรสพต่าง ๆ
๖. ภาษาและวรรณคดีศึกษา (การเยี่ยมชมสถานที่หรือเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับงานวรรณกรรม)
๗. เทศกาลทางศาสนา การแสวงบุญตามความเชื่อทางศาสนา
๘. วัฒนธรรมเก่าแก่ วัฒนธรรมพื้นบ้าน หรือวัฒนธรรมย่อย

๒.๔.๕ ประเภทของนักท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ไบวาเทอะ (Bywater)^{๗๙} ได้ศึกษาประเภทของนักท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามระดับความสนใจของวัฒนธรรมต่อการท่องเที่ยว ทำให้จำแนกนักท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมได้เป็น ๓ ประเภท คือ

^{๗๘} Richards, G., *Cultural Tourism in Europe*. CAB International, (UK: Wallingford, 1996), P. 23.

^{๗๙} Bywater, M, "The Market for Cultural Tourism in Europe," *Travel and Tourism Analyst*, (1993). 6: 30-46.

๑. นักท่องเที่ยวที่จูงใจด้วยวัฒนธรรม (Culturally Motivated Tourist) หมายถึง ผู้ที่เดินทางท่องเที่ยวด้วยเหตุผลทางวัฒนธรรม นักท่องเที่ยวมีความสนใจที่จะศึกษาเรียนรู้วัฒนธรรม และมักจะพักอยู่ในแหล่งท่องเที่ยวเป็นระยะเวลาชานาน

๒. นักท่องเที่ยวที่บันดาลใจจากวัฒนธรรม (Culturally Inspired Tourist) หมายถึง ผู้ที่ถูกดึงดูดด้วยศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวอันเป็นที่รู้จักหรือได้รับการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อ รูปภาพ นักท่องเที่ยวจะใช้ระยะเวลาพักอยู่ในแหล่งท่องเที่ยวน้อยกว่าประเภทแรก แต่มีโอกาสที่จะเดินทางกลับมายังสถานที่ท่องเที่ยวในอนาคต

๓. นักท่องเที่ยวที่ดึงดูดจากวัฒนธรรม (Culturally Attracted Tourist) หมายถึง ผู้ที่มีความสนใจกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้น นักท่องเที่ยวจะมีระยะเวลาในการท่องเที่ยวสั้นเป็นในลักษณะเยี่ยมชมมากกว่าการพักผ่อน

ประโยชน์ของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ชนัญ วงษ์วิภาค^{๔๐} ได้กล่าวถึง ประโยชน์ที่ได้จากการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ดังนี้

๑. ประโยชน์ทางเศรษฐกิจ ผลการดำเนินการท่องเที่ยวที่ผ่านมาก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของชาติเป็นอย่างมาก นำเงินตราเข้าประเทศมากที่สุดเมื่อเทียบกับรายได้เป็นเงินตราต่างประเทศที่ได้รับจากหน่วยงานต่าง ๆ ปัจจุบันการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้วางแผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในภูมิภาคต่าง ๆ ปัจจุบันการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้วางแผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในภูมิภาคต่าง ๆ เพื่อรองรับการเติบโตของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยเฉพาะการเดินทางของนักท่องเที่ยวชาวไทย และจะมีการประชาสัมพันธ์ไปสู่นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเพิ่มมากขึ้น

๒. ประโยชน์ทางสังคมและวัฒนธรรม การท่องเที่ยวจะช่วยเผยแพร่เอกลักษณ์ของท้องถิ่นให้เป็นที่รู้จักกว้างขวางขึ้นทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ การที่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติกับผู้คนในท้องถิ่นได้มีโอกาสรู้จักกันนั้น ผลก็คือเกิดความสามัคคีสมานฉันท์ของคนในชาติ และการท่องเที่ยวระหว่างประเทศก็ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจอันดีที่จะนำไปสู่ความเป็นเพื่อนร่วมโลกและเกิดสันติภาพขึ้นแก่โลก

^{๔๐} ชนัญ วงษ์วิภาค, “ศาสนา ความเชื่อ และการท่องเที่ยวเชิงจิตวิญญาณผ่านเทศกาล งานประเพณี พิธีกรรม”. วารสารไทยคดีศึกษา, ๑๐(๑) (ตุลาคม ๒๕๕๕ – มีนาคม ๒๕๕๖): ๑ – ๒๙.

สำนักพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว กรมการท่องเที่ยว^{๔๑}ได้เสนอแนวทางการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมว่าควรคำนึงถึงการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์สิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยว เช่น วิถีชีวิต ความเชื่อ การแต่งกาย ภาษา อาหาร ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณี สิ่งก่อสร้าง รวมถึงการบริหารจัดการด้านสิ่งดึงดูดใจสิ่งอำนวยความสะดวก การรักษาความปลอดภัย การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวการตลาดและนักท่องเที่ยว ดังนั้นหน่วยงานที่เป็นเจ้าของหรือผู้บริหารแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมควรจัดตั้งคณะบริหารแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม (DMO) เพื่อร่วมกันจัดทำแผนบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว (DMP) รวมถึงการผลักดันแผนไปสู่การปฏิบัติให้บรรลุวิสัยทัศน์ด้านการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพและส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

รายละเอียดแผนบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม (Destination Management Plan - DMP)

๑. วิสัยทัศน์ด้านการท่องเที่ยว

คณะบริหารแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม (DMO) ควรร่วมกันจัดทำวิสัยทัศน์ด้านการท่องเที่ยว เพื่อใช้เป็นเป้าหมายสูงสุดในการดำเนินการของผู้ที่เกี่ยวข้องให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันให้สามารถบรรลุวิสัยทัศน์ ด้านการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ โดยอาจนำสิ่งดึงดูดใจ และจุดขายที่สำคัญ หรือจุดแข็งของแหล่งท่องเที่ยวที่ได้จากการวิเคราะห์ปัจจัยภายใน-ปัจจัย ภายนอก (SWOT Analysis) และการวิเคราะห์สภาพของแหล่งท่องเที่ยวในอดีต ปัจจุบัน และ อนาคต (3rd Tenses Analysis) เพื่อมาใช้ในการกำหนดวิสัยทัศน์ด้านการท่องเที่ยว

“แหล่งเรียนรู้วัฒนธรรม ที่ดีที่สุดในประเทศไทย”

“เมืองแห่งความสุข...”

“ศูนย์เรียนรู้ภูมิปัญญาพื้นบ้าน...”

“เป็นเลิศสมุนไพรร...”

“ราชินีแห่งผ้าไหมไทย...”

“เยี่ยมด้านการบริการนักท่องเที่ยว”

“สืบสานประเพณี...”

“พิพิธภัณฑ์ที่มีชีวิตด้าน...”

^{๔๑}สำนักงานพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว กรมการท่องเที่ยว, แนวทางการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว, (กรุงเทพมหานคร: สำนักงานฯ, ๑๕๖๐), หน้า ๕๒.

ตัวอย่างวิสัยทัศน์แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม

๒. แผนงานด้านการท่องเที่ยว คณะบริหารแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม (DMO) และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรทบทวนแผนงานของหน่วยงานให้มีความสอดคล้องหรือครอบคลุมเป้าหมายด้านการท่องเที่ยวหรืออาจร่วมกันอาจจัดทำแผนงานด้านการท่องเที่ยวแบบบูรณาการขึ้นมาเป็นการเฉพาะเพื่อให้สามารถบรรลุวิสัยทัศน์ด้านการท่องเที่ยวที่กำหนดอย่างมีประสิทธิภาพและคุ้มค่า

ตัวอย่างแผนงานเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม

๒.๑ แผนการบริหารจัดการพื้นที่อย่างเป็นระบบทั้งพื้นที่อนุรักษ์และพื้นที่บริการท่องเที่ยว

๒.๒ แผนดูแลรักษาหรือมาตรการป้องกันผลกระทบต่อวัฒนธรรมท้องถิ่น

๒.๓ แผนหรือมาตรการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว

๒.๔ แผนหรือมาตรการด้านความปลอดภัยและระบบเตือนภัยภายในแหล่งท่องเที่ยว

๒.๕ แผนอพยพนักท่องเที่ยวออกจากแหล่งท่องเที่ยวกรณีที่เกิดเหตุฉุกเฉินหรือภัยธรรมชาติ

๒.๖ แผนสร้างและถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านวัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิต และความเชื่อให้กับประชาชนในพื้นที่ผู้นำเที่ยวและนักท่องเที่ยว

๒.๗ แผนจัดกิจกรรมเพื่อการเรียนรู้วัฒนธรรมหรือภูมิปัญญาท้องถิ่น

๒.๘ แผนพัฒนาเส้นทางศึกษาวัฒนธรรมและติดตั้งป้ายสื่อความหมาย

๒.๙ แผนพัฒนาถนนและพื้นที่จอดรถภายในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม

๒.๑๐ แผนการพัฒนาภูมิทัศน์ อาคารสิ่งก่อสร้าง สิ่งอำนวยความสะดวกที่สอดคล้องกับวัฒนธรรม

๒.๑๑ แผนพัฒนาห้องสุขา และห้องอาบน้ำแบบอารยะสถาปัตยกรรมเพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว รวมทั้งผู้สูงอายุ และผู้พิการ

๒.๑๒ แผนการซ่อมแซมบำรุงรักษาถนน สิ่งก่อสร้าง ระบบสาธารณูปโภค ครุภัณฑ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ภายในแหล่งท่องเที่ยว

๒.๑๓ แผนการตลาด โฆษณา และประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว

๓. แผนการเงินด้านการท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของภาครัฐมีรายได้จากเงินงบประมาณ และเงินนอกงบประมาณ ซึ่งเงินงบประมาณส่วนใหญ่มักจะมุ่งเน้นภารกิจหลักของหน่วยงาน ดังนั้น งบประมาณในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมบางแห่งจึงต้องพึ่งพาเงิน

นอกงบประมาณหรือเงินสนับสนุนจากหน่วยงานอื่นที่อาจจะไม่เพียงพอ ขาดความแน่นอน หรือต่อเนื่อง ดังนั้น คณะบริหารแหล่งท่องเที่ยวควรช่วยกันวางแผนในการจัดหารายได้ให้เพียงพอและครอบคลุมค่าใช้จ่ายในการพัฒนาและบำรุงรักษาแหล่งท่องเที่ยวทั้งด้านสิ่งดึงดูดใจ สิ่งอำนวยความสะดวก การรักษาความปลอดภัย การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว และการตลาด เพื่อให้สามารถดำเนินงานบรรลุวิสัยทัศน์ด้านการท่องเที่ยว

นอกจากนี้ยังควรมีแผนส่งเสริมให้ชุมชนหรือประชาชนในพื้นที่มีรายได้จากการท่องเที่ยวเพื่อช่วยกันรักษาหวงแหนวัฒนธรรมท้องถิ่น และร่วมกันสร้างความประทับใจให้กับนักท่องเที่ยว

๔. แผนบุคลากรด้านการท่องเที่ยว

นอกเหนือจากสิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม บุคลากรด้านการท่องเที่ยวนับเป็นทรัพยากรที่สำคัญที่สุดอีกปัจจัยหนึ่ง คณะบริหารแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม (DMO) ควรให้ความสำคัญในการบริหารและพัฒนาบุคลากร เพื่อให้บุคลากรของแหล่งท่องเที่ยวสามารถให้ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม และส่งมอบประสบการณ์การให้บริการที่น่าประทับใจหรือเหนือความคาดหมายให้กับนักท่องเที่ยวผู้มาเยือน

ตัวอย่างแผนบุคลากรของแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม

๔.๑ แผนพัฒนาโครงสร้างอัตรากำลัง และการบริหารทรัพยากรบุคคลของแหล่งท่องเที่ยว

๔.๒ แผนพัฒนาประสิทธิภาพของบุคลากรด้านการบริหารจัดการ

๔.๓ แผนพัฒนาสมรรถนะของบุคลากรด้านการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว

๔.๔ แผนพัฒนาทักษะของบุคลากรด้านการสร้างและถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านวัฒนธรรม

๔.๕ แผนการสร้างและพัฒนาคุณภาพของมัคคุเทศก์หรือผู้นำชมสำหรับนักท่องเที่ยว

๕. การบริหารจัดการด้านสิ่งดึงดูดใจ

สิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เช่น งานประเพณี วิถีชีวิต ภูมิปัญญา ท้องถิ่น ภาษา อาหารสมุนไพร การถ่ายทอดองค์ความรู้แก่นักท่องเที่ยว เป็นต้น คณะบริหารแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม (DMO) ควรให้ความสำคัญในการบริหารจัดการด้านสิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยวร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ดังนี้

แนวทางการบริหารจัดการด้านสิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม

๕.๑ อนุรักษ์เอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมวิถีชีวิต การแต่งกาย ความเชื่อ และภูมิปัญญาท้องถิ่น

๕.๒ จัดพื้นที่หรือทางเดินหรือทางจักรยานพร้อมป้ายสื่อความหมายเพื่อศึกษาวัฒนธรรม

๕.๓ มีบุคลากรที่มีความรู้เรื่องวัฒนธรรม วิถีชีวิต ความเชื่อ หรือภูมิปัญญาท้องถิ่นให้บริการ ด้านความรู้แก่นักท่องเที่ยวผู้ประกอบการและชุมชนรอบแหล่งท่องเที่ยว

๕.๔ การให้ความรู้ด้านวัฒนธรรมวิถีชีวิต ความเชื่อ และภูมิปัญญาท้องถิ่นแก่นักท่องเที่ยว

๕.๕ ส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวได้มีโอกาสสัมผัสหรือมีส่วนร่วมในวัฒนธรรม ประเพณีหรือวิถีชีวิตของชุมชน

๕.๖ สร้างศูนย์เรียนรู้หรือจัดนิทรรศการสื่อผสมด้านวัฒนธรรมวิถีชีวิต ความเชื่อ และภูมิปัญญาท้องถิ่น

๕.๗ ส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวได้บริโภคสินค้าชุมชน อาหารท้องถิ่น สมุนไพร หรือภูมิปัญญาท้องถิ่น

๕.๘ ควบคุมการสร้างสิ่งก่อสร้างของประชาชน และหน่วยงานในพื้นที่ให้สอดคล้องกับรูปแบบสถาปัตยกรรมของท้องถิ่น

๕.๙ สนับสนุนเพื่อรับการประเมินมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของกรมการท่องเที่ยว

๕.๑๐ สนับสนุนเข้าร่วมประกวดแข่งขันชิงรางวัลด้านการท่องเที่ยว

๖. การบริหารจัดการด้านสิ่งแวดล้อมความสะอาด สิ่งอำนวยความสะดวกของแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม อาทิ ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ห้องสุขา-ห้องอาบน้ำ ที่พัก เส้นทางเดินเท้า หรือเส้นทางจักรยานศึกษาทางวัฒนธรรม ป้ายสื่อความหมาย เป็นต้น ช่วยให้นักท่องเที่ยวมีความสะดวกสบายและเกิดความประทับใจในการมาเที่ยวชมแหล่งท่องเที่ยว อย่างไรก็ตาม เนื่องจากประเทศไทยกำลังก้าวสู่สังคมผู้สูงอายุและการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้พิการ การออกแบบสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ของแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมควรเป็นไปตามแนวคิดอารยสถาปัตย์เพื่อสามารถให้บริการนักท่องเที่ยวผู้สูงอายุและผู้พิการได้อย่างเหมาะสม

องค์ประกอบแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม

๖.๑ มีศูนย์บริการที่ให้ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวและอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว

๖.๒ พัฒนาการบริการด้านที่พักสำหรับบริการนักท่องเที่ยว ได้แก่ ที่พัก โฮมสเตย์ให้อยู่ในสภาพที่ดี สะอาดปลอดภัย และมีจำนวนที่เหมาะสม

๖.๓ จัดพื้นที่หรือลานจอดรถที่เป็นระเบียบ สะดวก ปลอดภัย และมีจำนวนที่เพียงพอ

๖.๔ จัดทำห้องสุขา ห้องอาบน้ำที่สะอาดมีจำนวนที่เหมาะสม กลมกลืนกับรูปแบบ

สถาปัตยกรรมท้องถิ่น หรือเป็นไปตามรูปแบบและข้อกำหนดของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

๖.๕ จัดการให้บริการสำหรับผู้สูงอายุและผู้พิการเช่น ที่จอดรถพิเศษ ทางลาดห้องสุขา
รถเข็นนั่ง เป็นต้น

๖.๖ จัดเตรียมความพร้อมของสาธารณูปโภคพื้นฐาน ได้แก่ ไฟฟ้า แสงสว่าง และน้ำสะอาด

๖.๗ จัดการให้บริการด้านสื่อสารโทรคมนาคม เช่น โทรศัพท์ โทรสาร อินเทอร์เน็ต เป็นต้น
ร่วมกับหน่วยงานหรือผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้อง

๖.๘ จัดสิ่งอำนวยความสะดวก จุดนั่งพัก ถังขยะ ป้ายบอกทาง และป้ายสื่อความหมาย
บริเวณเส้นทางภายในแหล่งท่องเที่ยว

๖.๙ จัดให้มีร้านอาหาร เครื่องดื่มที่สะอาด ถูกสุขลักษณะ และราคาที่เป็นธรรม

๖.๑๐ จัดให้มีร้านขายของใช้ประจำวัน ของฝาก ของที่ระลึก หรือผลิตภัณฑ์ในท้องถิ่น

๖.๑๑ ดูแลในด้านรักษาความสะอาดและการจัดการขยะมูลฝอยแยกตามประเภทของ

๖.๑๒ ดูแลในการจัดการน้ำเสียและป้องกันไม่ให้ไหลไปปนเปื้อนกับแหล่งน้ำธรรมชาติ

๗. การบริหารจัดการด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว

แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมส่วนใหญ่มักตั้งอยู่ในเขตชุมชนหรือตัวเมืองสามารถเข้าถึงได้
ง่าย อย่างไรก็ตามคณะบริหารแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม (DMO) ควรประสานงานหรือ
ดำเนินการร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวและพื้นที่จอดรถ
ทั้งด้านปริมาณ ได้แก่ จำนวนและความถี่ในการให้บริการของระบบขนส่งสาธารณะ รวมถึงคุณภาพ
ในการให้บริการทั้งความสะดวกสบาย ความปลอดภัย การให้บริการที่เป็นมิตร และการกำหนดราคา
ค่าบริการที่เป็นธรรมกับนักท่องเที่ยว

แนวทางการบริหารจัดการด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม

๗.๑ ดูแลเส้นทางหรือถนนเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยวให้อยู่ในสภาพดี สะดวกและปลอดภัยในการ
คมนาคม

๗.๒ ติดตั้งป้ายบอกเส้นทางนำเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยวในรัศมี ๒๐ กิโลเมตร ตามทางแยกสำคัญ
หรือเส้นทางหลักของการท่องเที่ยว

๗.๓ กำกับดูแลระบบขนส่งสาธารณะให้มีจำนวนและความถี่ในการให้บริการที่เพียงพอ
สะดวกสบาย ปลอดภัยในการใช้บริการ และกำหนดราคาที่เป็นธรรมกับนักท่องเที่ยว

๗.๔ ส่งเสริมให้บริการด้านยานพาหนะในแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมสำหรับ

นักท่องเที่ยว อาทิ จักรยาน รถพลังงานไฟฟ้า เรือพาย สัตว์บรรทุก โดยอาจดำเนินการในลักษณะของ
วิสาหกิจชุมชน หรือกองทุนสวัสดิการ เป็นต้น

๘. การบริหารจัดการด้านการรักษาความปลอดภัย

คณะบริหารแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม (DMO) ควรร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และ
ประชาชนในพื้นที่ดำเนินการในด้านการรักษาความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยวทั้งด้านร่างกายจิตใจ
และทรัพย์สิน เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับนักท่องเที่ยวในการเดินทางมาท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมซึ่ง
ส่วนใหญ่อยู่ใกล้แหล่งชุมชนแต่ในช่วงฤดูการท่องเที่ยวหรืองานประเพณีอาจมีนักท่องเที่ยวเข้ามา
ท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากอาจทำให้เกิดเหตุความเสี่ยด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
ของนักท่องเที่ยวและประชาชนในพื้นที่แนวทางการบริหารจัดการด้านการรักษาความปลอดภัยของ
แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม

๘.๑ จัดบุคลากรดูแลด้านการรักษาความปลอดภัย ณ บริเวณทางเข้าลานจอดรถ จุด
ท่องเที่ยว เป็นต้น

๘.๒ จัดบุคลากรดูแลด้านการปฐมพยาบาลแก่นักท่องเที่ยว ณ ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว หรือ
จุดท่องเที่ยวที่มีความเสี่ยงในการเกิดอุบัติเหตุสูง

๘.๓ จัดหาอุปกรณ์ปฐมพยาบาลขั้นพื้นฐานที่อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ดีและยังไม่หมดอายุ

๘.๔ จัดหาอุปกรณ์และเครื่องมือบรรเทาสาธารณภัยที่เพียงพอและใช้งานได้ดี

๘.๕ จัดหาระบบสื่อสารสำหรับติดต่อขอความช่วยเหลือในกรณีเกิดเหตุฉุกเฉิน

๘.๖ จัดหาระบบสัญญาณเตือนภัยที่อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ดี เช่น ไฟไหม้ น้ำป่าไหลหลาก
แผ่นดินไหว หินดิน โคลนถล่ม สunami เป็นต้น

๘.๗ จัดหาระบบกล้องโทรทัศน์วงจรปิดหรือระบบรักษาความปลอดภัยอื่น ๆ ตามความ
เหมาะสม

๘.๘ ติดตั้งป้ายหรือสัญลักษณ์รักษาความปลอดภัยหรือเตือนให้ระวังอันตรายในจุดท่องเที่ยว
ที่มีความเสี่ยงสูง

๘.๙ ติดตั้งราวจับบริเวณทางเดินที่ลื่นหรือพื้นที่สูงชัน

๘.๑๐ ติดตั้งรั้วกั้นพื้นอันตรายหรือบริเวณที่มีความเปราะบาง

๘.๑๑ จัดเตรียมเส้นทางหนีภัยหรือพื้นที่รองรับการอพยพนักท่องเที่ยวกรณีเกิดเหตุภัยพิบัติ
ทางธรรมชาติ

๘.๑๒ ชักซ้อมระบบเตือนภัย การเคลื่อนย้ายผู้ป่วย และการบรรเทาสาธารณภัยของแหล่งท่องเที่ยว อย่างน้อยปีละ ๑ ครั้ง

๙. การบริหารจัดการด้านการตลาด

การตลาดแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ควรเน้นการทำให้กลุ่มนักท่องเที่ยวเป้าหมาย ได้รู้จัก การตัดสินใจและเข้ามาท่องเที่ยวยังแหล่งท่องเที่ยว โดยใช้ช่องทางการสื่อสารทางการตลาด ทั้งที่เป็นของส่วนราชการ สื่อมวลชน และสื่อสังคมออนไลน์ที่หลากหลาย

แนวทางการบริหารจัดการด้านการตลาดของแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม

๙.๑ จัดทำเว็บไซต์แหล่งท่องเที่ยวหรือประชาสัมพันธ์ผ่านเว็บไซต์ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

๙.๒ จัดทำการสื่อสารผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ อาทิ เฟสบุ๊ก ไลน์ ทวิตเตอร์ อินสตราแกรม เป็นต้น

๙.๓ จัดทำป้ายประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวหรือกิจกรรมการท่องเที่ยวในบริเวณชุมชนหรือเส้นทางหลักของการท่องเที่ยว

๙.๔ จัดทำเอกสาร สิ่งพิมพ์เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งดึงดูดใจและเส้นทางเดินทางสู่แหล่งท่องเที่ยว

๙.๕ จัดทำการโฆษณาและประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวไปยังกลุ่มนักท่องเที่ยวเป้าหมายผ่านสื่อมวลชนตามความเหมาะสม

๙.๖ บรรลุกิจกรรมของแหล่งท่องเที่ยวลงในแผนงานส่งเสริมการท่องเที่ยวของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยและของจังหวัด

๑๐. การบริหารจัดการด้านนักท่องเที่ยว

ในฤดูกาลท่องเที่ยวหรือช่วงจัดเทศกาลประเพณีอาจมีนักท่องเที่ยวเข้ามายังแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมเป็นจำนวนมาก บางครั้งอาจก่อให้เกิดปัญหาผลกระทบต่อสภาพแวดล้อม ปัญหาขยะมูลฝอย ปัญหาความปลอดภัยหรือสิ่งอำนวยความสะดวกที่จัดเตรียมไว้ไม่เพียงพอกับความต้องการของนักท่องเที่ยวและอื่น ๆ ดังนั้นคณะบริหารแหล่งท่องเที่ยว (DMO) ควรมีการบริหารจัดการด้านนักท่องเที่ยวในด้านข้อปฏิบัติหรือพฤติกรรมการท่องเที่ยวที่พึงประสงค์ เพื่อช่วยธำรงรักษาวัฒนธรรมประเพณีอันดีงาม รวมถึงการสร้างประทับใจให้กับนักท่องเที่ยวและความผาสุกของประชาชนในพื้นที่ ดังนี้

แนวทางการบริหารจัดการด้านนักท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม

๑๐.๑ การเก็บสถิตินักท่องเที่ยว

๑๐.๒ การจัดทำและประกาศเงื่อนไข ข้อพึงปฏิบัติ หรือข้อห้ามของแหล่งท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยวได้รับทราบ

๑๐.๓ การควบคุมพฤติกรรมที่พึงประสงค์หรือไม่พึงประสงค์ของนักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยว เช่น การแต่งกาย การส่งเสียงดัง การทิ้งขยะ การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การเข้าร่วมกิจกรรมประเพณีในท้องถิ่น เป็นต้น

๑๐.๔ การสร้างความตระหนักถึงคุณค่าและร่วมอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมให้กับนักท่องเที่ยว

๑๐.๕ การปลูกฝังจิตสำนึกด้านการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

๑๐.๖ การกำหนดกลุ่มนักท่องเที่ยวเป้าหมาย

๑๐.๗ การกำหนดจำนวนนักท่องเที่ยวตามขีดความสามารถในการรองรับของแหล่งท่องเที่ยว (Carrying Capacity)

๒.๔.๖ การตรวจประเมินมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม

กรมการท่องเที่ยว^{๔๒}ได้นำเสนอการตรวจประเมินมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ดังนี้

แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมมีความแตกต่างจากแหล่งท่องเที่ยวประเภทอื่น ๆ เนื่องจากวัฒนธรรมเป็นมรดกแห่งสังคม มีทั้งส่วนจับต้องได้และจับต้องไม่ได้ เช่น ศิลปะ ขนบธรรมเนียม ประเพณี รูปแบบการดำรงชีวิต การแต่งกาย เครื่องมือเครื่องใช้ อาหารการกิน งานเทศกาล ประเพณี เป็นต้น นอกจากนี้ วัฒนธรรมยังเป็นการสั่งสมประสบการณ์ ความรู้ ความสามารถ และภูมิปัญญาทั้งหมดที่ได้ช่วยให้มนุษย์ในสังคมนั้น ๆ อยู่รอดและเจริญสืบต่อไป และเป็นอยู่มาจนถึงปัจจุบัน และสามารถเจริญงอกงามต่อไป ประเทศไทยมีวัฒนธรรมที่มีความหลากหลายและมีเอกลักษณ์เฉพาะในแต่ละท้องถิ่น ซึ่งเป็นจุดดึงดูดสำคัญด้านการท่องเที่ยว แต่การเปิดพื้นที่ทางวัฒนธรรมเพื่อเป็นแหล่งท่องเที่ยวอย่างรู้เท่าไม่ถึงการณ์หรือขาดการจัดการที่ดีทำให้คุณค่าทางวัฒนธรรมและสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมเกิดการเปลี่ยนแปลง ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชุมชนท้องถิ่นจนขาดความเป็นเอกลักษณ์ดั้งเดิมของพื้นที่และส่งผลกระทบต่อแหล่งท่องเที่ยวในที่สุด ดังนั้นการ

^{๔๒} กรมการท่องเที่ยว, สานพลังประชารัฐท่องเที่ยว เปิดแผนการปฏิรูป เน้นกระจายรายได้ เพิ่มขีดความสามารถ ผู้การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน, (กรุงเทพมหานคร: กระทรวงฯ, ๒๕๖๑), หน้า ๓๙.

กำหนดกรอบหรือเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวที่ชัดเจนสำหรับให้หน่วยงานและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการดูแลแหล่งท่องเที่ยวได้นำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว และเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวเพื่อยกระดับมาตรฐานในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว จึงเป็นสิ่งสำคัญต่อการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของประเทศไทยและยังสามารถใช้เป็นการส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวรับรู้ในคุณภาพของแหล่งท่องเที่ยวและมีส่วนสำคัญในการตัดสินใจเลือกใช้บริการซึ่งหมายถึงการเพิ่มขึ้นของรายได้ทางการท่องเที่ยวด้วย รวมทั้งเป็นการเพิ่มมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวของประเทศไทยให้เป็นที่ยอมรับ ทั้งในและต่างประเทศเพิ่มมากขึ้น

สรุปจะเห็นว่าการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสามารถนำรายได้เข้าสู่ประเทศ และนำไปสู่การพัฒนาเศรษฐกิจทั้งระดับประเทศและระดับภูมิภาคแล้ว การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการสืบทอดวัฒนธรรมให้คงอยู่ต่อไป สำหรับประเทศไทยแล้วการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมบริการที่สร้างรายได้ และการจ้างงานให้กับประเทศไทยเป็นอย่างมาก อย่างไรก็ตามท่ามกลางการแข่งขันของตลาดท่องเที่ยวที่สูงขึ้น กระแสการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จึงได้รับความสนใจเพิ่มสูงขึ้น เนื่องจากแหล่งท่องเที่ยวและมรดกทางวัฒนธรรมของประเทศไทยมีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว และได้มีการถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรมสืบเนื่องมาเป็นเวลานาน ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เพื่อนำหลักแนวคิด ทฤษฎีต่าง ๆ มาปรับใช้กับการวิจัย เรื่องการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรอย่างยั่งยืนแบบบูรณาการ ต่อไป

๒.๕ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

อนุสิษฐ์ พันธกล้า^{๔๓} ได้ทำวิจัยเรื่องการพัฒนาชุดการสอนเพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของชุดการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ ๒ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง จำนวน ๔๐ คน ผลการวิจัยพบว่า ชุดการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพที่ ๙๐.๐๒/๘๐.๐๖ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ ๘๐/๘๐ ที่ตั้งไว้ในส่วน ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการเรียนด้วยชุดการสอนเพื่อ

^{๔๓} อนุสิษฐ์ พันธกล้า, การพัฒนาชุดการสอนเพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของชุดการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ ๒ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร, ๒๕๕๒), หน้า บทคัดย่อ.

ส่งเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา สูงกว่าคะแนนการทำแบบทดสอบก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และนักศึกษามีความพึงพอใจชุดการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการ ฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยในระดับมาก

สุนันทา แก้วพันธ์ช่วง^{๔๔} ได้ทำการวิจัย เรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ม. ๖ โรงเรียนเซไลวิทยาคม โดยใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร พบว่า นักเรียนมีพัฒนาการด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หลังจาการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร และยังพบอีกว่า เมื่อนักเรียนได้รับการฝึกพูดภาษาอังกฤษ ด้วยกิจกรรมทางภาษาแล้ว นักเรียนมีการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษด้านการ สื่อสารเพิ่มขึ้น

ณัฐนันท์ ฤทธิรัตน์^{๔๕} ได้ศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษา มหาวิทยาลัยในสาขาวิชาที่จะ ได้รับผลกระทบจากการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี ๒๕๕๘ กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาชั้นปีที่ ๓ สาขาแพทยศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ พยาบาลศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และบัญชี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ จำนวน ๕๐ คน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ แบบสอบถาม คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ และแบบสัมภาษณ์ ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาและ อุปสรรคที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ นักศึกษามีความกังวลและความกลัว เมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ มีปัญหาด้านคำศัพท์ ขาดการฝึกฝนกับอาจารย์และบุคคลอื่น ไม่ชอบเรียน รายวิชาที่เน้นทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และนักศึกษาต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนเสมอเมื่อต้องพูด ภาษาอังกฤษ และวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่นักศึกษานำไปใช้มาก ได้แก่ การดู ภาพยนตร์ และการฟังเพลงภาษาอังกฤษ

ธีรารณณ์ พลายนเล็ก^{๔๖} ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร โดยการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ๑) ศึกษาระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ๒) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อ

^{๔๔} สุนันทา แก้วพันธ์ช่วง, การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๖ โดยใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร, (โรงเรียนเซไลวิทยาคม, ๒๕๕๐), หน้า ๑๙.

^{๔๕} ณัฐนันท์ ฤทธิรัตน์, ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษและปัญหาในการพัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัย, วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษา นานาชาติ, (มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, ๒๕๕๘) หน้า บทคัดย่อ.

^{๔๖} ธีรารณณ์ กิจจาร์ักษ์, “ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาวิชา ภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร”, (มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, ๒๕๕๓), หน้า ๗๒.

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน ๒ แห่ง คือ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาและมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา จำนวน ๑๖๑ คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า ๕ ระดับ โดยมีค่าความเชื่อมั่น ๐.๘๖๐ และแบบสัมภาษณ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน F-test และการวิเคราะห์ค่าถดถอยพหุคูณ -

ผลการวิจัยพบว่า ๑) นักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง มีเพียงส่วนน้อยที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูง ส่วนนักศึกษาที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำมีเพียงร้อยละ ๘.๐๗ ๒) ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้เรียน คือกลวิธีการเรียนและลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษา และปัจจัยด้านข้อมูลพื้นฐาน คือ ระดับผลการเรียน มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ ๐.๐๕

พัชราพร รัตนวโรภาส^{๘๗} ได้ศึกษาเรื่องสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอน รายวิชา ENG321 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมวลชน สาขาวิชาภาษาอังกฤษสื่อสารธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ ในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ ๑) เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมวลชน ด้านการสอนและเทคนิคการสอน ด้านบุคลิกลักษณะของอาจารย์ ด้านสื่อประกอบการสอน ด้านการวัดและประเมินผล ๒) ต้องการพัฒนากาการจัดการเรียนการสอนให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น การวิจัยครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษสื่อสารธุรกิจ จำนวน ๕๐ คน โดยใช้แบบสอบถามสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนใน ๔ ด้านคือ ด้านการสอนและเทคนิคการสอน ด้านบุคลิกลักษณะของอาจารย์ ด้านสื่อประกอบการสอน ด้านการวัดและประเมินผล สถิติที่ใช้คือ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า ๑) สภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมวลชน ภาพรวมทั้ง ๔ ด้าน ด้านการสอนและเทคนิคการสอน ด้านบุคลิกลักษณะของอาจารย์ ด้านสื่อประกอบการสอน ด้านการวัดและประเมินผลมีปัญหาที่น้อยที่สุด ๒) ข้อเสนอแนะของนักศึกษาที่มีต่อด้านบุคลิกลักษณะของอาจารย์คือ เรื่องอาจารย์สามารถควบคุมอารมณ์ขณะสอน มี

^{๘๗}พัชราพร รัตนวโรภาส, สภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนวิชา ENG321 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมวลชน สาขาวิชาภาษาอังกฤษสื่อสารธุรกิจ, รายงานวิจัย, (กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีปทุม, ๒๕๕๕), บทคัดย่อ.

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๑.๙๖ อยู่ในระดับน้อย นักศึกษาบางคนเสนอแนะว่าอยากให้อาจารย์มีบุคลิกที่เป็นกันเองกับนักศึกษาให้มากกว่านี้

ธนวัฒน์ อรุณสุขสว่าง^๑ ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษตามทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑ ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๖ เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๒ เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ในการวิจัยนี้มี วัตถุประสงค์เพื่อ ๑) ศึกษาระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษตามทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑ ๒) เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษตามทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑ จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล ๓) ศึกษาปัจจัยสนับสนุนที่ส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษตามทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑ ๔) ศึกษาแนวทางการพัฒนาการเรียนภาษาอังกฤษ การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสานระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๒ จำนวน ๔๐๐ คน โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามจำนวน ๑ ชุด การวิจัยเชิงคุณภาพโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ให้ข้อมูลหลักจำนวน ๑๐ คน และสนทนากลุ่มจำนวน ๕ คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบที่สัมพันธ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน และสมการถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นตอน วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า ๑) ระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษตามทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑ อยู่ในระดับปานกลาง ๒) ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษตามทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑ พบว่า ปัจจัยสนับสนุนด้านตัวผู้เรียน ด้านตัวผู้สอน ด้านครอบครัว และด้านโรงเรียน มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษตามทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ๓) การวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นตอน พบว่า ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ปัจจัยด้านครอบครัวและปัจจัยด้านโรงเรียนมีความสัมพันธ์แบบพหุคูณกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑ สมการพยากรณ์แสดงในรูปคะแนนดิบ เป็นดังนี้ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ = $22.5 + 5.72$ ด้านตัวผู้เรียน (X_1) + 3.23 ด้านครอบครัว (X_2) + 1.22 ด้านโรงเรียน (X_3) ๔) แนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า ๑) ผู้เรียน ควรเร่งกระตุ้นให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญ ๒) ควรจัด อบรมให้ความรู้แก่ผู้สอน ๓) โรงเรียนควรมีการบูรณาการโดยใช้ภาษาอังกฤษเข้าไปสอนใน

^๑ ธนวัฒน์ อรุณสุขสว่าง, ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถ ในการใช้ภาษาอังกฤษตามทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑ ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๖ เขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต ๒ เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนศึกษา, (บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, ๒๕๕๗), หน้า บทคัดย่อ.

รายวิชาอื่น ๆ พร้อมกันไปด้วย ๔) ผู้ปกครองควรให้การดูแลโดยการให้เวลาและสนับสนุนด้านภาษาอังกฤษแก่ บุตรหลานมากขึ้น

เมธาวิ ตันวัฒนะพงษ์ และวิสรุตม์ จางศิริกุล^{๘๘} ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาระดับความกลัวในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชธานี การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความกลัวในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชธานี ชั้นปีที่ ๑ จำนวน ๑๕๘ คน ซึ่งเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ๑ ในภาคการศึกษาที่ ๑ และเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ๒ ในภาคการศึกษาที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๖ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย ครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถาม

ผลการวิจัยพบว่า สาเหตุที่ทำให้เกิดความกลัวการสนทนาภาษาอังกฤษมากที่สุดคือ ไม่ค่อยรู้ศัพท์เลยไม่รู้ว่าจะสร้างประโยคให้ตรงกับสิ่งที่ต้องการสื่อสาร (ร้อยละ ๗๙.๗๕) กิจกรรมที่สามารถพัฒนาความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษมากที่สุด คือพูดคุยกับชาวต่างชาติเป็นประจำและต่อเนื่อง (ร้อยละ ๖๗.๐๙) วิธีการสอนการสนทนาภาษาอังกฤษที่สามารถพัฒนาการสนทนาภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้นมากที่สุดคือ การฟังและจับใจความจากบทสนทนาภาษาอังกฤษตัวอย่าง (ร้อยละ ๗๙.๗๕) นอกจากนี้การศึกษานี้พบว่าวิธีการสอนที่เน้นฝึกฝนให้นักศึกษาพัฒนาการฟังให้รู้เรื่อง สร้างแรงบันดาลใจให้นักศึกษา แสดงให้เห็นถึงความจำเป็นในการสนทนาภาษาอังกฤษ รวมทั้งประโยชน์ที่จะได้รับเมื่อสามารถสนทนาภาษาอังกฤษได้ และเน้นให้ตระหนักว่าผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษจะสามารถพัฒนาทักษะการสนทนาภาษาอังกฤษได้ ก็ต่อเมื่อเรียนรู้ภายใต้สภาวะที่มีความกลัวน้อยที่สุด

นางสมร พงษ์พานิช^{๘๙} ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้วยวาจาของนิสิตคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ตุลาคม ๒๕๕๐ ถึง กันยายน ๒๕๕๑ การวิจัยครั้งนี้มุ่งสำรวจปัญหาการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในรูปแบบการพูดนำเสนอและการพูดแสดงความคิดเห็นในที่ประชุม เพื่อเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เป็นการวิจัยแบบผสมผสานการวิจัยเชิงคุณภาพและการวิจัยเชิงปริมาณ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ที่ศึกษาอยู่ในคณะวิทยาการจัดการ จำนวน ๑๗๙ คน

^{๘๘} เมธาวิ ตันวัฒนะพงษ์และวิสรุตม์ จางศิริกุล, การศึกษาระดับความกลัวในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักศึกษา คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชธานี, การประชุมวิชาการระดับชาติมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ครั้งที่ ๒: ๒๕๕๗ วันที่ ๘-๙ พฤษภาคม ๒๕๕๗, (มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต, ๒๕๕๗), หน้า ๒๔.

^{๘๙} นางสมร พงษ์พานิช, การศึกษาปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการ สื่อสารด้วยวาจาของนิสิตคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ตุลาคม ๒๕๕๐ ถึงกันยายน ๒๕๕๑, รายงานวิจัย, (คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๕๔), หน้า บทคัดย่อ.

เรียนวิชาการสื่อสารด้วยวาจาในภาคปลายปีการศึกษา ๒๕๕๐ จำนวน ๘๙ คน และในภาคต้นปีการศึกษา ๒๕๕๑ จำนวน ๙๐ คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามแบบประเมินค่า การสังเกต แบบมีส่วนร่วม และการสัมภาษณ์เชิงลึกแบบมีโครงสร้าง ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในที่ชุมชนของนิสิตคือ ๑) การขาดความมั่นใจในตนเอง สืบเนื่องมาจากมีความรู้พื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษไม่เพียงพอสำหรับการสื่อสาร มีจำนวนคำศัพท์น้อย ขาดทักษะการใช้ภาษาในการสื่อสารในสภาพจริง ๒) การขาดทักษะการคิดวิเคราะห์และการให้เหตุผลสนับสนุนความคิด นอกจากนี้การวิจัยพบว่า การเรียนที่มีการลงมือปฏิบัติจริง ต่อเนื่องและสม่ำเสมอภายใต้การให้คำแนะนำในการแก้ไขข้อบกพร่องเป็นรายบุคคลช่วยให้มีความมั่นใจและพัฒนาความสามารถทางการพูด

บทที่ ๓

วิธีการดำเนินวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม สำหรับพระภิกษุสามเณร มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของพระภิกษุสามเณร ในวัดอันเป็นแหล่งท่องเที่ยวเขตจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน ๒๕ วัด สร้างและหาประสิทธิภาพคู่มือการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ รวมทั้งศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อคู่มือการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของพระภิกษุสามเณร

๓.๑ รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ การวิจัยแบบผสมผสานทั้งการวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และเชิงปฏิบัติการ (Action Research) โดยเป็นกระบวนการศึกษาวิจัยที่มุ่งพัฒนาคู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร โดยมีขั้นตอนการดำเนินงาน ดังนี้

๑. การศึกษาวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) มุ่งเน้นการศึกษารวบรวม ข้อมูล จากหนังสือ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร โดยมีขั้นตอนดังนี้

๑) ศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลจากหนังสือภาษาอังกฤษ วิทยานิพนธ์ รายงานการวิจัย บทความและวารสารที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

๒) ศึกษาวิเคราะห์และรวบรวมองค์ความรู้ ทักษะภาษาอังกฤษ ด้านการพูด การเขียน การอ่าน การฟัง และกระบวนการการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

๓) สังเคราะห์องค์ความรู้เกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรเพื่อจัดทำเป็นคู่มือในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

๒. การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยดำเนินการดังนี้

๑) ดำเนินการออกแบบเครื่องมือ/แบบสอบถามเพื่อทำการสำรวจความคิดเห็นของพระภิกษุ-สามเณรเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจากพื้นที่ ๒๕ วัด

๒) การสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรจากกลุ่มตัวอย่างพระสงฆ์และสามเณร จำนวน ๒๕๐ รูป

๓) วิเคราะห์ข้อมูลจากการสำรวจความคิดเห็นการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

๔) จัดการข้อมูลในเชิงปริมาณเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับความคิดเห็นการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

๓. การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยดำเนินการดังนี้

๑) สัมภาษณ์ผู้อำนวยการโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษาและคณาจารย์เอกการสอนภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำนวน ๑๐ รูป/คน เพื่อทราบนโยบายและแนวปฏิบัติของการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

๒) สัมภาษณ์และสนทนากลุ่มร่วมกับอาจารย์ผู้สอนและนักวิชาการด้านการสอนภาษาอังกฤษ โดยเป็นหัวหน้ากลุ่มภาษาต่างประเทศ และอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษที่ทำการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษา จำนวน ๑๐ รูป/คน

๓) ประมวลข้อมูลจากการสัมภาษณ์ การสนทนากลุ่มจากผู้ให้ข้อมูลในเชิงคุณภาพแล้วนำมาวิเคราะห์ สังเคราะห์เพื่อให้เห็นกระบวนการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

๔. การวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) โดยเป็นกระบวนการพัฒนาคู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร ดังนี้

๑) การพัฒนาชุดความรู้และสื่อสร้างสรรค์เกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มาตรการและกระบวนการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

๒) ประกาศรับสมัครพระภิกษุสามเณรเข้ารับการอบรมการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จำนวน ๕๐ รูป

๓) ถวายความรู้พระภิกษุสามเณรซึ่งเป็นตัวแทนพระสงฆ์จำนวน ๒๕ วัด เกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

๔) ส่งเสริมและพัฒนากิจกรรมการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จำนวน ๒๕ พื้นที่ โดยความร่วมมือกับผู้อำนวยการโรงเรียน ซึ่งเป็นการพัฒนามาตรการและกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

๕) การเสริมสร้างเครือข่ายการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร โดยเป็นความร่วมมือของผู้บริหารโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษาและมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

๖) วิเคราะห์องค์ความรู้ กระบวนการ และผลลัพธ์ของการกระบวนการพัฒนาชุดความรู้ มาตรการ และกระบวนการสร้างการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

๓.๒ พื้นที่ในการศึกษาวิจัย

สำหรับการเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์และการสนทนากลุ่ม เวทีแสดงความคิดเห็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญ พื้นที่การศึกษาได้แก่วัดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวในเขตจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน ๒๕ วัด ซึ่งเป็นวัดเก่าแก่คู่บ้านคู่มืองและเป็นสถานที่ท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวต่างชาติ ประกอบด้วย

๑. วัดพระธาตุดอยสุเทพราชวรวิหาร	๒. วัดพระสิงห์วรมหาวิหาร
๓. วัดเจดีย์หลวงวรวิหาร	๔. วัดพันเตา
๕. วัดโลกโมฬี	๖. วัดศรีสุพรรณ
๗. วัดพันอ้น	๘. วัดเชียงใหม่
๙. วัดเชียงยืน	๑๐. วัดเกตการาม
๑๑. วัดเจ็ดยอด	๑๒. วัดอินทขิลสะดือเมือง

๑๓. วัดโพธารามมหาวิหาร (วัดเจ็ดยอด)	๑๔. วัดสวนดอก (วัดบุปผาราม)
๑๕. วัดอุโมงค์ สวนพุทธธรรม	๑๖. วัดหมื่นเงินกอง
๑๗. วัดชัยมงคล	๑๘. วัดผาลาด (สภากาชาด)
๑๙. วัดลอยเคราะห์	๒๐. วัดดวงดี
๒๑. วัดพระธาตุดอยคำ	๒๒. วัดอินทราวาส (วัดต้นแก้ว)
๒๓. วัดป่าดาราภิรมย์	๒๔. วัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร
๒๕. วัดเด่นสะหลีศรีเมืองแกน (วัดบ้านเด่น)	

พื้นที่การศึกษาวิจัยดังกล่าว เป็นวัดเก่าแก่และเป็นสถานที่นักท่องเที่ยวจำนวนมากมาเที่ยว ซึ่งหากมีการประสานงานและเสริมสร้างเครือข่ายให้เกิดความเข้มแข็งและพัฒนากิจกรรมที่เหมาะสม สามารถนำไปสู่การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมได้

๓.๓ ประชากร กลุ่มตัวอย่าง และผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informant)

สำหรับการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยแบ่งผู้ให้ข้อมูลสำคัญของการวิจัย ดังนี้

๑. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างจากพระสงฆ์และสามเณรใน ๒๕ วัด (เชิงปริมาณ) จำนวน ๒๕๐ รูป เพื่อให้ทราบถึงความคิดเห็น การรับรู้ ความตระหนัก การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุและสามเณร จำนวน ๒๕๐ รูป โดยในเบื้องต้นพบว่า พระภิกษุ และสามเณร ใน ๒๕ วัด มีจำนวน ๔๕๐ รูป คณะผู้วิจัยสามารถใช้สูตรของทาโร่ ยามานะ ที่กำหนดให้ ดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + N(e)^2}$$

มีความเชื่อมั่น ๙๕ % และให้มีความคลาดเคลื่อน ๕% (e = .๐๕) โดยใช้สูตรของ Taro, Yamane (1973) ดังนี้

วิธีทำ

$$\begin{aligned} & \frac{450}{1 + 450 (.05)^2} \\ & = 249 \text{ ราย (หรือ ๒๕๐ ราย)} \end{aligned}$$

๒. กลุ่มผู้ให้ข้อมูลในเชิงคุณภาพ ซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญจากผู้อำนวยการโรงเรียนพระปริยัติธรรม คณาจารย์สอนภาษาอังกฤษที่เป็นกรณีศึกษา ประกอบด้วย

๑) กลุ่มผู้ให้ข้อมูลในเชิงนโยบาย ได้แก่ ผู้อำนวยการโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษาและคณาจารย์เอกการสอนภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำนวน ๑๐ รูป/คน

๒) ตัวแทนผู้ให้ข้อมูลสำคัญจากอาจารย์ผู้สอนและนักวิชาการด้านการสอนภาษาอังกฤษ โดยเป็นหัวหน้ากลุ่มภาษาต่างประเทศ และอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษที่ทำการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษา จำนวน ๑๐ รูป/คน

๓. กลุ่มตัวแทนพระภิกษุและสามเณรแกนนำต้นแบบในเชิงปฏิบัติการ ได้แก่ ผู้แทนพระภิกษุสามเณรที่กำลังเรียนในโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษาซึ่งเป็นตัวแทนพระสงฆ์จำนวน ๒๕ วัด จำนวน ๕๐ รูป เพื่อเป็นผู้นำในการพัฒนาชุดความรู้ และกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร

รวมประชากร กลุ่มตัวอย่างและผู้ให้ข้อมูลทั้งสิ้น จำนวน ๓๒๐ รูป/คน

๓.๔ เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย ๑) แบบสอบถาม ๒) แบบสัมภาษณ์และการสนทนา กลุ่ม ๓) คู่มือการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร ๔) แบบประเมินการรับรู้ กระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร ๕) การสังเกตพฤติกรรม โดยมีรายละเอียดดังนี้

๑. แบบสอบถาม (questionnaire) จัดทำขึ้นเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลความคิดเห็น การรับรู้ กระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร จากกลุ่มตัวอย่างพระภิกษุสามเณร จำนวน ๒๕๐ รูป โดยมีเนื้อหาของแบบสอบถาม ดังนี้

- ตอนที่ ๑ ข้อมูลพื้นฐานส่วนบุคคล เช่น เพศ อายุ ระดับการศึกษา รูปแบบการเรียนการสอน
- ตอนที่ ๒ กระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร
- ตอนที่ ๓ ประเมินความพึงพอใจในการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

- ตอนที่ ๔ การพัฒนากิจกรรมการส่งเสริมกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรในวัดและข้อเสนอแนะในการดำเนินการในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

๒. แบบสัมภาษณ์และการสนทนากลุ่ม จัดทำขึ้นเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลกับผู้อำนวยการโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษาและคณาจารย์เอกการสอนภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำนวน ๑๐ รูป/คน เพื่อได้นโยบายและแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ การสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนและนักวิชาการด้านการสอนภาษาอังกฤษ โดยเป็นหัวหน้ากลุ่มภาษาต่างประเทศ และอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษที่ทำการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษา จำนวน ๑๐ รูป/คน เพื่อทราบแนวการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร โดยมีเนื้อหาที่สำคัญ เช่น

- นโยบายและมาตรการในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

- กระบวนการการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

- การให้ความรู้การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

- ปัญหา อุปสรรค และแนวทางการส่งเสริมการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เช่น

- วัดและโรงเรียนพระปริยัติธรรมมีกลยุทธ์ในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษต่อพระภิกษุสามเณรอย่างไร

- พระภิกษุ-สามเณร มีพฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษมากน้อยอย่างไร

- ผู้บริหารวัดหรือโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษามีแนวทางกระตุ้นให้

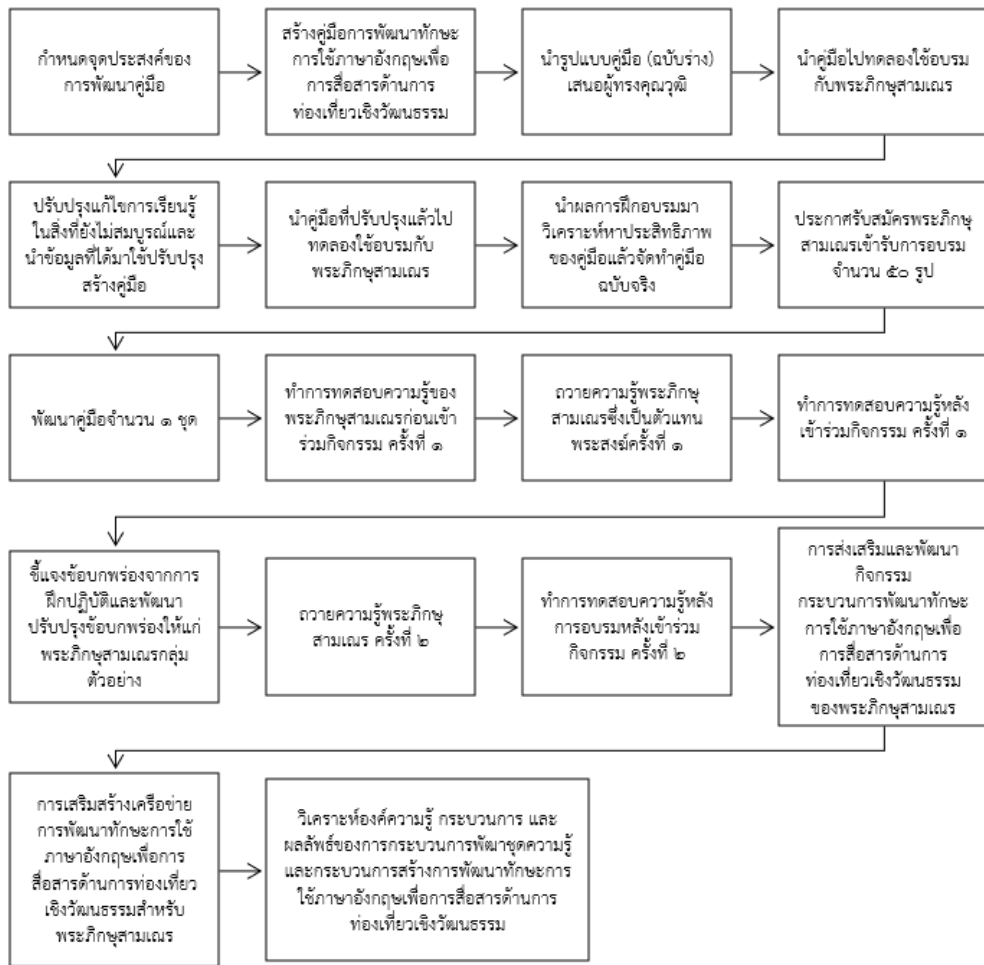
พระภิกษุสามเณรต้องการอยากเรียนภาษาอังกฤษอย่างไร

- ผู้บริหารวัดหรือโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษา มีการพัฒนากิจกรรม

หรือมีโครงการอย่างไร ในพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของพระภิกษุสามเณร

- หน่วยงานภาครัฐและเอกชนในพื้นที่เข้ามาช่วยในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษให้กับพระภิกษุสามเณรอย่างไร
- ผู้บริหารวัดหรือโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษาได้เสริมสร้างเครือข่ายการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษให้กับพระภิกษุสามเณรหรือไม่
- รูปแบบและกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร ควรเป็นอย่างไร เป็นต้น

๓. **คู่มือการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร** เป็นการพัฒนาคู่มือและแนวปฏิบัติเพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร โดยมีเนื้อหาและกิจกรรมของชุดกิจกรรมในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ดังนี้

ภาพประกอบ กระบวนการพัฒนาคู่มือเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร

- กำหนดจุดประสงค์ของการพัฒนาคู่มือเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร ศึกษาเอกสาร ตำรา งานวิจัย เพื่อกำหนดประเด็นการพัฒนาคู่มือเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร
- สร้างคู่มือการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรและนำเสนอให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเห็นชอบ
- นำรูปแบบคู่มือการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร (ฉบับร่าง) เสนอผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน ๑๐ ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องของแนวคิด ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรและปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ
- นำคู่มือการพัฒนาคู่มือเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรไปทดลองใช้อบรมกับพระภิกษุสามเณร ซึ่งเป็นตัวแทนพระสงฆ์จำนวน ๕๐ รูปจาก ๒๕ วัด เพื่อค้นหาข้อบกพร่องต่าง ๆ เช่น ลักษณะของแบบฝึก จำนวนแบบฝึก ความเหมาะสมด้านภาษาและเวลา
- นำคู่มือการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรมาปรับปรุงแก้ไขการเรียนรู้อื่นๆในสิ่งที่ยังไม่สมบูรณ์หรือยังเข้าใจคลาดเคลื่อนและนำข้อมูลที่ได้มาใช้ปรับปรุงสร้างคู่มือการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
- นำคู่มือการพัฒนาคู่มือเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้อบรมกับพระภิกษุสามเณรซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ตัวแทนพระสงฆ์จำนวน ๕๐ รูป จาก ๒๕ วัด
- นำผลการฝึกอบรมมาวิเคราะห์ประสิทธิภาพของคู่มือแล้วจัดทำคู่มือการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรเป็นฉบับจริง
- ประกาศรับสมัครพระภิกษุสามเณรเข้ารับการอบรมการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จำนวน ๕๐ รูป

- การพัฒนาฝีมือเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร จำนวน ๑ ชุด เพื่อสร้างความเข้าใจและตระหนักต่อการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ

- ทำการทดสอบความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรก่อนเข้าร่วมกิจกรรม ครั้งที่ ๑

- ถวายความรู้พระภิกษุสามเณรซึ่งเป็นตัวแทนพระสงฆ์จำนวน ๕๐ รูป จาก ๒๕ วัดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ครั้งที่ ๑ โดยการอบรมให้ความรู้ตามคู่มือการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม แนวทางการตอบคำถามแก่ชาวต่างชาติเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา เช่น พุทธประวัติ ศิลปวัฒนธรรมไทยและประเพณีท้องถิ่น โดยการใช้รูปแบบโครงสร้างพื้นฐานในการพูดและฟังบทสนทนาและบทบรรยายภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม พร้อมทั้งให้พระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่างหมุนเวียนเป็นกลุ่มและจับคู่แล้วฝึกสนทนา ฝึกบรรยาย โดยใช้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับวัดต้นแบบในการลงพื้นที่จำนวน ๕ วัด คือ วัดท่าตอน วัดพระธาตุดอยสุเทพราชวรวิหาร วัดพระสิงห์วรมหาวิหาร วัดเจดีย์หลวงวรวิหารและวัดโพธารามมหาวิหาร (วัดเจ็ดยอด) และดำเนินการให้พระภิกษุสามเณรฝึกปฏิบัติในสถานที่จริงในวัดต้นแบบทั้ง ๕ วัด และทำการประเมินความรู้จากการทำการทดสอบความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรหลังเข้าร่วมกิจกรรม ครั้งที่ ๑

- ดำเนินการชี้แจงข้อบกพร่องจากการฝึกปฏิบัติและพัฒนาปรับปรุงข้อบกพร่องให้แก่พระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่าง

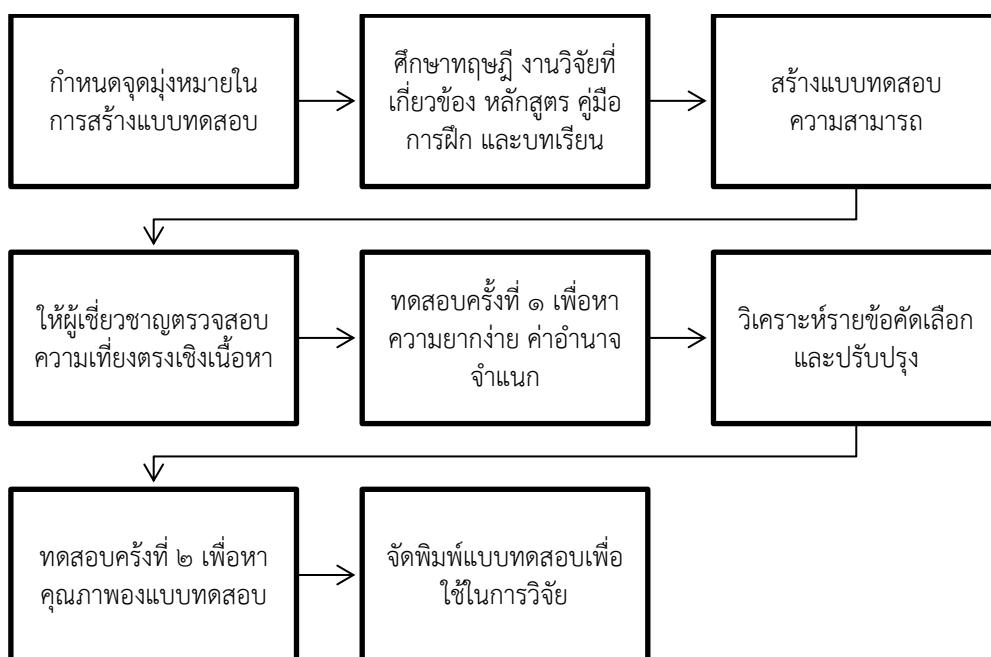
- ถวายความรู้พระภิกษุสามเณรซึ่งเป็นตัวแทนพระสงฆ์จำนวน ๒๕ วัด เกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ครั้งที่ ๒ แล้วประเมินผลหลังเข้าร่วมอบรมและฝึกปฏิบัติครั้งที่ ๒ โดยทำการทดสอบความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรหลังเข้าร่วมกิจกรรม ครั้งที่ ๒

- การส่งเสริมและพัฒนากิจกรรมกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร จำนวน ๒๕ พื้นที่ โดยความร่วมมือกับผู้อำนวยการโรงเรียน ซึ่งเป็นการพัฒนามาตรการและกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

- การเสริมสร้างเครือข่ายการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร โดยเป็นความร่วมมือของผู้อำนวยการโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษาและมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

- วิเคราะห์องค์ความรู้ กระบวนการ และผลลัพธ์ของการกระบวนการพัฒนาชุดความรู้ และกระบวนการสร้างการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

๔. แบบประเมินการรับรู้ กระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร โดยเป็นแบบประเมินก่อนและหลังการอบรม ถวายความรู้ให้กับพระภิกษุสามเณรที่กำลังศึกษาอยู่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษา ซึ่งประเมินถึงความรู้ ความเข้าใจ กระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เช่น ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาษาอังกฤษและทักษะการใช้ภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้อง ความเข้าใจ กระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร ในการสร้างแบบทดสอบที่ใช้ทดสอบก่อนและหลังการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม มีขั้นตอนในการดำเนินการสร้างและหาคุณภาพดังนี้

ภาพประกอบ กระบวนการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

- กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบวัดความสามารถในการสื่อสารและแบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษ เพื่อสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

- ศึกษาทฤษฎี หลักการสื่อสาร หลักภาษาศาสตร์ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พร้อมทั้งศึกษาหลักสูตร คู่มือการฝึก และแบบเรียนภาษาอังกฤษ

- เขียนนิยามปฏิบัติการของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

- สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามนิยามที่ตั้งไว้มีลักษณะ เป็นแบบทดสอบทดสอบคำถามเกี่ยวกับพระพุทธศาสนาและศิลปวัฒนธรรมไทย วัฒนธรรมท้องถิ่น แบบฝึกอบรม ทักษะด้านภาษาอังกฤษ และความรู้ในด้านพระพุทธศาสนา ศิลปวัฒนธรรมไทย วัฒนธรรมท้องถิ่น

- นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นพิจารณาร่วมกันกับคณะที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษา ผู้เชี่ยวชาญด้านการฝึกอบรม และผู้เชี่ยวชาญด้านพระพุทธศาสนาและศิลปวัฒนธรรม ตรวจสอบ ความเที่ยงตรงเชิงพินิจ (Face Validity) โดยพิจารณาจากค่าดัชนีความคงที่ (IOC: Index of Concurrence) ของแบบทดสอบแต่ละข้อ แล้วคัดเลือกที่มีค่า IOC มากกว่าหรือเท่ากับ ๐.๕ ทดสอบครั้งที่ ๑ เพื่อหาความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก วิเคราะห์รายข้อคัดเลือก และปรับปรุงทดสอบครั้งที่ ๒ เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบ (ค่าความเชื่อมั่น) จัดพิมพ์แบบทดสอบเพื่อใช้ในการวิจัย

- นำแบบทดสอบที่คัดเลือกไปทดสอบครั้งที่ ๑ กับพระภิกษุสามเณร จำนวน ๕๐ รูป

- นำแบบทดสอบมาการวิเคราะห์เป็นกลุ่มเก่งและ กลุ่มอ่อน โดยใช้เทคนิคร้อยละ ๒๕ ของพระภิกษุสามเณรที่เข้าสอบทั้งหมด เพื่อหาค่าความง่าย (PE) และค่าอำนาจจำแนก (D) แล้วคัดเลือกข้อที่มีค่าความง่ายระหว่าง .๒๐-.๘๐ และค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .๒๐ ขึ้นไป

- นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงเรียบร้อยแล้วไปทดสอบครั้งที่ ๒ แล้วนำมาวิเคราะห์ หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบฉบับที่ ๑ โดยใช้วิธีของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน ส่วนฉบับที่ ๒ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)

- จัดพิมพ์เป็นแบบทดสอบเพื่อนำไปใช้เป็นแบบทดสอบกับพระภิกษุสามเณร จำนวน ๕๐ รูป ซึ่งเป็นกลุ่มที่ใช้ในการศึกษา

- นำแบบทดสอบ ไปทดสอบพระภิกษุสามเณรกลุ่มที่ศึกษาก่อนดำเนินการอบรม (Pre-test) ด้วยวิธีการทดสอบเป็นภาษาอังกฤษ แล้วตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้
- นำแบบฝึกหัดที่เป็นรูปแบบโครงสร้างและเนื้อหาที่เกี่ยวกับพระพุทธศาสนาและ ศิลปวัฒนธรรมไทย วัฒนธรรมท้องถิ่น ให้พระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่างได้ฝึกสนทนา ฝึกบรรยายเกี่ยวกับวัดและความรู้ด้าน พระพุทธศาสนาและศิลปวัฒนธรรมไทย วัฒนธรรมท้องถิ่น หลังจากนั้นให้พระภิกษุสามเณร กลุ่มตัวอย่างฝึกบรรยายและสนทนาภาษาอังกฤษจริงในวัดต้นแบบที่ได้กำหนดไว้ จำนวน ๕ วัด คือ วัดท่าตอน วัดพระธาตุดอยสุเทพราชวรวิหาร วัดพระสิงห์วรมหาวิหาร วัดเจดีย์หลวงวรวิหารและวัดโพธารามมหาวิหาร (วัดเจ็ดยอด) พร้อมทดสอบหลังการอบรม (Post-test) จากนั้นชี้แจงและปรับแก้ไขจุดอ่อนพระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่างจากการประเมิน Post-test แล้วให้พระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่างบรรยายและสนทนาในสถานการณ์จริงกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เข้าชมวัดต้นแบบ

๕. การสังเกตพฤติกรรม จะเป็นแบบประเมิน การพูดจากการสังเกต โดยประเมินการออกเสียง ความคล่องแคล่วในการพูด และ ความถูกต้องของการพูด โดยมีหลักเกณฑ์ให้คะแนนแบ่งออกเป็น 4 ระดับ คือ ดีมาก ดีพอใช้น้อย โดยเป็นการเข้าร่วมในการลงพื้นที่กับวัด และโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน ๒๕ วัด/พื้นที่ รวมทั้งเครือข่ายองค์กรทางด้านการศึกษา ที่ดำเนินกิจกรรมด้านการสร้างการรับรู้ การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อให้สามารถเห็นแนวทางการส่งเสริมการสร้างเครือข่ายการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร โดยการสนทนากลุ่มกับผู้อำนวยการโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษาและคณาจารย์เอกการสอนภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย อาจารย์ผู้สอนและนักวิชาการด้านการสอนภาษาอังกฤษ โดยเป็นหัวหน้ากลุ่มภาษาต่างประเทศ และอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษที่ทำการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษา เพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร

สำหรับการสร้างเครื่องมือการวิจัย ได้ดำเนินการดังนี้

- ๑) สํารวจหนังสือ รายงานการวิจัย ชุดความรู้ ว่าด้วยกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร

๒) การนำข้อมูล ความรู้ที่รวบรวมไว้มารสร้างเป็นเครื่องมือการวิจัยทั้งแบบสอบถาม การสัมภาษณ์ สทนากลุ่ม และประเด็นการวิจัยอื่น ๆ

๓) การตรวจสอบความเที่ยงตรง เนื้อหาของเครื่องมือ และความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยคณะนักวิจัย

๔) ดำเนินการออกแบบเครื่องมือการวิจัยที่ครอบคลุมและสอดคล้องกับประชากร/กลุ่มตัวอย่างและผู้ให้ข้อมูลสำคัญ โดยพิจารณาจากการอธิบายตามทัศนะของผู้ให้ข้อมูล

๕) การตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย โดยผู้ทรงคุณวุฒิของคณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

๖) การวิเคราะห์เครื่องมือก่อนนำไปใช้ในการวิจัยตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

๗) การนำเครื่องมือไปเก็บรวบรวมข้อมูลตามที่กำหนดไว้

๓.๕ การเก็บรวบรวมข้อมูลและการปฏิบัติการศึกษาวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูลและการปฏิบัติการศึกษาวิจัยมีขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้

๑) การศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พร้อมการค้นหา วัด และโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษาต้นแบบที่ดำเนินการเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร จำนวน ๒๕ พื้นที่ตามที่กำหนดไว้

๒) ทำหนังสือเพื่อนำลงไปขอความร่วมมือในพื้นที่หรือองค์กรที่ศึกษา

๓) นำข้อมูลมาสังเคราะห์เป็นชุดความรู้และแนวปฏิบัติเพื่อการสร้างการรับรู้ กระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร

๔) การสัมภาษณ์และการประชุมกลุ่มย่อย (Focus Group) ร่วมกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ เพื่อศึกษาเกี่ยวกับสร้างองค์ความรู้ กิจกรรม และแนวการปฏิบัติเพื่อการสร้างการรับรู้ กระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร

๕) กำหนดการอบรมเชิงปฏิบัติการในพื้นที่ โดยมีเชิญผู้อำนวยการโรงเรียนพระปริยัติธรรม หัวหน้ากลุ่มภาษาต่างประเทศ อาจารย์สอนภาษาอังกฤษ เป็นต้น เข้าร่วมอบรมเชิงปฏิบัติการ

๖) การพัฒนาโครงการและกิจกรรมด้านการเสริมสร้างองค์ความรู้และแนวปฏิบัติเพื่อการสร้างการรับรู้ กระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร

๗) การสังเกตพฤติกรรม ซึ่งเป็นการสังเกตพฤติกรรมและการเรียนรู้ของพระภิกษุสามเณร ผู้ที่เข้าร่วมอบรมเชิงปฏิบัติและฝ่ายต่าง ๆ เพื่อหาแนวทางการสร้างและการใช้องค์ความรู้และกระบวนการปฏิบัติเพื่อการพัฒนากระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร

๘) สนับสนุนให้เกิดการถ่ายทอดและส่งต่อองค์ความรู้เผยแพร่ความรู้และแนวปฏิบัติเรื่องการสร้างการรับรู้ กระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร รวมทั้งการสัมมนาการประชุมเชิงปฏิบัติการ ตลอดจนผลักดันการใช้ องค์ความรู้และแนวปฏิบัติเรื่องทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ให้เป็นบทเรียนและแนวทางการทำงานของวัดและโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษาต้นแบบ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพื่อให้การปฏิรูปกิจกรรมการเรียนการสอนมีการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรในวัดและโรงเรียนพระปริยัติธรรม

๙) การประสานเครือข่ายเพื่อร่วมสนับสนุนกิจกรรมการให้ความรู้และแนวปฏิบัติเพื่อพัฒนากระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร เช่น เครือข่าย “Monks Chat” ของพระนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตเชียงใหม่ ชมรม English Club ของนิสิตเอกการสอนภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เป็นต้น

๑๐) การสรุปบทเรียนและการวิเคราะห์ผลการอบรมเชิงปฏิบัติการ เพื่อพัฒนาเป็นชุดความรู้และกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษา เพื่อพัฒนาเป็นรูปแบบ กระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร

โดยมีขั้นตอน กิจกรรมการวิจัย และระยะเวลาในการวิจัยดังนี้

ตารางสรุปขั้นตอน กิจกรรมการวิจัย และระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย

กิจกรรมการวิจัย	เดือน						หมายเหตุ
	๑	๔	๕	๖	๘	๑๐	
๑. การศึกษาจากเอกสารและแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง หรือกับทีมงานวิจัย							
๒. การสืบค้นข้อมูล การประสานงาน ผู้อำนวยการโรงเรียน เจ้าอาวาส และการลงพื้นที่องค์กรต้นแบบในพื้นที่ ๒๕ วัด							
๓. การประชุมกลุ่มย่อย (Focus Group) และสัมภาษณ์ ผู้ที่เกี่ยวข้องพื้นที่ พร้อมกับพัฒนาชุดความรู้ (วิจัยเชิงคุณภาพ)							
๔. กำหนดการพัฒนาชุดความรู้และการอบรมเชิงปฏิบัติการในพื้นที่เพื่อพัฒนากิจกรรมการเสริมสร้างองค์ความรู้และแนวปฏิบัติเพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร ในพื้นที่ ๒๕ วัด (วิจัยเชิงปริมาณ และวิจัยเชิงปฏิบัติการ)							
๕. การสนับสนุนให้เกิดการถ่ายทอดและส่งต่อองค์ความรู้เผยแพร่ความรู้และแนวปฏิบัติเรื่องการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร (เชิงคุณภาพ)							
๖. การประสานเครือข่ายเพื่อร่วมสนับสนุนกิจกรรมการให้ความรู้และแนวปฏิบัติเพื่อพัฒนากระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร							
7. การสรุปบทเรียนและการวิเคราะห์ผลการอบรมเชิงปฏิบัติการ เพื่อพัฒนาเป็นชุดความรู้และกระบวนการเชิงสังคม							

๓.๖ การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล เน้นการศึกษาวิเคราะห์ทั้งการวิจัยในเชิงเอกสาร (Documentary Research) การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) จากการแจกแบบสอบถาม การสัมภาษณ์ การประชุมกลุ่มย่อย การอบรมเชิงปฏิบัติการซึ่งเป็นกระบวนการพัฒนาความรู้และกิจกรรมเพื่อการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร โดยผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์และเนื้อหา (Content analysis) ดังนี้

๑. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ เน้นการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม ที่ได้เก็บรวบรวมจากพระภิกษุและสามเณร จำนวน ๒๕๐ รูป โดยมีขั้นตอนการศึกษวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

๑) เลือกแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์ในการตอบไปวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS/PC (Statistical Package for the Social Science)

๒) แบบสอบถามตอนที่ ๑ ซึ่งเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

๓) แบบสอบถามตอนที่ ๒ แสดงร้อยละและค่าเฉลี่ยของการรับรู้ กระบวนการการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

๔) แบบสอบถามตอนที่ ๓ ความคิดเห็นและระดับการมีส่วนร่วมในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของวัด และโรงเรียนพระปริยัติธรรม ซึ่งเป็นข้อมูลความคิดเห็นของพระภิกษุและสามเณรโดยทำการวิเคราะห์โดยคำนวณหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ คะแนนเฉลี่ย (X) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เป็นรายชื่อและรายด้าน และเฉลี่ยรวมทุกด้าน โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนน เพื่อให้เห็นระดับของการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการเรียนรู้ในแต่ละด้าน จากกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	๑.๐๐ - ๑.๕๐	= มีความคิดเห็นในระดับน้อยมาก
ค่าเฉลี่ย	๑.๕๑ - ๒.๕๐	= มีความคิดเห็นในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย	๒.๕๑ - ๓.๕๐	= มีความคิดเห็นในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	๓.๕๑ - ๔.๕๐	= มีความคิดเห็นในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย	๔.๕๑ - ๕.๐๐	= มีความคิดเห็นในระดับมากที่สุด

๕) แบบสอบถามตอนที่ ๔ อธิบายการพัฒนากิจกรรมการส่งเสริมกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร

๖) นำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อศึกษาค่าเป็นกลางทางสถิติ และเพื่อการวิเคราะห์ปัจจัยข้อมูลพื้นฐานส่วนบุคคลกับความคิดเห็นที่มีต่อกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร

๗) การวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลโดยการเชื่อมโยงแนวคิดทฤษฎีที่ได้กล่าวแล้ว เพื่อให้เห็นชุดความรู้ กระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร

๒. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ คณะผู้วิจัยจัดทำเนื้องานวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

๑) วิเคราะห์แนวคิด ความหมาย ความรู้ และแนวปฏิบัติ เรื่องการสร้างกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร

๒) วิเคราะห์การสร้างและการใช้องค์ความรู้และแนวปฏิบัติ เรื่องการสร้างกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรที่ผ่านการอบรมเชิงปฏิบัติการเพื่อพัฒนากิจกรรมและพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในพื้นที่

๓) วิเคราะห์มาตรการ รูปแบบและวิธีการสร้างองค์ความรู้และแนวปฏิบัติ เรื่องการสร้างกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร

๔) นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ มาวิเคราะห์ปัจจัยข้อมูลพื้นฐานกับระดับการปฏิบัติที่มีต่อการสร้างองค์ความรู้และแนวปฏิบัติ เรื่องการสร้างกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร เพื่อเป็นแนวทางการเสริมสร้างรูปแบบพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

๓. การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงปฏิบัติการ มุ่งเน้นการวิเคราะห์จากแบบประเมินก่อนและหลังการพัฒนาศักยภาพและการอบรมของพระภิกษุสามเณรที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษา เกี่ยวกับกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้

ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร โดยเน้นความรู้ กระบวนการ และผลลัพธ์ของการดำเนินการ คือ

- ชุดความรู้เกี่ยวกับกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร
- การประเมินความรู้และความคิดเห็นของกำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษาแก่นำเกี่ยวกับกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร
- กิจกรรมกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรกับวัดและโรงเรียนพระปริยัติธรรม จำนวน ๒๕ พื้นที่ โดยความร่วมมือกับผู้อำนวยการโรงเรียน ซึ่งเป็นการพัฒนามาตรการและกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
- การเสริมสร้างเครือข่ายการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร โดยเป็นความร่วมมือของผู้อำนวยการโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษาและมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

๓.๗ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. การใช้ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และค่า S.D. ในการอธิบายข้อมูลทั่วไปการสร้างการรับรู้ กระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร

๒. การใช้สถิติเชิงพรรณนาในการอธิบายความสัมพันธ์ของปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับ กระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร

โดยวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร ที่ได้จากแบบสอบถาม (Questionnaire) วิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยเชิงปริมาณ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามเลือกตอบ (Check List) สถิติวิจัยที่ใช้ คือ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage)

$$P = \frac{X \times 100}{N}$$

P คือ ค่าร้อยละ

X คือ จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม

N คือ จำนวนประชากร

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) สถิติวิจัยที่ใช้ คือ ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.)

ค่าเฉลี่ย (Mean)

$$\bar{X} = \frac{\sum fx}{N}$$

\bar{X} คือ ค่าเฉลี่ย

$\sum fx$ คือ ผลรวมของผู้ตอบแบบสอบถาม

N คือ จำนวนประชากร

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

$$S = \sqrt{\frac{N \sum fx^2 - (\sum fx)^2}{N(N-1)}}$$

S คือ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

$\sum fx$ คือ ผลรวมของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละระดับ

N คือ จำนวนประชากร

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามปลายเปิด (Open Ended Question) วิเคราะห์โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหาและนำเสนอในรูปแบบตาราง

๓. การวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามและเครื่องมือการวิจัย โดยการเชื่อมโยงแนวคิด ทฤษฎีที่ได้กล่าวแล้ว เพื่อให้เห็นชุดความรู้ กระบวนการวิจัย และแนวทางการส่งเสริมกิจกรรมการสร้างกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร

๓.๘ การนำเสนอผลการศึกษาวิจัย

การนำเสนอข้อมูลจะอยู่ในลักษณะการนำเสนอข้อมูลในเชิงสถิติ ซึ่งประกอบด้วยสถิติเชิงพรรณนา เช่น ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ความถี่ และการวิเคราะห์ข้อมูลที่เชื่อมโยงกับสถิติการวิจัย การพรรณนาความ (Descriptive Presentation) ในเชิงคุณภาพประกอบภาพถ่ายและการพรรณนาความประกอบการบรรยายเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการสร้างความรู้และแนวปฏิบัติเรื่อง การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เพื่อให้เห็นรูปแบบกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร รวมทั้งมีแนวทางการเสริมสร้างที่เหมาะสมในพื้นที่ เพื่อนำไปสู่การประยุกต์ใช้ในระดับนโยบาย วัดและโรงเรียนพระปริยัติธรรม โดยมีผลตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

๑) ข้อมูลพื้นฐานและกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร วัด และโรงเรียนพระปริยัติธรรม ทั้งในระดับนโยบาย และพื้นที่ต้นแบบจำนวน ๒๕ วัดในจังหวัดเชียงใหม่

๒) ผลการศึกษาการรับรู้ และพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร

๓) ชุดความรู้และกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร

๔) การเสริมสร้างกระบวนการและเครือข่ายทางการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร

๕) ปัญหา อุปสรรค ข้อเสนอแนะการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรเพื่อนำไปสู่การพัฒนาของวัดและโรงเรียนพระปริยัติธรรม ในจังหวัดเชียงใหม่ที่เหมาะสม

บทที่ ๕

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม สำหรับพระภิกษุสามเณร ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาวิจัยในประเด็นต่างๆ ตามวัตถุประสงค์ โดยมีประเด็นดังต่อไปนี้ ๑) ความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร ๒) สร้างคู่มือการฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร ๓) พัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร ๔) ความพึงพอใจในการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสานทั้งการศึกษาค้นคว้าเชิงเอกสาร (Documentary Research) การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และเชิงปฏิบัติการ (Action Research) โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากพระภิกษุสามเณรในวัดอันเป็นแหล่งท่องเที่ยวเขตจังหวัดเชียงใหม่ ในเชิงปริมาณจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน ๒๕๐ รูป จาก ๒๕ วัด ได้แก่ ๑) วัดพระธาตุดอยสุเทพราชวรวิหาร ๒) วัดพระสิงห์วรมหาวิหาร ๓) วัดเจดีย์หลวงวรวิหาร ๔) วัดพันเตา ๕) วัดโลกโมฬี ๖) วัดศรีสุพรรณ ๗) วัดพันอ้น ๘) วัดเชียงใหม่ ๙) วัดเชียงใหม่ ๑๐) วัดเกตการาม ๑๑) วัดเจ็ดลิน ๑๒) วัดอินทิลลสะตือเมือง ๑๓) วัดโพธารามมหาวิหาร (วัดเจ็ดยอด) ๑๔) วัดสวนดอก (วัดบุปผาราม) ๑๕) วัดอุโมงค์ สวนพุทธธรรม ๑๖) วัดหมื่นเงินกอง ๑๗) วัดชัยมงคล ๑๘) วัดศาลาต (สภากาชาด) ๑๙) วัดลอยเคราะห์ ๒๐) วัดดวงดี ๒๑) วัดพระธาตุดอยคำ ๒๒) วัดอินทราวาส (วัดต้นแก้ว) ๒๓) วัดป่าดาราภิรมย์ ๒๔) วัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร ๒๕) วัดเด่นสะหลีศรีเมืองแกน (วัดบ้านเด่น) ซึ่งเป็นวัดเก่าแก่คู่บ้านคูเมืองและเป็นสถานที่ท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวต่างชาติ และในเชิงคุณภาพจำนวน ๒๐ รูป/คน จากผู้อำนวยการโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษาและคณาจารย์เอกการสอนภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำนวน ๑๐ รูป/คน เพื่อทราบนโยบายและแนวปฏิบัติของการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร และจากอาจารย์ผู้สอนและนักวิชาการด้านการสอนภาษาอังกฤษ โดยเป็นหัวหน้ากลุ่มภาษาต่างประเทศ และอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษที่ทำการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษา จำนวน ๑๐

รูป/คน และในเชิงปฏิบัติการ จำนวน ๕๐ รูป จากพระภิกษุสามเณรในวัดอันเป็นแหล่งท่องเที่ยวเขต จังหวัดเชียงใหม่ จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์ในเชิงสถิติพรรณนาและข้อมูลเชิงคุณภาพเพื่อให้เห็น กระบวนการและผลลัพธ์ของการวิจัยที่สะท้อนให้เห็นถึงการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

๕.๑ สรุปผลการวิจัย

๕.๑.๑ ผลการศึกษาความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร จากการศึกษาความคิดเห็นของพระภิกษุสามเณรเชิง ปริมาณจำนวน ๒๕๐ รูป การศึกษาความต้องการของผู้เรียนสามารถทำได้โดยศึกษาปัญหาและความ ต้องการของผู้เรียนในแต่ละบริบทเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการระบุเนื้อหาการเรียนการสอนด้าน ภาษาอังกฤษ โดยประโยชน์ของหลักการนี้คือ สามารถช่วยให้ระบุได้อย่างชัดเจนถึงสถานการณ์การใช้ ภาษาอังกฤษของผู้เรียน วิธีการสอนและภาษาที่ผู้เรียนต้องการและจำเป็นต้องใช้ในหน่วยงาน ผลการ สัมภาษณ์ความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของ พระภิกษุสามเณรในวัดอันเป็นแหล่งท่องเที่ยวเขตจังหวัดเชียงใหม่ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นสามเณร จำนวน ๑๖๕ รูป คิดเป็นร้อยละ ๖๖.๐ และเป็นพระภิกษุ จำนวน ๘๕ รูป คิดเป็น ร้อยละ ๓๔.๐ ตามลำดับ มีอายุไม่เกิน ๒๐ ปี จำนวน ๑๖๕ รูป คิดเป็นร้อยละ ๖๖.๐ อายุ ๒๑ - ๒๕ ปี จำนวน ๔๓ รูป คิดเป็นร้อยละ ๑๗.๒ อายุ ๒๖ - ๓๖ ปี จำนวน ๒๓ รูป คิดเป็นร้อยละ ๙.๒ อายุ ๒๗ - ๔๙ ปี จำนวน ๑๕ รูป คิดเป็นร้อยละ ๖.๐ และอายุ ๕๐ ปี ขึ้นไป จำนวน ๔ รูป คิดเป็นร้อย ละ ๑.๖ ตามลำดับ มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา จำนวน ๑๙๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๙.๖ ระดับ ปริญญาตรี จำนวน ๒๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๘.๘ ระดับอนุปริญญา/หรือเทียบเท่า จำนวน ๑๒ คน คิด เป็นร้อยละ ๔.๘ ระดับประถมศึกษา จำนวน ๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๓.๖ และระดับสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน ๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๓.๖ ตามลำดับ พูดภาษาอังกฤษได้ไม่คล่องแคล่ว จำนวน ๑๖๘ คน คิด เป็นร้อยละ ๖๗.๒ และพูดภาษาอังกฤษได้คล่องแคล่ว จำนวน ๘๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๒.๘ ตามลำดับ มีความต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จำนวน ๑๗๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๑.๖ และไม่ต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการท่องเที่ยวเชิง วัฒนธรรม จำนวน ๗๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๘.๔ ตามลำดับ สรุปได้ว่าพระภิกษุสามเณรในวัดอันเป็น แหล่งท่องเที่ยวเขตจังหวัดเชียงใหม่ ส่วนใหญ่พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการท่องเที่ยวเชิง วัฒนธรรมได้ไม่คล่องแคล่วและมีความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการ ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เพราะภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เป็นการใช้ทักษะ

ภาษาอังกฤษด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนเพื่อสื่อสาร หรืออธิบายความให้นักท่องเที่ยว โดยเฉพาะชาวต่างชาติเข้าใจเกี่ยวกับวิถีชีวิตความเป็นอยู่ศิลปวัฒนธรรมสมัยต่างๆ ของไทยซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับการเผยแพร่วัฒนธรรมของชาติไทยให้แพร่หลายไปยังต่างประเทศ

๕.๑.๒ ผลการศึกษาสร้างคู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

การพัฒนาคู่มือและแนวปฏิบัติเพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร โดยมีเนื้อหาและกิจกรรมของชุดกิจกรรมในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ประกอบไปด้วย

๑) กำหนดจุดประสงค์ของการพัฒนาคู่มือเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร ศึกษาเอกสารตำรา งานวิจัย เพื่อกำหนดประเด็นการพัฒนาคู่มือเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร

๒) สร้างคู่มือการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรและนำเสนอให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเห็นชอบ

๓) นำรูปแบบคู่มือการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร (ฉบับร่าง) เสนอผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน ๑๐ ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องของแนวคิด ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรและปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

๔) นำคู่มือการพัฒนาคู่มือเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรไปทดลองใช้อบรมกับพระภิกษุสามเณรซึ่งเป็นตัวแทนพระสงฆ์จำนวน ๕๐ รูปจาก ๒๕ วัด เพื่อค้นหาข้อบกพร่องต่างๆ เช่น ลักษณะของแบบฝึก จำนวนแบบฝึก ความเหมาะสมด้านภาษาและเวลา และปรับปรุงแก้ไขการเรียนรู้ในสิ่งที่ยังไม่สมบูรณ์หรือยังเข้าใจคลาดเคลื่อนและนำข้อมูลที่ได้มาปรับปรุงสร้างคู่มือการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับกลุ่มทดลอง จากนั้นนำคู่มือที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้อบรมกับพระภิกษุสามเณรซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างแล้วจึงนำผลการฝึกอบรมมาวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของคู่มือแล้วจัดทำคู่มือการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรเป็นฉบับจริง

๕) การพัฒนาคู่มือเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร เพื่อสร้างความเข้าใจและตระหนักต่อการพัฒนาทักษะ

การใช้ภาษาอังกฤษ ทำการทดสอบความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรก่อนเข้าร่วมกิจกรรม ถวายความรู้พระภิกษุสามเณรซึ่งเป็นตัวแทนพระสงฆ์ โดยการอบรมให้ความรู้ตามคู่มือการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม แนวทางการตอบคำถามแก่ชาวต่างชาติเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา เช่น พุทธประวัติ โบสถ์ วิหาร เจดีย์ พระพุทธรูปปางต่างๆ ศิลปวัฒนธรรมไทยและประเพณีท้องถิ่น โดยการใช้รูปแบบโครงสร้างพื้นฐานในการพูดและฟังบทสนทนาและบทบรรยายภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม พร้อมทั้งให้พระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่างหมุนเวียนเป็นกลุ่มและจับคู่แล้วฝึกสนทนา ฝึกบรรยาย และฝึกปฏิบัติจากสถานการณ์จำลองต่อหน้าเพื่อนพระภิกษุสามเณรในกลุ่มทดลอง โดยใช้ข้อมูลเกี่ยวกับวัดต้นแบบในการลงพื้นที่จำนวน ๕ วัด คือ วัดท่าตอน วัดพระธาตุคอกสุเทพราชวรวิหาร วัดพระสิงห์วรมหาวิหาร วัดเจดีย์หลวงวรวิหารและวัดโพธารามมหาวิหาร (วัดเจ็ดยอด) และดำเนินการให้พระภิกษุสามเณรฝึกปฏิบัติในสถานที่จริงในวัดต้นแบบทั้ง ๕ วัด และทำการประเมินความรู้จากการทำการทดสอบความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรหลังเข้าร่วมกิจกรรม และดำเนินการชี้แจงข้อบกพร่องจากการฝึกปฏิบัติและพัฒนาปรับปรุงข้อบกพร่องให้แก่พระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่าง

๖) ส่งเสริมและพัฒนากิจกรรมกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร จำนวน ๒๕ พื้นที่ โดยความร่วมมือกับผู้อำนวยการโรงเรียน ซึ่งเป็นการพัฒนามาตรการและกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

๗) เสริมสร้างเครือข่ายการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร โดยเป็นความร่วมมือของผู้อำนวยการโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษาและมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

๘) วิเคราะห์องค์ความรู้ กระบวนการ และผลลัพธ์ของการกระบวนการพัฒนาชุดความรู้ และกระบวนการสร้างการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ผลการเปรียบเทียบการทดสอบก่อนและหลังการอบรมภาษาอังกฤษให้กับพระภิกษุสามเณรในวัดอันเป็นแหล่งท่องเที่ยวเขตจังหวัดเชียงใหม่ จากผู้แทนพระภิกษุสามเณรที่เป็นตัวแทนพระสงฆ์ จาก ๒๕ วัด จำนวน ๕๐ รูป เพื่อเป็นผู้นำในการพัฒนาชุดความรู้ และกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร โดยใช้คู่มือการฝึกอบรม โดยใช้แบบประเมินก่อนและหลังการอบรมถวายความรู้ให้กับพระภิกษุสามเณรในวัดอันเป็นแหล่งท่องเที่ยวในเขตจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งประเมินถึงความรู้ ความเข้าใจ กระบวนการพัฒนาทักษะ

การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม พบว่า พระภิกษุสามเณรในวัดอันเป็นแหล่งท่องเที่ยวในเขตจังหวัดเชียงใหม่มีผลการทดสอบหลังเข้าร่วมกิจกรรมการถวายเป็นอภิมุขในครั้งที่ ๑ (ประเมินหลังการฝึกอบรม) ($\bar{X} = ๑๗.๓๘$ S.D. = ๑.๐๙) และครั้งที่ ๒ (ประเมินห่างจากครั้งแรก ๑ สัปดาห์) ($\bar{X} = ๑๘.๒๘$ S.D. = ๐.๗๐) สูงกว่าก่อนการเข้าร่วมกิจกรรมการถวายเป็นอภิมุข ($\bar{X} = ๙.๑๒$ S.D. = ๑.๔๒) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ ๐.๐๕

ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจคู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน ๒๕๐ รูป จาก ๒๕ วัด ซึ่งเป็นวัดเก่าแก่คู่บ้านคู่มืองและเป็นสถานที่ท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวต่างชาติ พบว่า ความพึงพอใจของพระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย ๔.๔๕ ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ กิจกรรมที่ใช้ในคู่มือฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรมีความหลากหลาย น่าสนใจ สนุก ไม่น่าเบื่อ ($\bar{X} = ๔.๖๖$) รองลงมาคือ คู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรเรียงลำดับเนื้อหาได้อย่างเหมาะสม ($\bar{X} = ๔.๖๒$) และ คู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรง่ายต่อความเข้าใจ ($\bar{X} = ๔.๕๗$) ตามลำดับ

๕.๑.๓ พัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร พระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่างได้พัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเป็นลำดับ เริ่มตั้งแต่ได้รับความรู้ในเนื้อหาและวิธีการสนทนา วิธีในการบรรยายภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามคู่มือ พร้อมทั้งการฝึกปฏิบัติจากสถานการณ์จำลองต่อหน้าเพื่อนพระภิกษุสามเณรในกลุ่มทดลอง และวิทยากรประจำกลุ่ม หลังจากนั้น พระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่างทุกรูปได้นำข้อมูลเนื้อหาในคู่มือที่ได้รับการอบรมกลับไปทบทวน และฝึกซ้อมที่วัดที่ตนพำนักอยู่ เพื่อเตรียมตัวสนทนาและบรรยายในสถานที่จริง คือ วัดท่าตอน วัดพระธาตุดอยสุเทพราชวรวิหาร วัดพระสิงห์วรมหาวิหาร วัดเจดีย์หลวงวรวิหารและวัดโพธารามมหาวิหาร (วัดเจ็ดยอด) เป็นการสนทนาและบรรยายต่อหน้าเพื่อนพระภิกษุสามเณรในกลุ่มทดลองและวิทยากร เป็นประสบการณ์และสร้างความมั่นใจให้กับพระภิกษุสามเณรที่ประจำในแต่ละวัดที่จะแสดงบทบาทเป็นพระมัคคุเทศก์ ขณะฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จำลองวิทยากรจะคอยแนะนำเพื่อปรับปรุงแก้ไข จากนั้นพระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่างจะได้รับการฝึกปฏิบัติเป็นพระมัคคุเทศน์ใน

สถานการณ์จริงในวัดต้นแบบตามที่กำหนดไว้ ๕ วัด ซึ่งผลของการพัฒนาทักษะทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรจะเห็นได้จาก ผลการทดสอบหลังเข้าร่วมกิจกรรมการถวายการอบรม ในครั้งที่ ๑ (ประเมินหลังการฝึกอบรม) (\bar{X} = ๑๗.๓๘ S.D. = ๑.๐๙) และครั้งที่ ๒ (ประเมินห่างจากครั้งแรก ๑ สัปดาห์) (\bar{X} = ๑๘.๒๘ S.D. = ๐.๗๐) สูงกว่า ก่อนการเข้าร่วมกิจกรรมการถวายการอบรม (\bar{X} = ๙.๑๒ S.D. = ๑.๔๒) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ทำให้สรุปได้ว่า หลังการร่วมกิจกรรมตามคู่มือการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้านการสื่อสารเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม พระพุทธศาสนาและศิลปวัฒนธรรมในวัดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว ส่งผลให้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของพระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่างมีการพัฒนาอย่างแท้จริง และสร้างความมั่นใจให้กับพระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่างให้มีเพิ่มขึ้น จะส่งผลให้เกิดความต่อเนื่องในการนำประสบการณ์จากการอบรมและฝึกปฏิบัติไปใช้ในการบรรยาย/ อธิบายเรื่องราวต่างๆ ภายในวัดที่ตนพำนักอยู่ได้

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลกับผู้อำนวยการโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษาและคณาจารย์เอกการสอนภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำนวน ๑๐ รูป/คน เพื่อได้นโยบายและแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ การสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนและนักวิชาการด้านการสอนภาษาอังกฤษ โดยเป็นหัวหน้ากลุ่มภาษาต่างประเทศ และอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษที่ทำการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษา จำนวน ๑๐ รูป/คน เพื่อทราบแนวการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร แล้วประมวลข้อมูลจากการสัมภาษณ์ การสนทนากลุ่มจากผู้ให้ข้อมูลในเชิงคุณภาพแล้วนำมาวิเคราะห์ สังเคราะห์เพื่อให้เห็นกระบวนการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ดังนี้

๕.๑.๓.๑ นโยบายและมาตรการในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

นโยบายและมาตรการในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

๑) ใช้กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล ได้แก่ The Common European Framework of Reference for Language (CEFR) เป็นกรอบความคิดหลักในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของประเทศ ทั้งในการออกแบบหลักสูตร การพัฒนาการเรียนการสอน การทดสอบ การวัดผล การพัฒนาครู รวมถึงการกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้

๒) ปรับจุดเน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้โดยเน้นการสื่อสาร (Communicative Language Teaching : CLT) โดยปรับการเรียนการสอนจากการเน้นไวยากรณ์มาเป็นเน้นการสื่อสารที่เริ่มจาก การฟัง ตามด้วยการพูด การอ่าน และการเขียนตามลำดับ

๓) ส่งเสริมให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีมาตรฐานตามกรอบมาตรฐานหลักด้วยหลักสูตรแบบเรียนสื่อสารการเรียนการสอน แต่ด้วยวิธีการที่แตกต่างกันได้ ตามความพร้อมของแต่ละสถานศึกษาและความถนัดและความสนใจของผู้เรียน

๔) ขยายโครงการพิเศษด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ (๑) English Program (EP) (๒) Mini English Program (MEP) และ (๓) International Program (IP) สำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถทางวิชาการสูง

๕) จัดกิจกรรมและสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมความสามารถด้านภาษาอังกฤษ เช่น (๑) การเข้าค่ายภาษาอังกฤษแบบเข้ม ในช่วงปิดภาคเรียนสำหรับนักเรียนทั่วไป และค่ายนานาชาติสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถสูง (๒) การเพิ่มชั่วโมงการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง ครึ่งวัน/ทั้งวัน/หรือมากกว่านั้น (๓) การจัดสภาพแวดล้อม/บรรยากาศที่ส่งเสริม/กระตุ้นการฝึกทักษะการสื่อสาร

๖) ยกระดับความสามารถในการจัดการเรียนการสอนของครูให้สอดคล้องกับวิธีการเรียนรู้ที่เน้นการสื่อสาร (CLT) และเป็นไปตามกรอบความคิดหลัก CEFR โดยจัดให้มีการประเมินความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษสำหรับครู (ผู้สอน) มีการฝึกอบรมครู ตลอดจนพัฒนาระบบติดตามแก้ปัญหาและช่วยเหลือครูและให้มีกลไกการเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอนที่มีการวางแผนอย่างเป็นระบบและมีความหลากหลาย เพื่อให้สามารถยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษได้จริง มีระบบการฝึกฝนและการสอบวัดระดับความสามารถออนไลน์เพื่อการพัฒนาต่อเนื่องด้วย

๗) ส่งเสริมให้มีการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการช่วยพัฒนาความสามารถทางภาษาของครูและผู้เรียน ทั้งการส่งเสริมให้มีการผลิต การสรรหา e-content, Learning applications รวมถึงแบบฝึกและแบบทดสอบที่ได้มาตรฐานและมีคุณภาพสำหรับการเรียนรู้ รวมทั้งส่งเสริมให้มีการใช้ช่องทางการเรียนรู้ผ่านโลกดิจิทัล

๕.๑.๓.๒. กระบวนการการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

การพูดเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้พูดจะต้องใช้ความสามารถทางด้านภาษาหลายด้านประกอบกัน เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ โดยจะต้องถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นคำพูดเพื่อให้ผู้ฟังสามารถฟังอย่างเข้าใจ กระบวนการการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม สรุปรายละเอียดได้ดังนี้

๑) จัดการเรียนการสอนให้เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้ โดยเน้นให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาในการสื่อสาร (Communicative Language Teaching : CLT) และเป็นไปตามกรอบความคิดหลัก CEFR และให้มีกลไกการเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอน ที่มีการวางแผนอย่างเป็นระบบ และมีความหลากหลาย

๒) พัฒนา จัดทำ และจัดสรรสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาตามระดับ CEFR บริการแก่นักเรียน เพื่อเป็นเครื่องมือในการพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษที่หลากหลาย และสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง

๓) จัดหาอาจารย์ชาวต่างชาติซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการสื่อสารมาเป็นอาจารย์ผู้สอนหรือผู้ช่วยสอน หรือเป็นผู้อบรมภาษาอังกฤษให้แก่ นักเรียน

๔) จัดสภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่กระตุ้นการใช้ภาษาอังกฤษทั้งในและนอกห้องเรียน และจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการพัฒนาทักษะทางด้านภาษาอังกฤษ

๕) จัดอบรมหลักสูตรเข้มข้นเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษขั้นสูงให้แก่ นักเรียนตามระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษและตามความสมัครใจอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ

๖) ให้นักเรียนฟังตัวอย่างภาษาจากเทปหรือครูผู้สอนประมาณ ๒-๓ ครั้งในกรณีที่ผู้สอนเป็นผู้พูดให้ฟัง จะต้องออกเสียงพูดอย่างเป็นธรรมชาติด้วยความเร็วปกติ

๗) ให้นักเรียนฝึกพูดหรือออกเสียงพร้อมกันตามตัวอย่าง อาจให้ผู้เรียนฝึกพร้อมกันทั้งห้องหรือแบ่งฝึกทีละครึ่งห้องตามความเหมาะสม

๘) หลังจากฝึกพร้อม ๆ กันผู้สอนสุ่มเรียกผู้เรียนให้ฝึกทีละคน ในขณะที่เดียวกันให้ผู้เรียนคนอื่น ๆ ที่เหลือมีส่วนช่วยผู้ที่ถูกเรียกให้ฝึกเดี่ยวได้ ถ้าผู้เรียนนั้นมีปัญหาในการฝึกทั้งนี้เพื่อให้ร่วมกิจกรรม แม้จะเป็นการฝึกทีละคนก็ตาม นอกจากนี้ผู้สอนต้องให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนแต่ละคนด้วย เพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่าตนใช้ภาษาถูกต้องหรือไม่

๕.๑.๓.๓ การให้ความรู้การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

การพัฒนาการจัดการเรียนการสอน ควรเสริมทักษะเพิ่มเติมเพื่อการสอนที่ทันสมัย และนำต้นตอในการเรียนการสอน จัดให้มีกิจกรรม และโอกาสในการแสดงออกทางภาษาต่อนักเรียน แนวทางพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ๔ ด้าน มีดังนี้

๑) ด้านทักษะการฟัง ฝึกให้นักเรียนฟังจากสื่อมัลติมีเดีย ต่าง ๆ ฝึกฟังสำเนียงเจ้าของภาษา ฝึกจับใจความสำคัญในการฟัง ให้นักเรียนฝึกฟังจากสื่อต่าง ๆ ให้สม่ำเสมอและฝึกให้นักเรียนจับความสำคัญกับคำศัพท์เพื่อสร้างเป็นประโยคสั้น ประโยคยาว และเรื่องสั้น

๒) ด้านทักษะการพูด จัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการแสดงออกที่ถูกต้อง และมีการแลกเปลี่ยนบรรยากาศการเรียนการสอนให้น่าสนใจและควหาเทคนิคมาสอนให้ฝึกพูดค่าง่าย ๆ ก่อนแล้วขยับตามลำดับ หากิจกรรมเพื่อฝึกทักษะการพูด

๓) ด้านทักษะการอ่าน จัดให้มีมุมการเรียนรู้จัดหาสื่อที่เหมาะสมในการอ่าน ตามระดับความสามารถ จัดกิจกรรมให้สนุกสนาน น่าเรียนรู้มากขึ้น

๔) ด้านทักษะการเขียน ให้นักเรียนได้จับใจความด้านการเขียนเป็นคำศัพท์หรือประโยคสั้น และประโยคยาว สอนเทคนิคพื้นฐานใช้การเขียนให้ถูกต้องหลัก ประธาน กริยา กรรม และฝึกการเขียนเขียนบรรยายง่ายตามหัวข้อที่ได้มอบหมาย

องค์ประกอบของการพูดที่จะประสบความสำเร็จมีดังนี้

๑) มีความรู้ด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง (grammatical competence) หมายถึงความรู้ด้านภาษา ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างของคำ ประโยค ตลอดจนการสะกดและการออกเสียง

๒) มีความรู้ด้านสังคม (sociolinguistic competence) หมายถึงการใช้คำ และโครงสร้างประโยคได้เหมาะสมตามบริบทของสังคม เช่น การขอโทษ การขอบคุณ การถามทิศทางและข้อมูลต่าง ๆ และการใช้ประโยคคำสั่ง เป็นต้น

๓) มีความรู้ในการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการพูด และเขียน (discourse competence) หมายถึง ความสามารถในการเชื่อมระหว่างโครงสร้างภาษา (grammatical form) กับความหมาย (meaning) ในการพูดและเขียนตามรูปแบบ และสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

๔) มีความรู้ในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (strategic competence) หมายถึงการใช้เทคนิคเพื่อให้การติดต่อสื่อสารประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะการสื่อสารด้านการพูด เช่น การใช้ภาษาท่าทาง (body language) การขยายความโดยใช้คำศัพท์อื่นแทนคำที่ผู้พูดนึกไม่ออก เป็นต้น

๕.๑.๓.๔ กระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว
เชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรในวัดอันเป็นแหล่งท่องเที่ยวเขตจังหวัดเชียงใหม่ จากการสำรวจพบว่า ความคิดเห็นของพระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย ๔.๒๙ ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ วิทยากรมีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารการท่องเที่ยวและการพูดชัดเจน ($\bar{X} = ๔.๕๗$) รองลงมาคือ สื่อและ

อุปกรณ์ในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรมีความเหมาะสม ($\bar{X} = ๔.๔๔$) และ วิทยากรมีความทุ่มเทและตั้งใจในการฝึกพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร ($\bar{X} = ๔.๔๐$) ตามลำดับ ทั้งนี้ ความคิดเห็นของพระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย ๔.๒๙ ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ อยู่ในระดับมาก

๕.๑.๓.๕ ปัญหา อุปสรรค และแนวทางการส่งเสริมการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ปัญหาและอุปสรรค

๑) การไม่มีเวลาฝึกฝนในการพูดภาษาอังกฤษ ขี้เกียจฝึกฝน ไม่ขี้อวดพูด ไม่ตั้งใจ ไม่มุ่งมั่นอดทนเพียรพยายามในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งการฝึกฝนสม่ำเสมอเป็นประจำจะทำให้สามารถพูดภาษาอังกฤษได้

๒) การยึดติดกับความเคยชินตั้งแต่ดั้งเดิม เกิดจากการชินอาย ไม่กล้าที่จะทำ ไม่กล้าพูด ไม่กล้าออกเสียง สำเนียงให้เหมือนฝรั่งกลัวออกเสียงผิด

๓) การไม่รู้คำศัพท์ เมื่อมีการดูหนังฝรั่งหรือมีฝรั่งมาพูดด้วยกลับไม่สามารถเข้าใจ เวลาแปลความหมายจากสิ่งที่ฝรั่งพูด ก็จะแปลคำศัพท์ตรงตัว

๔) การไม่รู้ไวยากรณ์ เวลาคนไทยจะพูดภาษาอังกฤษจะนึกถึงประโยค โครงสร้างแกรมมาร์ แตกต่างกับการพูดภาษาไทย ที่คนไทยสามารถพูดได้ทันที เนื่องจากความเคยชินในการพูดภาษาไทย

๕) การไม่ได้พูดมานานแล้วลืม เพราะคนไทยไม่ได้พูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันดังนั้นเมื่อไม่ได้ใช้บ่อย ๆ หรือนาน ๆ ไป ก็มีโอกาสนในการลืมและไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้

คนไทยไม่ได้เน้นการฝึกพูด การออกเสียง หรือสนทนาด้วยภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน จะใช้ภาษาอังกฤษในการพูดเฉพาะในช่วงเวลาที่มีการเรียนเท่านั้น แม้ว่ารัฐบาลไทยจะมีการสนับสนุนงบประมาณทางด้านการศึกษาภาษาอังกฤษเพื่อให้คนไทยสามารถพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับชาวต่างชาติ เนื่องจากคนไทยมีการคิดประโยคหรือคำพูดเป็นภาษาไทยก่อนแล้วจึงคิดเป็นภาษาอังกฤษ เพราะความไม่เคยชิน หรือไม่ได้มีการฝึกฝนในการพูดภาษาอังกฤษอยู่เป็นประจำ

แนวทางการส่งเสริมการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ

๑) การส่งเสริมการพัฒนาทักษะ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษให้ครอบคลุม ให้ผู้เรียนสามารถใช้ได้ใช้ถูก ใช้เป็น และใช้ อย่างคล่องแคล่ว กระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากแหล่งเรียนรู้หลากหลายรอบตัว เพื่อพัฒนาสมรรถภาพด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียน เพื่อกระตุ้นและเกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากแหล่งเรียนรู้ รอบตัว โดยการสร้างแรงจูงใจในการ

เรียนรู้ภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียน ซึ่งทำได้โดยการแสดงให้เห็นประโยชน์ ที่จะได้รับจากการเป็นผู้มีทักษะภาษาอังกฤษ และการช่วยให้ผู้เรียนแต่ละคนสามารถตั้งเป้าหมายในการเรียนที่ เหมาะสมกับตนเอง และฝึกสร้างความมั่นใจหรือความกล้าในการใช้ภาษาอังกฤษ

๒) สร้างความมั่นใจหรือความกล้าในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยสร้างกิจกรรมพัฒนาทักษะการ ฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยการออกไป สัมภาษณ์พูดคุยกับชาวต่างประเทศ ตามสถานที่สำคัญ ต่างๆ ที่มีชาวต่างชาติมาท่องเที่ยว และฝึก พูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนบ่อยๆ เพื่อเป็นการสร้างความ มั่นใจและความเคยชินเมื่อมีโอกาสได้ได้แสดงหรือ สื่อสารภาษาอังกฤษ

๓) การพัฒนาทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษผู้เรียนต้องมีความสามารถที่จะเข้าใจการสอน ของครูอาจารย์และขึ้นอยู่กับสติปัญญา ความสามารถทางภาษา ความถนัด และ เจตคติของผู้เรียน ด้วย โดยความถนัดทางการเรียนภาษา ปัจจัยเสริมต่อความมานะบากบั่น เกิดแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้เจต คติที่มีต่อครูผู้สอนและภาษาอังกฤษ ความสนใจในภาษาที่ เรียน และเจตคติต่อภาษาอังกฤษโดย มองเห็นประโยชน์และความสำคัญของภาษาในอนาคต

๕.๑.๔ ความพึงพอใจในการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิง วัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

จากการจัดกิจกรรมมอบรางวัลความรู้พระภิกษุสามเณร ซึ่งเป็นตัวแทนพระสงฆ์ จำนวน ๒๕๐ รูป จาก ๒๕ วัด ซึ่งเป็นวัดเก่าแก่คู่บ้านคู่เมืองและเป็นสถานที่ท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว ต่างชาติ โดยใช้คู่มือเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิง วัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร เกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการ ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม มีการพัฒนาโครงการและกิจกรรมด้านการเสริมสร้างองค์ความรู้และแนวปฏิบัติ เพื่อการสร้างการรับรู้ กระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิง วัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร ผลการวิเคราะห์การสำรวจความพึงพอใจการใช้ทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร พบว่า ความพึงพอใจของ พระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย ๔.๔๐ ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็น รายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ โครงสร้างทางภาษาสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง (\bar{X} = ๔.๖๙) รองลงมาคือ เนื้อหาในบทเรียนส่งเสริมให้พระภิกษุสามเณรมีทักษะและความสามารถในการ ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ใช้โครงสร้างภาษาที่เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน (\bar{X} = ๔.๕๐) และ ใช้ประโยคเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ความรู้ที่ได้รับสามารถ

นำไปใช้ในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษได้ ($\bar{X} = ๔.๔๙$) ตามลำดับ ทั้งนี้ ความพึงพอใจของพระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย ๔.๔๐ ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ในระดับมาก

สรุปได้ว่า การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรในวัดอันเป็นแหล่งท่องเที่ยวเขตจังหวัดเชียงใหม่ การวิจัยครั้งนี้ที่ได้ทำการจัดกิจกรรมฝึกอบรมพระภิกษุสามเณรในกลุ่มตัวอย่าง ตามคู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ซึ่งทำให้พระภิกษุสามเณรมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเพิ่มมากขึ้น เป็นคู่มือที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

๕.๒ อภิปรายผล

จากผลการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร ผู้วิจัยได้อภิปรายตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

๑) ความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร พบว่า พระภิกษุสามเณรมีความต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จำนวน ๑๗๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๑.๖ และไม่ต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จำนวน ๗๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๘.๔ ตามลำดับ การศึกษาความต้องการของผู้เรียนสามารถทำได้โดยศึกษาปัญหาและความต้องการของผู้เรียนในแต่ละบริบทเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการระบุเนื้อหาการเรียนการสอนด้านภาษาอังกฤษ โดยประโยชน์ของหลักการนี้คือ สามารถช่วยให้ระบุได้อย่างชัดเจนถึงสถานการณ์การใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน วิธีการสอนและภาษาที่ผู้เรียนต้องการและจำเป็นต้องใช้ สอดคล้องกับ

งานศึกษาของ ชาญวิทย์ สุริพันธ์^๑เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับผู้บริหารสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา อุบลราชธานี พบว่า ระดับความต้องการในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับผู้บริหาร

^๑ชาญวิทย์ สุริพันธ์, การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา อุบลราชธานี พบว่า ระดับความต้องการในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา อุบลราชธานี, *ดุชนิพนธ์ สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์*, (บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล, ๒๕๖๑), หน้า บทคัดย่อ.

สถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา อุบลราชธานี มีระดับความต้องการมาก (ค่าเฉลี่ย ๔.๒๒ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ๐.๐๔) เมื่อเรียงลำดับจากมากที่สุดไปอย่างน้อยที่สุด พบว่า ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน มีระดับความต้องการมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย ๔.๕๘ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ๐.๐๙) รองลงมาได้แก่ ภาษาอังกฤษสำหรับการอ่านงานวิชาการ (ค่าเฉลี่ย ๔.๒๖ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ๐.๑๓) และภาษาอังกฤษสำหรับการนำเสนอ มีความต้องการมากเป็นลำดับสุดท้าย (ค่าเฉลี่ย ๔.๑๔ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ๐.๑๙) และผลการวิเคราะห์ระดับความจำเป็นในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาอุบลราชธานี มีระดับความจำเป็นมาก (ค่าเฉลี่ย ๔.๒๒ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ๐.๐๘) เมื่อ เรียงลำดับจากมากที่สุดไปอย่างน้อยที่สุด พบว่า ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน มีระดับความจำเป็นมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย ๔.๕๑ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ๐.๐๙) รองลงมาได้แก่ ภาษาอังกฤษเพื่อการอ่านงานเชิงวิชาการ (ค่าเฉลี่ย ๔.๒๓ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ๐.๐๖) และ ภาษาอังกฤษสำหรับการเขียนจดหมายหรือ เอกสารต่าง ๆ มีความจำเป็นมากเป็นลำดับสุดท้าย (ค่าเฉลี่ย ๔.๑๐ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ๐.๒๘)

งานศึกษาของ ชมพู่ อสิริยาวัฒน์^๒ เรื่อง การพัฒนาคู่มือภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับชุมชนท่องเที่ยว: กรณีศึกษาบ้านหนองตาไก่ ตำบลหนองกง อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์พบว่า กลุ่มตัวอย่างต้องการคู่มือภาษาอังกฤษเพื่อการที่เป็นหนังสือเล่มเล็กอยู่ในระดับ มากที่สุด (ค่าเฉลี่ย = ๔.๙๒) ส่วนรูปแบบอื่น ๆ อยู่ในระดับปานกลาง ระดับน้อยและระดับน้อยที่สุด ผลการวิจัย เป็นเช่นนี้เป็นเพราะว่า กลุ่มตัวอย่างต้องการคู่มือฯ ที่พกพาได้สะดวกและง่ายต่อการใช้งานและ สามารถใช้คู่มือได้ตลอดในเวลาที่เหมาะสม

งานศึกษาของ อัครพนธ์ เนื้อไม้หอม^๓ ได้ศึกษาและพัฒนานวัตกรรมการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับบุคลากรด้านการท่องเที่ยวที่ปราสาทพนมรุ้ง พบว่า บุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ต้องการนวัตกรรมการสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างมีส่วนร่วมที่เป็นหนังสือเล่มเล็กและซีดีเสียง

^๒ ชมพู่ อสิริยาวัฒน์, การพัฒนาคู่มือภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับชุมชนท่องเที่ยว: กรณีศึกษาบ้านหนองตาไก่ ตำบลหนองกง อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์, **รายงานวิจัย**, (มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์, ๒๕๖๑), หน้า บทคัดย่อ.

^๓ อัครพนธ์ เนื้อไม้หอม, ศึกษาและพัฒนานวัตกรรมการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับบุคลากรด้านการท่องเที่ยวที่ปราสาทพนมรุ้ง อำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดบุรีรัมย์, **รายงานการวิจัย**, (บุรีรัมย์: มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์, ๒๕๕๘), หน้า บทคัดย่อ.

สุนันทา แก้วพันธ์ช่วง^๔ กล่าวว่า นวัตกรรมท้องถิ่นสำหรับบุคลากรท่องเที่ยวต้องการสื่อหรืออุปกรณ์ในการส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษควรเป็นหนังสือเล่มเล็ก หรือหนังสือพกพา (Pocket book) ที่มีขนาดกะทัดรัด และสามารถพกพาติดตัวได้

งานศึกษาของ ต่อตระกูล บุญปลุก และคณะ^๕ (๒๕๕๘) เรื่อง “การเตรียมความพร้อมด้านการจัดการเรียนรู้ของครูและผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐานสู่ความเป็น ประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ กรณีศึกษาโรงเรียนบ้านเวียงพานในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงราย เขต ๓” ผลการศึกษาการเตรียมความพร้อมของผู้บริหารตามตัวชี้วัดคุณภาพด้านการ จัดการเรียนรู้ ตัวชี้วัดที่ ๓ ผู้บริหารมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและใช้ทักษะเทคโนโลยี สารสนเทศ และการสื่อสาร สื่อสาร (Information and Communication Technology) จากการให้ข้อมูล ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของผู้บริหารพบว่าทักษะการใช้ภาษาอังกฤษยังไม่อยู่ใน ระดับที่น่าพอใจถึงแม้ว่าจะสามารถสื่อสารอย่างง่ายในชีวิตประจำวัน ผู้บริหารได้ให้ข้อเสนอแนะว่า เกิดจากผลพวงการศึกษาไทยที่เน้นสอนแต่ไวยากรณ์ไม่เน้นฝึกทักษะในการสื่อสารมากพอ ทำให้ ผู้เรียนไม่สามารถ สื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้

๒) การสร้างคู่มือการฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม สำหรับพระภิกษุสามเณร พบว่า การเปรียบเทียบผลการทดสอบหลังเข้าร่วมกิจกรรมการถวายเป็น อบรม ในครั้งที่ ๑ (ประเมินหลังการฝึกอบรม) ($\bar{X} = ๑๗.๓๘$ S.D. = ๑.๐๙) และครั้งที่ ๒ (ประเมิน ห่างจากครั้งแรก ๑ สัปดาห์) ($\bar{X} = ๑๘.๒๘$ S.D. = ๐.๗๐) สูงกว่าก่อนการเข้าร่วมกิจกรรมการถวายเป็น อบรม ($\bar{X} = ๙.๑๒$ S.D. = ๑.๔๒) สรุปได้ว่าผลการทดสอบก่อนการถวายเป็น อบรมและหลังการ ถวายเป็น อบรมภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ ๐.๐๕ ความพึงพอใจคู่มือการ พัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรในวัด อันเป็นแหล่งท่องเที่ยวเขตจังหวัดเชียงใหม่ พบว่า ความพึงพอใจของพระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมี ค่าเฉลี่ย ๔.๔๕ ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมาก

^๔สุนันทา แก้วพันธ์ช่วง, การพัฒนานวัตกรรมท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษ สำหรับบุคลากรท่องเที่ยวประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว, วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต, (เลย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย, ๒๕๕๓), หน้าบทคัดย่อ

^๕ต่อตระกูล บุญปลุก และคณะ, การเตรียมความพร้อมด้านการจัดการเรียนรู้ของครูและผู้บริหาร สถานศึกษาขั้นพื้นฐานสู่ความเป็นประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ : กรณีศึกษาโรงเรียนบ้านเวียงพานในสังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงราย เขต ๓, สารนิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (บริหาร การศึกษา), (เชียงราย: สำนักวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง, ๒๕๕๘), หน้า บทคัดย่อ.

ที่สุด ได้แก่ กิจกรรมที่ใช้ในคู่มือฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรมีความหลากหลาย น่าสนใจ สนุก ไม่น่าเบื่อ ($\bar{X} = ๔.๖๖$) รองลงมาคือ คู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรเรียงลำดับเนื้อหาได้อย่างเหมาะสม ($\bar{X} = ๔.๖๒$) และ คู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรถ่ายทอดความเข้าใจ ($\bar{X} = ๔.๕๗$) ตามลำดับ ทั้งนี้ ความพึงพอใจของพระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย ๔.๕๕ ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ในระดับมาก สอดคล้องกับ

งานศึกษาของ อนุสิษฐ์ พันธกล้า^๖ ได้ทำวิจัยเรื่องการพัฒนาชุดการสอนเพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของชุดการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ ๒ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง จำนวน ๔๐ คน ผลการวิจัยพบว่า ชุดการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพที่ ๙๐.๐๒/๘๐.๐๖ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ ๘๐/๘๐ ที่ตั้งไว้ในส่วน ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการเรียนด้วยชุดการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา สูงกว่าคะแนนการทำแบบทดสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และนักศึกษามีความพึงพอใจชุดการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยในระดับมาก

งานศึกษาของ ชมพู่ อสิริยาวัฒน์^๗ เรื่อง การพัฒนาคู่มือภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับชุมชนท่องเที่ยว : กรณีศึกษาบ้านหนองตาไก่ ตำบลหนองกง อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อคู่มือภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางด้านรูปเล่มโดยรวม อยู่ในระดับมากที่สุด และด้านเนื้อหาโดยรวม ก็อยู่ในระดับ มากที่สุด

^๖ อนุสิษฐ์ พันธกล้า, การพัฒนาชุดการสอนเพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของชุดการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ ๒ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร, ๒๕๕๒), หน้า บทคัดย่อ.

^๗ ชมพู่ อสิริยาวัฒน์, การพัฒนาคู่มือภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับชุมชนท่องเที่ยว: กรณีศึกษาบ้านหนองตาไก่ ตำบลหนองกง อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์, รายงานวิจัย, (มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์, ๒๕๖๑), หน้า บทคัดย่อ.

งานศึกษาของ จิตรลดา รามพันธุ์^๕ เรื่อง การพัฒนาคู่มือการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับงานบริการอาหารและเครื่องดื่มบนแอปพลิเคชันเฟสบุ๊ค สำหรับนักศึกษาสาขางานโรงแรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี พบว่า เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการเรียนรู้สำหรับงานบริการอาหารและเครื่องดื่ม สำหรับนักศึกษาสาขางานโรงแรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี ก่อนและหลังการใช้คู่มือบนแอปพลิเคชันเฟสบุ๊ค พบว่า ก่อนการใช้คู่มือบนแอปพลิเคชันเฟสบุ๊ค มีค่าเฉลี่ย = ๒๓.๔๒ และหลังการใช้คู่มือบนแอปพลิเคชันเฟสบุ๊ค มีค่าเฉลี่ย = ๒๔.๖๗ เมื่อ เปรียบเทียบคะแนนทดสอบก่อนและหลังในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการเรียนรู้สำหรับงาน บริการอาหารและเครื่องดื่ม สูงกว่าก่อนการใช้คู่มือ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ ๐.๐๑ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองหลังการใช้คู่มือบนแอปพลิเคชันเฟสบุ๊คนี้ ช่วยพัฒนาทักษะความสามารถการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในเรื่องการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้สูงขึ้นได้ เนื่องจากการเรียนรู้คู่มือบนแอปพลิเคชันเฟสบุ๊คเป็นการเรียนรู้แบบอิสระ นักศึกษาสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง และทบทวนเนื้อหา หรือฝึกอ่านออกเสียงได้บ่อยครั้งตามความต้องการ

๓) การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร พบว่า นโยบายและมาตรการในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ ๑) ใช้กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล ๒) ปรับจุดเน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้โดยเน้นการสื่อสาร ๓) ส่งเสริมให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีมาตรฐานตามกรอบมาตรฐานหลักด้วยหลักสูตรแบบเรียนสื่อการเรียนการสอน ๔) ขยายโครงการพิเศษด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ๕) จัดกิจกรรมและสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมความสามารถด้านภาษาอังกฤษ ๖) ยกระดับความสามารถในการจัดการเรียนการสอนของครูให้สอดคล้องกับวิธีการเรียนรู้ที่เน้นการสื่อสาร (CLT) และเป็นไปตามกรอบความคิดหลัก CEFR ๗) ส่งเสริมให้มีการใช้สื่อ เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการช่วยพัฒนาความสามารถทางภาษาของครูและผู้เรียน

ความคิดเห็นของพระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย ๔.๒๙ ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ วิทยาลัยมีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารการท่องเที่ยวและการพูดชัดเจน ($\bar{X} = ๔.๕๗$) รองลงมาคือ สื่อและอุปกรณ์ในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุ

^๕จิตรลดา รามพันธุ์, การพัฒนาคู่มือการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับงานบริการอาหารและเครื่องดื่มบนแอปพลิเคชันเฟสบุ๊ค สำหรับนักศึกษาสาขางานโรงแรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี, วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ, (บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี, ๒๕๖๐), หน้า บทคัดย่อ.

สามเณรมีความเหมาะสม ($\bar{X} = ๔.๔๔$) และ วิทยากรมีความทุ่มเทและตั้งใจในการฝึกพัฒนาทักษะ การสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร ($\bar{X} = ๔.๔๐$) ตามลำดับ ทั้งนี้ ความคิดเห็นของพระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย ๔.๒๙ ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ อยู่ในระดับมาก และผลของการพัฒนาทักษะทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิง วัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรพบว่า ผลการทดสอบหลังเข้าร่วมกิจกรรมการถวายเป็นอบรม ใน ครั้งที่ ๑ (ประเมินหลังการฝึกอบรม) ($\bar{X} = ๑๗.๓๘$ S.D. = ๑.๐๙) และครั้งที่ ๒ (ประเมินห่างจาก ครั้งที่ ๑ สัปดาห์) ($\bar{X} = ๑๘.๒๘$ S.D. = ๐.๗๐) สูงกว่าก่อนการเข้าร่วมกิจกรรมการถวายเป็นอบรม ($\bar{X} = ๙.๑๒$ S.D. = ๑.๔๒) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แสดงให้เห็นว่า กิจกรรมในการ อบรมตามคู่มือการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในการวิจัยนี้มี บทบาทต่อกระบวนการเรียนรู้และการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิง วัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่าง เนื่องจาก ๑) พระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่างได้รับการ ฝึกอบรมตามคู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม โดยเรียนรู้วิธีการ สันทนา วิธีในการบรรยายภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามคู่มือ พร้อมทั้งการฝึก ปฏิบัติจากสถานการณ์จำลองและสถานการณ์จริงต่อหน้าเพื่อนพระภิกษุสามเณรในกลุ่มทดลอง วิทยากรและชาวต่างชาติ ซึ่งเป็นการสร้างความมั่นใจในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นตามลำดับ ซึ่งบราวน์ (Brown) ได้กล่าวว่า การสอนทักษะการพูด ภาษาอังกฤษผู้สอนควรสอนให้ผู้เรียนมีการพูดแบบปฏิสัมพันธ์ที่มีต่อ บทบาทในการพูดของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสได้ฝึกแสดงความคิดเห็นต่อกลวิธีต่างๆ ที่ผู้เรียน จำเป็นต้องใช้แก้ปัญหาในการ สื่อสาร ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้ประสบการณ์ในการวิเคราะห์และได้รับ ข้อมูลย้อนกลับในสิ่งที่เกิดขึ้นว่า ควรปรับปรุงแก้ไขสิ่งใดในการพูดตามสถานการณ์นั้นๆ ๒) กลุ่มตัวอย่างเป็นพระภิกษุสามเณรที่สมัคร ใจเข้าร่วมกิจกรรมการฝึกอบรมตามคู่มือ ทำให้พระภิกษุสามเณรที่เข้าร่วมการอบรมมีเจตคติที่ดีมีต่อ ภาษาอังกฤษ จึงมีส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดความรู้สึกว่าภาษาอังกฤษมีประโยชน์ มีความสำคัญและ จำเป็น มีคุณค่าควรแก่การพัฒนา พระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่างจึงมีความกระตือรือร้นในการฝึกฝน อยากรู้ในเนื้อหาที่วิทยากรได้จัดทำและเอาใจใส่ในการเรียนอย่างแท้จริง อีกทั้งเต็มใจและมี ความสุขที่ได้พัฒนาภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับคราสเชน (Krashen) ได้อธิบายว่า เจตคติและความ ถนัดทางภาษามีความเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียน ๓) วิทยากรผู้ ถ่ายทอดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม โดยใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายและ ชัดเจน ใช้คำถามที่เหมาะสมกับความรู้ของพระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่าง และกระตุ้นให้คิดหาเหตุผล

ในการตอบสนองใจพฤติกรรมการแสดงออกทางการพูด การอ่าน การเขียนและชมเชยเมื่อตอบคำถาม หรือพูดภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับบลูม (Bloom) กล่าวว่า ผู้สอนต้องให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมใน กิจกรรมอย่างเหมาะสม ให้แรงเสริมที่สอดคล้องกับผู้เรียน ค้นหาข้อมูลย้อนกลับและแก้ไขข้อบกพร่อง ใช้ อุปกรณ์การสอนอย่างเหมาะสม ใช้เทคนิคการสอนที่น่าสนใจ รับฟังความคิดเห็นของผู้เรียน เน้นการ ปฏิบัติควบคู่กับเนื้อหาริษาและมีความสามารถในการอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจ สอดคล้องกับ

กรมวิชาการ^๙ ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ได้รับความนิยมในปัจจุบัน ตามหลักสูตรสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) พุทธศักราช ๒๕๕๔ ไว้ว่า แนวคิดในการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสื่อสาร (Communicative Approach) เป็นแนวคิดที่ เน้นความรู้ความสามารถในการติดต่อสื่อสารของบุคคลในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยเชื่อว่าการเรียนรู้ ภาษาเป็นลักษณะเฉพาะที่ติดตัวมา เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายในสมอง และเชื่อว่าภาษาเป็นเรื่อง ของกฎเกณฑ์ มนุษย์จึงต้องมีความรู้ความสามารถทางภาษาก่อนที่จะแสดงพฤติกรรมทางภาษา นอกจากนี้กิจกรรมที่ใช้ในการฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับผู้บริหารสถานศึกษา เป็น การสอนโดยใช้กิจกรรมที่หลากหลายตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการจัดการเรียนการ สอนตามทฤษฎีการเรียนรู้ ซึ่งมุ่งเน้นความสำคัญของตัวผู้เรียนเป็นหลัก ซึ่งมีการจัดลำดับเป็นขั้นตอน กระบวนการเรียนรู้ โดยเริ่มจากการฟัง ไปสู่การพูด การอ่าน การจับใจความสำคัญ การทำความเข้าใจ การจดจำ และนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปใช้ ทำให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีความรู้ความเข้าใจและ สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้

งานศึกษาของ สุนันทา แก้วพันธ์ช่วง^{๑๐} ได้ทำการวิจัย เรื่องการพัฒนาความสามารถด้าน การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ม. ๖ โรงเรียนเซไลวิทยาคม โดยใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการ สื่อสาร พบว่า นักเรียนมีพัฒนาการด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หลังจากการเรียน ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร และยังพบอีกว่า เมื่อนักเรียนได้รับการฝึกพูด ภาษาอังกฤษด้วยกิจกรรมทางภาษาแล้ว นักเรียนมีการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ด้านการสื่อสารเพิ่มขึ้น

^๙ กระทรวงศึกษาธิการ, **สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศใน หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๔**, (กรุงเทพมหานคร: ม.ป.พ. ๒๕๕๔), หน้า ๑๙.

^{๑๐} สุนันทา แก้วพันธ์ช่วง, **การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๖ โดยใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร**, (โรงเรียนเซไลวิทยาคม, ๒๕๕๐), หน้า ๑๙.

งานศึกษาของ ณ์ฐ์นรี ฤทธิรัตน์^{๑๑} ได้ศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยในสาขาวิชาที่จะได้รับผลกระทบจากการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี ๒๕๕๘ กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาชั้นปีที่ ๓ สาขาแพทยศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ พยาบาลศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และบัญชี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ จำนวน ๕๐ คน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่แบบสอบถาม คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ และแบบสัมภาษณ์ ผลการศึกษาพบว่าปัญหาและอุปสรรคที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ นักศึกษามีความกังวลและความกลัวเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ มีปัญหาด้านคำศัพท์ ขาดการฝึกฝนกับอาจารย์และบุคคลอื่น ไม่ชอบเรียนรายวิชาที่เน้นทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และนักศึกษาต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนเสมอเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ และวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่นักศึกษานำไปใช้มาก ได้แก่ การดูภาพยนตร์ และการฟังเพลงภาษาอังกฤษ

งานศึกษาของ อีราภรณ์ กิจจาร์ักษ์^{๑๒} ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ๑) นักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง มีเพียงส่วนน้อยที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูง ส่วนนักศึกษาที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำมีเพียงร้อยละ ๘.๐๗ ๒) ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้เรียน คือกลวิธีการเรียนและลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษา และปัจจัยด้านข้อมูลพื้นฐาน คือ ระดับผลการเรียนมีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ ๐.๐๕

งานศึกษาของ พัชรพร รัตนโรภาส^{๑๓} ได้ศึกษาเรื่องสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอน รายวิชา ENG๓๒๑ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมวลชน สาขาวิชาภาษาอังกฤษสื่อสารธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ พบว่า ๑) สภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมวลชน ภาพรวมทั้ง ๔ ด้าน ด้านการสอนและเทคนิคการสอน ด้านบุคลิกลักษณะของอาจารย์

^{๑๑} ณ์ฐ์นรี ฤทธิรัตน์, ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษและปัญหาในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัย, *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ*, (มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, ๒๕๕๘) หน้า บทคัดย่อ.

^{๑๒} อีราภรณ์ กิจจาร์ักษ์, “ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร”, (มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, ๒๕๕๓), หน้า ๗๒.

^{๑๓} พัชรพร รัตนโรภาส, สภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนวิชา ENG321 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมวลชน สาขาวิชาภาษาอังกฤษสื่อสารธุรกิจ, *รายงานวิจัย*, (กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีปทุม, ๒๕๕๕), บทคัดย่อ.

ด้านสื่อประกอบการสอน ด้านการวัดและประเมินผล มีปัญหาน้อยที่สุด ๒) ข้อเสนอแนะของนักศึกษาที่มีต่อด้านบุคลิกลักษณะของอาจารย์คือ เรื่องอาจารย์สามารถควบคุมอารมณ์ขณะสอน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๑.๙๖ อยู่ในระดับน้อย นักศึกษาบางคนเสนอแนะว่าอยากให้อาจารย์มีบุคลิกที่เป็นกันเองกับนักศึกษาให้มากกว่านี้

งานศึกษาของ ธนวัฒน์ อรุณสุขสว่าง^{๑๔} ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษตามทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑ ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๖ เขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต ๒ เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคม พบว่า ๑) ระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษตามทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑ อยู่ในระดับปานกลาง ๒) ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษตามทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑ พบว่า ปัจจัยสนับสนุนด้านตัวผู้เรียน ด้านตัวผู้สอน ด้านครอบครัว และด้านโรงเรียน มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษตามทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ๓) การวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นตอน พบว่า ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ปัจจัยด้านครอบครัวและปัจจัยด้านโรงเรียน มีความสัมพันธ์แบบพหุคูณกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑ สมการพยากรณ์แสดงในรูปคะแนนดิบ เป็นดังนี้ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ๒๒๘ + ๕๗๒ ด้านตัวผู้เรียน (X๑) + ๓๒๓ ด้านครอบครัว (X๓) + ๑๒๒ ด้านโรงเรียน (X๔) ๔) แนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า ๑) ผู้เรียนควรเร่งกระตุ้นให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญ ๒) ควรจัดอบรมให้ความรู้แก่ผู้สอน ๓) โรงเรียนควรมีการบูรณาการโดยใช้ภาษาอังกฤษเข้าไปสอนในรายวิชาอื่น ๆ พร้อมกันไปด้วย ๔) ผู้ปกครองควรให้การดูแลโดยการให้เวลาและสนับสนุนด้านภาษาอังกฤษแก่บุตรหลานมากขึ้น

งานศึกษาของ เมธาวี ตันวัฒนะพงษ์ และวิสรุทธ์ จางศิริกุล^{๑๕} ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาระดับความกลัวในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ พบว่า สาเหตุที่ทำให้เกิดความกลัวการสนทนาภาษาอังกฤษมากที่สุดคือ ไม่ค่อยรู้ศัพท์เลยไม่รู้อาจจะสร้างประโยชน์ให้ตรงกับสิ่งที่ต้องการสื่อสาร (ร้อยละ ๗๙.๗๕) กิจกรรมที่สามารถพัฒนาความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษมากที่สุด คือพูดคุยกับชาวต่างชาติเป็นประจำและต่อเนื่อง (ร้อยละ ๖๗.๐๙)

^{๑๔} ธนวัฒน์ อรุณสุขสว่าง, ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถ ในการใช้ภาษาอังกฤษตามทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑ ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๖ เขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต ๒ เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนศึกษา, (บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, ๒๕๕๗), หน้า บทคัดย่อ.

^{๑๕} เมธาวี ตันวัฒนะพงษ์และวิสรุทธ์ จางศิริกุล, การศึกษาระดับความกลัวในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชธานี, การประชุมวิชาการระดับชาติมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ครั้งที่ ๒: ๒๕๕๗ วันที่ ๘-๙ พฤษภาคม ๒๕๕๗, (มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต, ๒๕๕๗), หน้า ๒๔.

วิธีการสอนการสนทนาภาษาอังกฤษที่สามารถพัฒนาการสนทนาภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้นมากที่สุดคือ การฟังและจับใจความจากบทสนทนาภาษาอังกฤษตัวอย่าง (ร้อย ละ ๗๙.๗๕) นอกจากนี้การศึกษานี้ พบว่าวิธีการสอนที่เน้นฝึกฝนให้นักศึกษาพัฒนาการฟังให้รู้เรื่อง สร้างแรงบันดาลใจให้นักศึกษาแสดง ให้เห็นถึงความจำเป็นในการสนทนาภาษาอังกฤษ รวมทั้งประโยชน์ที่จะได้รับเมื่อสามารถสนทนา ภาษาอังกฤษได้และเน้นให้ตระหนักว่าผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษจะสามารถพัฒนาทักษะการสนทนา ภาษาอังกฤษได้ก็ต่อเมื่อเรียนรู้ภายใต้สภาวะที่มีความกลัวน้อยที่สุด

งานศึกษาของ นางสาว พงษ์พานิช^{๑๖} ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษ ในการสื่อสารด้วยวาจาของนิสิตคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา พบว่า ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในที่ชุมชนของนิสิตคือ ๑) การขาดความมั่นใจใน ตนเอง สืบเนื่องมาจากมีความรู้พื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษไม่เพียงพอสำหรับการสื่อสาร มีจำนวน คำศัพท์น้อย ขาดทักษะการใช้ภาษาในการสื่อสารในสภาพจริง ๒) การขาดทักษะ การคิดวิเคราะห์ และการให้เหตุผลสนับสนุนความคิด นอกจากนี้การวิจัยพบว่า การเรียนที่มีการลงมือปฏิบัติจริง ต่อเนื่องและสม่ำเสมอภายใต้การให้คำแนะนำในการแก้ไขข้อบกพร่องเป็นรายบุคคลช่วยให้มีความ มั่นใจและพัฒนาความสามารถทางการพูด

๔) ความพึงพอใจในการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม สำหรับพระภิกษุสามเณร พบว่า ความพึงพอใจของพระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย ๔.๔๐ ซึ่ง ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ โครงสร้างทางภาษาสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง ($\bar{X} = ๔.๖๙$) รองลงมาคือ เนื้อหาในบทเรียน ส่งเสริมให้พระภิกษุสามเณรมีทักษะและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ ใช้โครงสร้างภาษาที่เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน ($\bar{X} = ๔.๕๐$) และ ใช้ประโยคเหมาะสมกับ ระดับของผู้เรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ความรู้ที่ได้รับสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษได้ ($\bar{X} = ๔.๔๙$) ตามลำดับ ทั้งนี้ ความพึงพอใจของพระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมี ค่าเฉลี่ย ๔.๔๐ ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้อยู่ในระดับมาก

งานศึกษาของ วารุณี อัครโภคินศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตร ฝึกอบรมการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของบุคลากรสายสนับสนุนวิชาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผลการวิจัยประการสอง พบว่า ในด้านความพึงพอใจผู้เข้ารับการฝึกอบรมการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อ การสื่อสารมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ในด้านลักษณะมุ่งอนาคต ผู้เข้ารับการอบรมมีลักษณะมุ่ง

^{๑๖}นางสาว พงษ์พานิช, การศึกษาปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการ สื่อสารด้วยวาจาของนิสิตคณะ วิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ตุลาคม ๒๕๕๐ ถึงกันยายน ๒๕๕๑, รายงานวิจัย, (คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๕๔), หน้า บทคัดย่อ.

อนาคตด้านทั่วไปและด้านการฝึกอบรมอยู่ในระดับสูง และผู้เข้าฝึกอบรมมีแรงจูงใจภายในด้านลักษณะงานและพลังจูงใจในการทำงานอยู่ในระดับสูง แต่แรงจูงใจภายในด้านสภาพแวดล้อมการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง^{๑๗}

งานศึกษาของ ธัญวรรณ คำคำ^{๑๘}ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับชุมชนกลุ่มธนบุรี กรุงเทพมหานคร พบว่า ผู้เข้ารับการฝึกอบรมพบว่าความพึงพอใจในชุดฝึกอบรม ในระดับมากที่สุด การนำไปใช้ประโยชน์ในระดับมากและด้านอื่น ๆ อาทิ การใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน ความกล้าแสดงออก และการนำความรู้ไปถ่ายทอดต่ออยู่ในระดับมากส่วนความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่มีต่อการใช้ภาษาอังกฤษของคนในชุมชนที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวหลังเข้ารับการอบรมในด้านการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารด้านการทักทาย การบอกทาง การซื้อของ การบรรยายผลิตภัณฑ์ และการสั่งอาหาร พบว่า นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจในการใช้ภาษาในด้านดังกล่าวในระดับมาก และมีความพึงพอใจในภาพรวมของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของตนในชุมชน ในระดับปานกลาง

งานศึกษาของ วราพร พูลเกษ^{๑๙}ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของชุมชนหมู่บ้านโฮมสเตย์เพื่อเพิ่มศักยภาพการท่องเที่ยวบ้านโคกโก่ง ตำบลกุดหว้า อำเภอภูผินารายณ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ พบว่า ความพึงพอใจต่อการฝึกอบรมการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของชุมชนหมู่บ้านโฮมสเตย์เพื่อเพิ่มศักยภาพการท่องเที่ยวบ้านโคกโก่ง ตำบลกุดหว้า อำเภอภูผินารายณ์ จังหวัดกาฬสินธุ์พบว่า ชุมชนหมู่บ้านโฮมสเตย์พึงพอใจในด้านการได้รับประโยชน์จากการฝึกอบรมการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในระดับมากที่สุด ($X = ๔.๖๗$, $S.D = ๐.๒๓$) รองลงมาคือ วิทยากรมีความทุ่มเทและตั้งใจในการฝึกพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในระดับมากที่สุด ($X = ๔.๖๐$, $S.D = ๐.๗๕$) ด้านความรู้ที่ได้รับชุมชนหมู่บ้านโฮมสเตย์สามารถนำไปใช้ในการสื่อสารภาษาอังกฤษได้จริงในระดับมากที่สุด ($X = ๔.๕๘$, $S.D = ๐.๑๙$) วิทยากรมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการพูดชัดเจนในระดับมาก ($X = ๔.๕๐$, $S.D = ๐.๘๒$) บทเรียนมีความ

^{๑๗}วารุณี อัสวโกติน, การพัฒนาหลักสูตร ฝึกอบรมการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของบุคลากรสายสนับสนุนวิชาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, *ดุชนิพนธ์ สาขาวิชาการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์*, (บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ๒๕๕๔), หน้า บทคัดย่อ.

^{๑๘}ธัญวรรณ คำคำ, การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับชุมชน กลุ่มธนบุรี กรุงเทพมหานคร, *รายงานวิจัย*, (มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี, ๒๕๕๘), หน้า บทคัดย่อ.

^{๑๙}วราพร พูลเกษ, การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของชุมชนหมู่บ้านโฮมสเตย์เพื่อเพิ่มศักยภาพการท่องเที่ยวบ้านโคกโก่ง ตำบลกุดหว้า อำเภอภูผินารายณ์ จังหวัดกาฬสินธุ์, *รายงานวิจัย*, (มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์, ๒๕๕๘), หน้า บทคัดย่อ.

เหมาะสมกับการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในระดับมาก ($X = ๔.๔๗$, $S.D = ๐.๕๐$)
 วิทยาการสอนตรงตามเนื้อหาในระดับมาก ($X = ๔.๔๐$, $S.D = ๐.๙๔$) เนื้อหาบทเรียนมีความ
 สอดคล้องกับบริบทท้องถิ่นในระดับมาก ($X = ๔.๓๑$, $S.D = ๐.๓๙$) เนื้อหาในบทเรียนส่งเสริมให้
 ชุมชนหมู่บ้านโฮมสเตย์มีทักษะและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในระดับมาก
 ($X = ๔.๒๐$, $S.D = ๐.๖๙$) เนื้อหาในบทเรียนช่วยให้ชุมชน หมู่บ้านโฮมสเตย์สามารถนำความรู้
 ภาษาอังกฤษไปใช้ได้จริงในระดับมาก ($X = ๔.๑๕$, $S.D = ๐.๗๖$)

๕.๓ ข้อเสนอแนะ

๕.๓.๑ ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

๑) ควรมีการกำหนดให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษทุกวันอย่างสม่ำเสมอ เพื่อส่งเสริมให้
 ผู้เรียนฝึกกระบวนการพูด การคิด การตีความ การวิเคราะห์คำถาม เข้าใจในสิ่งที่ตนกำลังสื่อสารอยู่
 โดยการหมั่นฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ สำหรับผู้เรียนที่พูดภาษาอังกฤษได้ไม่คล่องแคล่วผู้สอนอาจ
 ต้องใช้การฝึกเพิ่มเติมนอกเวลากิจกรรมก่อนการทำกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษ จะทำให้ผู้เรียนไม่
 เครียด สนุกกับการพัฒนาตนเอง และมีความมั่นใจในตัวเองเพิ่มขึ้น

๒) ควรมีการกำหนดเวลาอย่างพอเพียงในการฝึกอบรม อาจเพิ่มระยะเวลาในการ
 ฝึกอบรมให้มากขึ้นเป็น ๗-๘ ครั้ง เพราะการสื่อสารกับเจ้าของภาษาที่มีการออกเสียงต่างกัน สำเนียง
 ต่างกัน ย่อมมีปัญหาต่อการเข้าใจ

๓) การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อต่างๆ ควบคู่ไปกับการเรียนการสอนแบบเนื้อหาวิชา
 จะเป็นการส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ ด้วยตนเอง เนื่องจากผู้เรียนสามารถเลือกเรียนรู้ ตาม
 ความสนใจ ตามความถนัดของตนเอง

๕.๓.๒ ข้อเสนอแนะในการวิจัย

๑) การวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนานวัตกรรมและรูปแบบการเรียนรู้
 ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับกิจกรรมและต่างๆ ในชุมชนท่องเที่ยว

๒) ควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความจำเป็นและความต้องการในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ
 เพื่อการสื่อสารสำหรับพระภิกษุสามเณร แล้วไปพัฒนาพระภิกษุสามเณรในภูมิภาคอื่น

๓) ควรมีการศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแก่พระภิกษุ
 สามเณรที่อยู่ในวัดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวอื่นๆ ด้วย

บรรณานุกรม

๑. ภาษาไทย

(๑) หนังสือ

กมล สุดประเสริฐ อ่างใน สุนีย์ ภูพันธ์. แนวคิดพื้นฐานการสร้างและการพัฒนาหลักสูตร. เชียงใหม่: ห้างหุ้นส่วนจำกัด. ๒๕๔๖.

กระทรวงศึกษาธิการ. สารและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๔๔. กรุงเทพมหานคร: ม.ป.พ.. ๒๕๔๔..

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์. ทักษะภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตน. ๒๕๕๑.

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ. ภาษากับการสื่อสาร. กรุงเทพมหานคร: คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. ๒๕๔๘.

ดวงเดือน แสงชัย. การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตน. ๒๕๓๓..

ดิเรก ฤกษ์ห่อราย. ทฤษฎีและแนวทางการพัฒนาสังคม. ในเอกสารการสอนชุดวิชา คหกรรมศาสตร์กับการพัฒนาชุมชน. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. ๒๖๔๓.

ธีราภรณ์ กิจจารักษ์. ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาวิชาภาษาอังกฤษคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร. รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา. ๒๕๕๓.

นันทนีย์ กมลศิริพิชัยพร. ทฤษฎีและหลักการพัฒนาชุมชน. เอกสารประกอบการสอน วิชา ๒๖๘๑๖๐๒ ทฤษฎีและหลักการพัฒนาชุมชน. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏรำไพพรรณี. เอกสารอัดสำเนา. ม.ป.ป. ๕.

นิรันดร์ จงวุฒิเวศย์. ทฤษฎีและแนวความคิดเกี่ยวกับการพัฒนาชนบท ในเอกสารการสอนชุดวิชาการพัฒนาชนบท หน่วยที่ ๑-๗. พิมพ์ครั้งที่ ๘. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. ๒๕๓๔.

บุญเรือง ชื่นสุวิมล. ลักษณะภาษาอังกฤษของคนชายของชาวไทยที่แฝงลอยริมถนนสุขุมวิท. ศาสตร์แห่งภาษา.

พรพิมล รียาย และธนากร ขำศร. “การพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่

๑ โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย”. รายงานวิจัย. กองทุนวิจัย มหาวิทยาลัย
นอร์ท-เชียงใหม่. ๒๕๕๒.

ยุวัฒน์ วุฒิเมธี. การพัฒนาชุมชน : จากทฤษฎีสู่การปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร : บางกอกบล็อก.
๒๕๓๔.

รลิกา อังกูร และคณะ. ความพร้อมของวัดในเขตกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับการเผยแพร่
พระพุทธศาสนาโดยผ่านการนำชมศิลปวัฒนธรรมในวัด. นนทบุรี :
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. ๒๕๔๔.

วนาลี นพวงศ์ ณ อยุธยา. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล. รายงานการวิจัย. โครงการวิจัยทุนสนับสนุนงานวิจัย
ของมหาวิทยาลัยราชมงคลกรุงเทพ. ๒๕๕๕.

วิทยากร เชียงกุล. การพัฒนาเศรษฐกิจสังคมไทย. กรุงเทพมหานคร : ฉบับกระแส. ๒๕๒๗.

วิรัช เตียงหงษากุล. หลักการพัฒนาชุมชน. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์. ๒๕๒๙.

วิรัช วิรัชนิภาวรรณ. ความหมายของการพัฒนาคำที่มีความหมายใกล้เคียงและแนวคิดพื้นฐานของ
การพัฒนา. เอกสารอัดสำเนา. ม.ป.ท.

สนธยา พลศรี. ทฤษฎีและหลักการพัฒนาชุมชน. พิมพ์ครั้งที่ ๕. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.
๒๕๔๗.

สัญญา สัญญาวิวัฒน์. ทฤษฎีและกลยุทธ์การพัฒนาสังคม. พิมพ์ครั้งที่ ๕. กรุงเทพมหานคร :
สำนักพิมพ์แห่งมหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์.

สันติ เล็กสุขุม. ศิลปะภาคเหนือ: ทรัพยากรชัย-ล้านนา. กรุงเทพมหานคร: เมืองโบราณ. ๒๕๓๘.

สุมิตรา อังวัฒนกุล. วิธีสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ๒๕๔๐.

อวยชัย ผกามาศ. วาทกรรม. พิมพ์ครั้งที่ ๓. .ภูเก็ต: สถาบันราชภัฏภูเก็ต. ๒๕๔๒.

(๒) วิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์

กระทรวงศึกษาธิการ. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศใน
หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๔๔. กรุงเทพมหานคร: ม.ป.พ. ๒๕๔๔.

จุฑาภรณ์ ภารพ และฐิตินารถ ค่ายอด. การศึกษารูปแบบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ
ผู้ให้บริการคุณภาพการท่องเที่ยวจังหวัดสตูล. รายงานวิจัย. คณะศิลปศาสตร์
 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา. ๒๕๕๘.

ชัยฤทธิ์ ศิลาเดช. **คู่มือการเขียนแผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ** ระดับมัธยมศึกษา.
 กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์ฯ. ๒๕๔๔.

สังัด อุทรานันท์. **พื้นฐานและหลักการพัฒนาหลักสูตร.** พิมพ์ครั้งที่ ๓. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์
 มิตรสหาย. ๒๕๓๒.

สมยศ เม่นแย้ม. **ครูไทยสอนภาษาอังกฤษ.** กรุงเทพมหานคร: เคล็ดไทย. ๒๕๔๓.

สุจินดา พานิชกุล. บทบาทของพระสงฆ์ต่อการท่องเที่ยว : กรณีศึกษากิจกรรมการสนทนาระหว่าง
 พระสงฆ์กับนักท่องเที่ยว. **วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการจัดการ
 อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว.** บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ๒๕๔๙.

(๓) วารสาร

จิตยา สุวรรณชฎ. พัฒนาสังคม: ขอบเขตและแนวความคิด. **วารสารพัฒนาบริหารศาสตร์** ๑๙.๓
 กรกฎาคม ๒๕๒๒. หน้า ๓๔๑.

ณภัทร วุฒิวงศา. กลยุทธ์สร้างแรงจูงใจ: การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ. **วารสารนักบริหาร
 มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.** ปีที่ ๓๔. ฉบับที่ ๑ .มกราคม – มิถุนายน ๒๕๕๗.: ๘๙ – ๙๗.

ชนวัฒน์ อรุณสุขสว่าง และ นรินทร์ สังข์รักษา. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ
 ตามทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑ ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๖ เขตพื้นที่การศึกษา
 มัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๒ เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน. **วารสาร
 มหาวิทยาลัยศิลปากร.** ปีที่ ๘. ฉบับที่ ๒ .พฤษภาคม – สิงหาคม ๒๕๕๕. : ๔๙๓ – ๕๐๕.

ธีราภรณ์ พลายเล็ก. ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาวิชา
 ภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร. **วารสารวิจัย
 และพัฒนา.** ปีที่ ๓. ๒๕๕๔.: ๕๒ – ๕๘.

รสรินทร์ ปิ่นแก้ว และ ภาณุวัฒน์ ศิริบุหงศ์. ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
 ในชีวิตจริง ๑ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพประเภทวิชาอุตสาหกรรม วิทยาลัย
 อาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา.

วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปีที่ ๑๘. ฉบับที่ ๑ .มกราคม – มิถุนายน ๒๕๖๐. : ๘๓ – ๙๓.

วีรยุทธ พงษ์ศิริ. รูปแบบการเผยแผ่พระพุทธศาสนากับชาวต่างชาติของพระสงฆ์ ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่. วารสารวารสารพุทธศาสตร์ศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ๒๕๖๐.
 สุรศักดิ์ ศิลาวรรณา. การท่องเที่ยวและการเผยแผ่พระพุทธศาสนา บทบาทของวัดในเขต กรุงเทพมหานคร กรณีศึกษาวัดบวรนิเวศวิหารและวัดเบญจมบพิตรดุสิตวนาราม. สารนิพนธ์วิทยาลัยศาสนศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล. ๒๕๕๐.

(๔) สื่ออิเล็กทรอนิกส์

British Council. วิธีที่ช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้มีสำเนียงคล้ายเจ้าของภาษามากที่สุด. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <https://www.britishcouncil.or.th/english/tips/how-to-improveyour-english-pronunciation-to-talk-like-a-native> [๒๕ สิงหาคม ๒๕๖๒].

British Council. วิธีที่ช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้มีสำเนียงคล้ายเจ้าของภาษามากที่สุด. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <https://www.britishcouncil.or.th/english/tips/how-to-improveyour-english-pronunciation-to-talk-like-a-native> [๒๕ สิงหาคม ๒๕๖๒].

Chomsky. N. Language and mind. Retrieved May 10. 2007. [online]. available from: <http://www.marxists.org/reference/subject/philosophy/works/us/chomsky.htm>. [๑๕ สิงหาคม ๒๕๖๒].

FMCP ENGLISH. การสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ ๕ วิธี. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <https://www.fmcpenGLISH.com> [๒๕ สิงหาคม ๒๕๖๒].

Hybel. Sandra. Communicating Effective Approach. .New York: Mc. Graw-Hill. 1995.

นฤมล จิตรเอื้อ และเขมมาวีร์ รักษาชีพ. .มปป. กลยุทธ์การจูงใจการท่องเที่ยวระยะยาวแบบเปี่ยมสุขของนักท่องเที่ยวผู้สูงอายุชาวต่างประเทศ. RMUTT Global Business and Economics Review Vol. 7 No. November 2 0 1 2 . [ออนไลน์]. แหล่งที่มา : <http://www.bus.rmutt.ac.th/journal/pdf/vol7-no2-06.pdf> [๑๕ สิงหาคม ๒๕๖๒].

วิลโล แวงศรี. แนวทางการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน : เกาให้ถูกที่คัน. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา : <https://www.gotoknow.org/posts/457133> [๒๕ สิงหาคม ๒๕๖๒].

สุริน ร่วมคำ และคณะ. การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทบาทสมมติ.
[ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <http://www.lannapoly.ac.th/mis/download.php?> [๑๕
สิงหาคม ๒๕๖๒].

๒. ภาษาอังกฤษ

- Brown. Douglas H. **Teaching by Principles: An Interactive Approach to language Pedagogy**. 2nd ed. New York: Addison Wesley Longman. 2001.
- Bygate. Martin. “Speaking”. in **The Oxford Handbook of Applied Linguistics**. Edited Robert B. Kaplan. William Grabe. Merrill Swain. G. Richard Tucker. Oxford: Oxford University press. 2005.
- Byrne. Donn. **Teaching Oral English**. Singapore: Longman. 1990.
- Canale. M. and Swain. M. “Theoretical Bases of communicative Approach to Second Language Teaching and Testing.” *Applied Linguistics* 1 7 . 6 .November 1980.
- Corder. S. Pit. **Error Analysis and Inter-language**. New York: Oxford University Press. 1982.
- Dornyei. Zoltan. “On the Teachability of Communication Strategies.” *TESOL Quarterly* 29. Spring 1995.
- Freeman. Diane Larsen. **Techniques and Principles in Language Teaching**. 2nd ed. . Oxford: Oxford University press. 2000.
- Harmer. Jeremy. **The Practice of English Language Teaching**. 3 th ed. London: Longman. 2001.
- Harmer. Jeremy. **The Practice of English Language Teaching**. 3 th ed. London: Longman. 2001.
- Hudson. R.A. **Sociolinguistics**. London: Cambridge University press. 1980.
- Jeremy. **The Practice of English Language Teaching**. 3 th ed.. London: Longman. 2001.

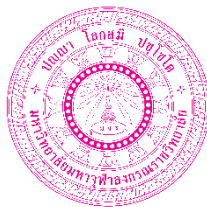
- Kasper. G. & Faerch. C. **Plan and strategies in foreign language communication. In Strategies in intern language communication.** London: Longman. 1983.
- Krashen. Stephen. & Terrell. D. **The Natural Approach: Language Acquisition in the Classroom.** 3rd ed. Essex. United Kingdom: Pearson Education. 2000.
- Lasswell. H.D. “**The Structure and Function of Communication in Society**”. In **Public Opinion and Communication.** New York: Free Press. 1966.
- Littlewood. W.T. **Foreign and second language learning.** London: Cambridge University press. 1998.
- Littlewood. William. **Communicative Language Teaching.** Cambridge: Cambridge University press. 1995.
- McDonough. Jo; & Christopher Shaw. **Materials and Methods in ELT.** 2 nd ed. England: Blackwell Publishing. 2003.
- Poulisse. Nanda. and Schils. Erik. “**The Influence of Task – and Proficiency – Related Factors on the Use of Compensatory Strategies: A Quantitative Analysis.**” *Language Learning* 39. January 1989.
- Rebecca L. **Language Learning Strategies: What Every Teacher Should Know.** New York: Newbury House. 1990.
- Richards. Jack; & Rodgers. Stephen. **Approaches and Methods in Language Teaching: A Description and Analysis.** Cambridge: Cambridge University press. 2001.
- Savignon. Sandra J. **Communicative Competence: Theory and Classroom Practice.** California: McGraw-Hill. 1997.
- Scott. Roger. “**Speaking in Keith’ Johnson and Keith Morrow.**” In **communication in the classroom.** London. Longman Group Ltd. 1981.
- Tarone. E. & Yule. G. **Eliciting the performance of strategic competence.** Washington. DC: Newbury House. 1989.

- Tarone. Elaine. “**Communicative Strategies, Foreigner Talk, and Repair in Interlingua**”. *Language Learning* 30. No.2 .1980.: 417-431.
- Todd. L. **Modern English: Pidgins and creoles**. Oxford. England: Basil Blackwell. 1984.
- Underwood. Mary; Joanne Kenworthy: & Michael Rost. **Teaching Listening**. London: Longman. 1989.
- Varadi. Tamas. **Strategies of Target Language Learner Communication: Message Adjustment**. IRAL. 1980.
- Wardhaugh. R. **An introduction to sociolinguistics**. New York: Basil Blackwell. 1986.
- Williams. Warren. **Teaching English as a Second Language**. London: Longman. 1995.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

จดหมายนำ

ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
๗๙ หมู่ ๑ ตำบลลำไทร อำเภอน้อย
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ๑๓๑๗๐

ที่ พิเศษ/๒๕๖๔

วันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๖๔

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้คณะผู้วิจัยสัมภาษณ์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสัมภาษณ์จำนวน ๑ ชุด

ด้วยคณะผู้วิจัย ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ ได้เสนอโครงการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร” ซึ่งได้รับงบประมาณสนับสนุนจากสถาบันวิจัยพุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ ๒๕๖๔ โดยมีวัตถุประสงค์ ๑) เพื่อศึกษาความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร ๒) เพื่อสร้างคู่มือการฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร ๓) เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร ๔) เพื่อประเมินความพึงพอใจในการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร ซึ่งอยู่ระหว่างดำเนินการวิจัยตามช่วงเวลาที่กำหนดไว้

ในการนี้ เพื่อให้การดำเนินการวิจัยมีความสมบูรณ์เป็นไปตามวัตถุประสงค์และสอดคล้องกับวิธีการดำเนินการวิจัย คณะผู้วิจัยได้สังเกตเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญในเรื่องนี้เป็นอย่างยิ่ง จึงขอท่านเป็นผู้ให้ข้อมูลแก่คณะนักวิจัย ในวันที่ ๒๗ เดือนพฤษภาคม ๒๕๖๔ ระยะเวลา ๑๓.๐๐ น.-๑๖.๓๐ น. หรือตามความเหมาะสมและความสะดวกแก่ท่าน คณะผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจักได้รับความอนุเคราะห์เอื้อเฟื้อทางวิชาการจากท่านด้วยดี

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.บุญมี พรรษา)

หัวหน้าโครงการวิจัย

หัวหน้าภาควิชาหลักสูตรและการสอน

ภาคผนวก ข

แบบสัมภาษณ์

แบบสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ

เรื่อง : การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม สำหรับพระภิกษุสามเณร

คำชี้แจง

๑. แบบสัมภาษณ์ชุดนี้ จัดทำขึ้นเพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร ซึ่งท่านเป็นบุคคลหนึ่งที่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ โปรดให้สัมภาษณ์ตามความคิดเห็นของท่านอย่างแท้จริง ผู้วิจัยจะรักษาไว้เป็นความลับและจะไม่มีผลกระทบในทางลบต่อการปฏิบัติงานของท่าน หรือหน่วยงานที่ท่านรับผิดชอบ เนื่องจากผู้วิจัยจะนำการให้สัมภาษณ์ของท่านไปใช้วิเคราะห์และนำเสนอผลการวิเคราะห์ในภาพรวมเท่านั้น ซึ่งแบบสัมภาษณ์มีทั้งหมด ๔ ข้อ

ข้อที่ ๑. นโยบายและมาตรการในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเป็นเช่นไร

ข้อที่ ๒ กระบวนการการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมีลักษณะอย่างไร

ข้อที่ ๓ การให้ความรู้การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมีอะไรบ้าง

ข้อที่ ๔ ปัญหา อุปสรรค และแนวทางการส่งเสริมการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ผู้วิจัยหวังว่าจะได้รับความเมตตาวิเคราะห์ในการตอบแบบสัมภาษณ์ ในครั้งนี้เป็นอย่างดี และขอกราบขอบพระคุณอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(ผศ.ดร.บุญมี พรรษา)

หัวหน้าโครงการวิจัย

หัวหน้าภาควิชาหลักสูตรและการสอน

แบบสัมภาษณ์

เรื่อง การพัฒนาตัวแบบความยั่งยืนของโครงการบัตรสวัสดิการแห่งรัฐในสังคมไทย

ชื่อผู้ให้การสัมภาษณ์..... ฉายา/นามสกุล.....

วัน/เดือน/ปี เวลา..... ตำแหน่ง.....

ประเด็นสัมภาษณ์

ข้อที่ 1. นโยบายและมาตรการในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเป็นเช่นไร

.....
.....

ข้อที่ 2. กระบวนการการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมีลักษณะอย่างไร

.....
.....

ข้อที่ 3 การให้ความรู้การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมีอะไรบ้าง

.....
.....

ข้อที่ 4. ปัญหา อุปสรรค และแนวทางการส่งเสริมการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

.....
.....

(ผศ.ดร.บุญมี พรรษา)

หัวหน้าโครงการวิจัย

หัวหน้าภาควิชาหลักสูตรและการสอน

ภาคผนวก ค
แบบสอบถาม

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย
เรื่อง การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
สำหรับพระภิกษุสามเณร

.....

คำชี้แจง

ขอความกรุณาตอบแบบสอบถามนี้ตามความจริงโดยใส่เครื่องหมาย ลงใน หรือเติมข้อความลงในช่องว่าง ข้อมูลที่ได้ทั้งหมดจะปกปิดเป็นความลับ แต่จะนำไปวิเคราะห์เพื่อนำผลการวิจัยไปแก้ไขปรับปรุงเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

แบบสอบถามแบ่งเป็น ๔ ตอนดังนี้ คือ

ตอนที่ ๑ ข้อมูลพื้นฐานส่วนบุคคล เช่น เพศ อายุ ระดับการศึกษา รูปแบบการเรียนการสอน

ตอนที่ ๒ กระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร

ตอนที่ ๓ ประเมินความพึงพอใจในการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

ตอนที่ ๔ เป็นแบบสอบถามปลายเปิดให้แสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหา อุปสรรคการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า จะได้รับความเมตตาอนุเคราะห์จากท่านในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้เป็นอย่างดี จึงกราบขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ผศ.ดร.บุญมี พรรษา

หัวหน้าภาควิชาหลักสูตรและการสอน

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

พุทธศักราช ๒๕๖๔

ตอนที่ ๑ ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน หน้าข้อความที่เป็นจริงที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุด

๑. เพศ

- พระภิกษุ สามเณร

๒. อายุ

- ไม่เกิน ๒๐ ปี ๒๑ - ๒๕ ปี
 ๒๖ - ๓๖ ปี ๓๗ - ๔๙ ปี
 ๕๐ ปีขึ้นไป

๓. การศึกษา

- ต่ำกว่าประถมศึกษา ประถมศึกษา
 มัธยมศึกษา อนุปริญญา/หรือเทียบเท่า
 ปริญญาตรี สูงกว่าปริญญาตรี

๔. ท่านพูดภาษาอังกฤษคล่องแคล่วได้หรือไม่

- ได้ ไม่ได้

๕. ท่านต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมหรือไม่

- ต้องการ ไม่ต้องการ

ตอนที่ ๒ กระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับผลการดำเนินการกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร ที่ตรงกับสภาพความเป็นจริง โดยกำหนดระดับคะแนน ดังนี้

คะแนน ๕	หมายความว่า	กระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอยู่ในระดับ มากที่สุด
คะแนน ๔	หมายความว่า	กระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอยู่ในระดับ มาก
คะแนน ๓	หมายความว่า	กระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอยู่ในระดับ ปานกลาง

คะแนน ๒ หมายความว่า กระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม อยู่ในระดับ **น้อย**

คะแนน ๑ หมายความว่า กระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอยู่ในระดับ **น้อยที่สุด**

ข้อ	กระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร	ระดับความคิดเห็น				
		๕	๔	๓	๒	๑
๑.	การอธิบายวิธีใช้คู่มือการฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร					
๒.	วิทยากรสอนตรงตามเนื้อหาคู่มือการฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร					
๓.	วิทยากรมีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารการท่องเที่ยวและการพูดชัดเจน					
๔.	วิทยากรมีความทุ่มเทและตั้งใจในการฝึกพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร					
๕.	สื่อและอุปกรณ์ในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรมีความเหมาะสม					
๖.	วิทยากรจัดสื่อได้อย่างเหมาะสมกับเนื้อหาคู่มือการฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร					
๗.	มีการปรับปรุงพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษของผู้เข้าร่วมฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร					

๘.	วิทยากรมีความเพียงพอต่อผู้เข้าร่วมฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร					
๙.	สถานที่ในการจัดฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรเหมาะสม					
๑๐.	ระยะเวลาในการฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร					

ตอนที่ ๓ ประเมินความพึงพอใจการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับประเมินความพึงพอใจการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร ดังนี้

- คะแนน ๕** หมายความว่า การใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร อยู่ในระดับ **มากที่สุด**
- คะแนน ๔** หมายความว่า การใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรอยู่ในระดับ**มาก**
- คะแนน ๓** หมายความว่า การใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรอยู่ในระดับ**ปานกลาง**
- คะแนน ๒** หมายความว่า การใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรอยู่ในระดับ**น้อย**
- คะแนน ๑** หมายความว่า การใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร อยู่ในระดับ**น้อยที่สุด**

ข้อ	การใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร	ระดับความคิดเห็น				
		๕	๔	๓	๒	๑
๑.	เนื้อหาในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสอดคล้องกับสภาพลักษณะการนำไปใช้จริง					

๒.	เนื้อหาบทเรียนมีความสอดคล้องกับบริบทท้องถิ่น					
๓.	เนื้อหาในบทเรียนส่งเสริมให้พระภิกษุสามเณรมีทักษะและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อกาสื่อสาร					
๔.	เนื้อหาช่วยให้พระภิกษุสามเณรสามารถนำความรู้ทางภาษาอังกฤษไปใช้ได้จริง					
๕.	บทเรียนมีความเหมาะสมกับการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ					
๖.	สื่อและอุปกรณ์ในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษมีความเหมาะสม					
๗.	เนื้อหามีความยากง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน					
๘.	ภาษาที่ใช้มีความถูกต้องและเหมาะสม					
๙.	ใช้โครงสร้างภาษาที่เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน					
๑๐.	โครงสร้างทางภาษาสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง					
๑๑.	ภาษาที่ใช้สื่อความหมายได้ชัดเจน					
๑๒.	ใช้ประโยคเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน					
๑๓.	บทสนทนาภาษาอังกฤษมีความสอดคล้องกับวัฒนธรรมประเพณีไทย					
๑๔.	บทสนทนาภาษาอังกฤษมีหลักธรรมคำสอนทางพระพุทธศาสนา					
๑๕.	ความรู้ที่ได้รับสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษได้					
๑๖.	ท่านสามารถสนทนาสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรได้					

ตอนที่ ๔ ความพึงพอใจคู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับประเมินความพึงพอใจคู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรดังนี้

คะแนน ๕	หมายความว่า	คู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการ ท่องเที่ยวอยู่ในระดับ มากที่สุด
คะแนน ๔	หมายความว่า	คู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการ ท่องเที่ยวอยู่ในระดับ มาก
คะแนน ๓	หมายความว่า	คู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการ ท่องเที่ยวอยู่ในระดับ ปานกลาง
คะแนน ๒	หมายความว่า	คู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการ ท่องเที่ยวอยู่ในระดับ น้อย
คะแนน ๑	หมายความว่า	คู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการ ท่องเที่ยวอยู่ในระดับ น้อยที่สุด

ข้อ	ความพึงพอใจคู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับ พระภิกษุสามเณร	ระดับความคิดเห็น				
		๕	๔	๓	๒	๑
๑.	คู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการ ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรง่ายต่อ ความเข้าใจ					
๒.	คู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการ ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร เรียงลำดับเนื้อหาได้อย่างเหมาะสม					
๓.	เนื้อหาของแต่ละบทเหมาะสมกับระดับผู้เรียน					
๔.	การกำหนดเนื้อหาแต่ละบทและกิจกรรมมีความเหมาะสม					
๕.	เนื้อหาของคู่มือฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร เหมาะสมกับเวลา					
๖.	กิจกรรมที่ใช้ในคู่มือฝึกอบรมทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับ พระภิกษุสามเณรทำให้ผู้ฝึกอบรมพูดภาษาอังกฤษเพื่อ สื่อสารได้					

๗.	กิจกรรมที่ใช้ในคู่มือฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรมีความหลากหลาย น่าสนใจ สนุก ไม่น่าเบื่อ					
๘.	สื่อที่ใช้ในฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรเหมาะสมและกิจกรรมการเรียนรู้					
๙.	การใช้คู่มือฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรฝึกผู้เรียนให้รู้จักค้นคว้าด้วยตนเอง					
๑๐.	คู่มือฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรทำให้ผู้ฝึกอบรมมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ					
๑๑.	ความเหมาะสมของจำนวนข้อสอบ/แบบทดสอบของคู่มือฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร					
๑๒.	ผู้ฝึกอบรมสามารถนำความรู้ที่ได้จากคู่มือฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรไปใช้ในชีวิตประจำวัน					
๑๓.	การใช้คู่มือฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรทำให้ผู้ฝึกอบรมมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์					
๑๔.	ผู้เข้าฝึกอบรมมีความเพลิดเพลินใจในขณะทำกิจกรรม					
๑๕.	ผู้ฝึกอบรมสามารถนำความรู้ที่ได้จากการคู่มือฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรไปใช้ในการเผยแผ่ศาสนาและวัฒนธรรมประเพณี					

ตอนที่ ๕ ข้อเสนอแนะปัญหาและอุปสรรคของการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ข้อเสนอแนะ/ปัญหาและอุปสรรค.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ผศ.ดร.บุญมี พรรษา

หัวหน้าภาควิชาหลักสูตรและการสอน

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

พุทธศักราช ๒๕๖๔

ภาคผนวก ข

แบบทดสอบ

แบบทดสอบ
การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
สำหรับพระภิกษุสามเณร

คำชี้แจง

แบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารใช้ประเมินก่อนและหลังการใช้คู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร มีจำนวนทั้งหมด ๒๐ ข้อ **จงเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด**

๑. ประโยคใดที่ใช้ทักทายตั้งแต่ตื่นนอนไปจนถึงเที่ยงวัน

ก. Good morning.	ข. Good afternoon.
ค. Good evening.	ง. How do you do.

๒. ประโยคใดใช้ทักทายกับผู้ที่สนิทกัน ทักทายได้ทุกเวลา

ก. Good morning.	ข. Good afternoon.
ค. Hello, Hi.	ง. How do you do.

๓. ประโยคไหนเป็นการแนะนำตัวเองว่า เราเป็นใครมาจากไหนได้ถูกต้อง

ก. My name is Tom.	ข. How are you?
ค. I'm fine.	ง. You are Tom.

๔. ประโยคใดบอกว่า “ฉันมาจากประเทศไทย” ได้ถูกต้อง

ก. I from Thailand.	ข. Thailand is I.
ค. I Thailand.	ง. I am from Thailand.

๕. ประโยคที่ใช้ไต่ถามทุกข์สุขในข้อใดถูกต้อง

ก. How are you?	ข. I'm fine, Thank you and you.
ค. Very well, thank you, and how are you?	
ง. Not so well, I have a cold.	

๑๓. ถ้าเราทำความผิดเล็กน้อย เช่น เดินชนกัน เหยียบเท้าผู้อื่น ต้องการเดินผ่าน ขอให้หลีกเลี่ยง
ทาง ไอ่ สะอึก เลอ หรือจาม ควรใช้ถ้อยคำสำนวนเช่นไรจึงจะถูกต้อง

ก. Excuse me.

ข. I'm sorry I can't help you.

ค. Certainly.

ง. I'm sorry I couldn't help you.

๑๔. เมื่อผู้อื่นประสพโชคดีหรือเมื่อเราได้รับข่าวว่าเขาโชคดีสำนวนถ้อยคำภาษาอังกฤษที่
นิยมใช้ในการแสดงออกถึงความยินดีกับเขาคืออะไร

ก. How lucky you are!

ข. May I offer you my profoundest sincerest.

ค. Happy New Year.

ง. Congratulations! I knew you'd make it.

๑๕. เมื่อเขากล่าวชมเชยเรา ตามมารยาทแล้วเราต้องกล่าวตอบ ถ้อยคำสำนวนสำหรับตอบ
รับคำชมเชยมีลักษณะเช่นไร

ก. Thanks. It really surprised me.

ข. Please accept my apologies for what I said just now.

ค. How clumsy of me! I'm terribly sorry.

ง. Please forgive me.

๑๖. เราจะกล่าวการแสดงความเสียใจและการเห็นอกเห็นใจ (regret and sympathy) เมื่อ
ผู้อื่นได้รับความทุกข์หรือโชคร้าย ถ้อยคำที่นิยมกล่าวมีลักษณะอย่างไร

ก. I'm very sorry to hear that.

ข. Thanks. It's very nice of you to say so.

ค. That's wonderful!

ง. May I offer you my profoundest apologies.

๑๗. บางครั้งเราอาจแสดงความไม่เห็นใจ หรืออาจจะสมน้ำหน้าในสิ่งที่เขาทำไปก็ได้ สำนวน
ที่ใช้ประโยคไหนถูกต้อง

ก. He is asking for it.

ข. Is there anything I can do?

ค. Thank you very much. It's very kind of you.

ง. I'm sorry that you won't be able to come.

๑๘. การแนะนำตัวเองให้บุคคลต่าง ๆ ได้รู้จัก ถ้อยคำสำนวนที่ใช้ในการแนะนำตัวเองมีลักษณะอย่างไร

ก. He had it coming to him.

ข. Excuse me. My name is Suchat.

ค. Who are you?

ง. How are you?

๑๙. การแนะนำให้คนสองคนได้รู้จักกันนั้น เราควรแนะนำหรือเอ่ยชื่อคนที่เป็นผู้ใหญ่หรือมีตำแหน่งสูงกว่าก่อน แต่ถ้าเป็นหญิงกับชายที่มีคุณสมบัติเท่าเทียมกัน เราควรแนะนำสุภาพสตรีก่อน ควรใช้ประโยคลักษณะใด

ก. Mr. John, may I introduce Mr. Wanlop.

ข. Mr. Dang, let me introduce Mr. Devid, my old friend. Mr. Devid is a principal of school of language at Bangkok.

ค. I'm glad to meet you.

ง. My sister often mentions you to me.

๒๐. เมื่อเราต้องการให้ผู้อื่นกระทำอะไรบางอย่างให้แก่เรา เราอาจจะขอร้องหรือสั่งให้เขาทำให้ ถ้อยคำสำนวน

ก. Will you please open the door?

ข. I'm glad to have met you.

ค. Mr. John, may I introduce Mr. Wanlop.

ง. He may thank himself for that.

ภาคผนวก ง

คู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุ

สามเณร

คู่มือ

การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการ
ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

The Development of Cultural English
Communication Skill for the Monks and Novices

โครงร่างวิจัยย่อยที่ 1

โดย

ผศ.ดร. บุญมี พรรษา

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

2564

สารบัญ

Chapter	Page
CHAPTER: I BUDDHISM (พระพุทธศาสนา)	177
CHAPTER: II WAT (วัด)	182
CHAPTER: III CHIANG MAI (เชียงใหม่)	187
CHAPTER: IV PEOPLE OF CHIANG MAI (ประชาชนเชียงใหม่)	192
CHAPTER: V LANGUAGE OF CHIANG MAI (ภาษาของชาวเชียงใหม่)	195
CHAPTER: VI RELIGION OF CHIANG MAI (ศาสนาของชาวเชียงใหม่)	196
CHAPTER: VII CHIANG MAI' S SONGKHRAN (เทศกาลสงกรานต์จังหวัดเชียงใหม่)	199
CHAPTER: VIII CHIANG MAI' S LOY KRATHONG (เทศกาลลอยกระทงจังหวัดเชียงใหม่)	201
CHAPTER: IX CHIANG MAI' S YEE PENG (เทศกาลยี่เป็งจังหวัดเชียงใหม่)	203
CHAPTER: X CHIANG MAI' S POY LUANG (เทศกาลปอยหลวงจังหวัดเชียงใหม่)	206
CHAPTER: XI CHIANG MAI' S FLOWER FESTIVAL (เทศกาลไม้ดอกไม้ประดับจังหวัดเชียงใหม่)	209
CHAPTER: XII CHIANG MAI' S INTHAKIN FESTIVAL (เทศกาลเข้าอินทขินจังหวัดเชียงใหม่)	212
CHAPTER: XIII WAT PHRATHAT DOI SUTHEP (วัดพระธาตุดอยสุเทพ)	215
CHAPTER: XIV WAT PHRA SINGH (วัดพระสิงห์)	218
CHAPTER: XV WAT CHEDI LUANG (วัดเจดีย์หลวง)	220
CHAPTER: XVI WIANG KUM KAM (เวียงกุมกาม)	222
CHAPTER: XVII THREE KINGS MONUMENT (พระบรมราชานุสาวรีย์สามกษัตริย์)	224
CHAPTER: XVIII WAT CHIANG MAN (วัดเชียงใหม่)	226
CHAPTER: XIX WAT JET YOD (วัดเจ็ดยอด)	228
CHAPTER: XX WAT SUAN DOK (วัดสวนดอก)	230
CHAPTER: XXI WAT U-MONG SUAN PUTHA-THAM (วัดอุโมงค์ สวนพุทธธรรม)	233
CHAPTER: XXII CITY TEMPLES OF CHIANG MAI (วัดในเมืองเชียงใหม่)	236
CHAPTER: XXIII THE OLD CITY - WALLS AND GATES (เมืองเก่า-กำแพงและประตู)	241
CHAPTER: XXIV THE OLD CITY TODAY (เมืองเก่าปัจจุบัน)	243
CHAPTER: XXV THE KAMPHAENG DIN (กำแพงดิน)	244
CHAPTER: XXVI KHUANG CHANG PHUAK (ช่วงช้างเผือก)	245
CHAPTER: XXVII KHUANG SINGH (ช่วงสิงห์)	246

CHAPTER: XXVIII THE WHITE CHEDI (เจดีย์ขาว)	247
CHAPTER: XXIX BUDDHIST FESTIVALS (เทศกาลทางพระพุทธศาสนา)	248
CHAPTER: XXX TRADITIONAL DRESS (ประเพณีการแต่งตัว)	249

CHAPTER: I

BUDDHISM (พระพุทธศาสนา)

The three greatest religions in the world are Buddhism, Christianity and Mohammedanism. Buddhism, however, is the oldest of the three. It was founded twenty-five hundred years ago by Buddha.

Buddha was the son of an Indian king. Buddha was the name he called himself after his Enlightenment, meaning “The Enlightened”. His real name was Prince Siddhattha. His father was King Suddhodana of Kapilavasdu, and his mother Queen Siri Mahamaya, formerly a daughter of the King of Devadaha.

Like other Indian Princes, Siddhattha married Princess Yasodhara Bimba, also a daughter of the King of a neighboring state, who had soon afterwards born him a son named Rahula. But unlike them, instead of allowing himself to be chained all his life to his wife and son, Siddhattha broke up all these worldly fetters. At the age of twenty-nine, he stole out of his palace one night, set out on a long solitary journey, and left all his possessions behind.

He did so, known also as “His Great Renunciation”, because he grew tired of all worldly pleasures, realizing that all these never lasted long and that life was in fact full of sufferings. By doing so, he intended to discover the Ultimate Truth of the whole existence, so as to find a sure way out of all sufferings.

He spent his time meditating in solitude, and doing everything which he believed to lead him to success, for instance, starving and torturing himself until he became so weak and thin. After his self-mortifications, he finally found that the best way to success was “The Middle Way” or “Majhimapatipada”, that is avoiding the two extremes: indulging oneself in pleasures or torturing oneself to the utmost. At last he became enlightened in one full-moon night under a Bodhi tree on the bank of Nerunjara River, in the state of Magadh, when he was thirty-five years old, after spending six years altogether in search of truth.

What he discovered was “The Four Noble Truths”: “Dukkha” or sufferings, “Samudaya” or the causes of suffering, “Nirodha” or the extinction of all sufferings, and “Magga” or the way to the extinction of all sufferings.

“Dukkha” means that the whole human life, from birth to death, is nothing but sufferings, as it is always changeable, that is “Aniccam,” and uncontrollable, or “Anatta”. Samudaya” means the main cause of all sufferings called “Tanha”. “Samudaya” means the main cause of all sufferings

Fig.1: Buddha

(<https://www.google.com>)

called “Tanha” or desire. All of our sufferings according to Buddha, spring up from nothing but our ever-increasing desire, the desire to possess what seem to us pleasurable and to avoid what seem to us unpleasurable. “Nirodha” means that by giving up “Tanha” or desire, which is the mainspring of all sufferings, we can get rid of all these sufferings themselves. “Magga” means the Noble Eightfold Path which leads to the extinction of all sufferings, comprising Sammaditthi or Right Views, Sammasankappo or Right Motives, Sammavaca or Right Speech, Sammakammanto or Right Action, Sammaajivo r Right Means of Livelihood, Sammavayamo or Right Effort, Sammasati or Right Mindfulness, and Sammasamadhi or Right Concentration.

Buddha preached “The Four Noble Truths” to his disciples, who in turn preached them to the people of their time. Thus the seeds of Buddhism were sown and began to spread far and wide as the years passed by, and when the Great Teacher passed away at the age of eighty, Buddhism had been firmly established in India.

The Indian King who did most in patronizing Buddhism and spreading it into foreign lands was King Asoka. Thanks to this great king, Buddhism came to be established in Suwannabhumi, where it was finally embraced by the Thai people, and under the benevolent rule of King Ramkhamhaeng of Sukhothai, Buddhism became the Thai state religion.

DIALOGUE (บทสนทนา)

- Tourists:** What are the greatest religions in the world?
- Monks:** The three greatest religions in the world are Buddhism, Christianity and Mohammedanism.
- Tourists:** Which is the oldest of the three?
- Monks:** Buddhism is.
- Tourists:** Who founded Buddhism?
- Monks:** Buddha did, twenty-five hundred years ago.
- Tourists:** Who was Buddha?
- Monks:** Buddha was the son of an Indian King.
- Tourists:** Was Buddha his real name?
- Monks:** No, Buddha was the name he called himself after his Enlightenment, meaning “The Enlightened One”. His real name was Prince Siddhattha. He was also known by his family name “Gotama.”
- Tourists:** Who were his father and mother?
- Monks:** His father was King Suddhodana of Kapilavasdu, and his mother Queen Siri Mahamaya, formerly a daughter of the king of the adjacent state of Devadaha.

- Tourists:** Had Prince Siddhattha any wife and children?
- Monks:** Yes, he married Yasodhara Bimba, also a daughter of the King of a neighbouring state, and had with her a son, named Rahula.
- Tourists:** When did Prince Siddhatth renounce all his possessions?
- Monks:** He renounced all his possessions when he was twenty-nine years old.
- Tourists:** Why did he do so?
- Monks:** He did so because he grew tired of all worldly pleasures, realizing that all these never lasted long and that life was in fact full of sufferings.
- Tourists:** What did he intend to do in his renunciation?
- Monks:** He intended to discover the Ultimate Truth of the whole existence, so as to find a sure way out of all sufferings.
- Tourists:** What did he do to achieve his aim?
- Monks:** He spent his time meditating in solitude, and doing everything which he believed to lead him to success, for instance, starving and torturing himself until he became so weak and thin.
- Tourists:** What did he finally find to be the best way to success?
- Monks:** After his self-mortifications, he finally found that the best way to success was “The Middle Way” or “Majjhimapatipada” that is avoiding the two extremes: indulging oneself in pleasures or torturing oneself to the utmost.
- Tourists:** When and where did he become enlightened?
- Monks:** At last he became enlightened in one full-moon night under a Bodhi tree on the bank of Nerunjara River, in the state of Magadha, when he was thirty-five years old, after spending six years altogether in search of truth.
- Tourists:** What did he discover in his enlightenment?
- Monks:** He discovered “The Four Noble Truths”.
- Tourists:** What are “The Four Noble Truths”?
- Monks:** The Four Noble Truths are “Dukkha” or sufferings, “Samudaya” or the causes of suffering, “Nirodha” or the extinction of all sufferings, and “Magga” or the way to the extinction of all sufferings.
- Tourists:** What does “Dukkha” mean?
- Monks:** “Dukkha” means that the whole human life, from birth to death, is nothing but sufferings, as it is always changeable, that is “Aniccam,” and uncontrollable, or “Anatta”.
- Tourists:** What does “Samudaya” mean?
- Monks:** “Samudaya” means the main cause of all sufferings called “Tanha”. “Samudaya” means the main cause of all sufferings called “Tanha” or desire. All of our

- sufferings according to Buddha, spring up from nothing but our ever-increasing desire, the desire to possess what seem to us pleasurable and to avoid what seem to us unpleasurable.
- Tourists:** What does “Nirodha” mean?
- Monks:** “Nirodha” means that by giving up “Tanha” or desire, which is the mainspring of all sufferings, we can get rid of all these sufferings themselves.
- Tourists:** What does “Magga” mean?
- Monks:** “Magga” means the Noble Eightfold Path which leads to the extinction of all sufferings, comprising Sammaditthi or Right Views, Sammasankappo or Right Motives, Sammavaca or Right Speech, Sammakammanto or Right Action, Sammaajivo r Right Means of Livelihood, Sammavayamo or Right Effort, Sammasati or Right Mindfulness, and Sammasamadhi or Right Concentration.
- Tourists:** What did Buddha do after his enlightenment?
- Monks:** He preached “The Four Noble Truths” to his disciples and they in turn preached them to the people of their time. Thus the seeds of Buddhism were sown and began to spread far and wide as the years passed by.
- Tourists:** Had Buddhism been established firmly in India when Buddha himself passed away at the age of eighty?
- Monks:** Yes, it had.
- Tourists:** What Indian king did most in patronizing Buddhism and spreading it into foreign lands?
- Monks:** It was King Asoka. Thanks to this great king, Buddhism came to be established in Suwannabhumi, where it was finally embraced by the Thai people.
- Tourists:** When did Buddhism become the Thai state religion?
- Monks:** Buddhism became the Thai state religion in the reign of King Ramkhamhaeng of the Sukhothai period.

Vocabulary (คำศัพท์)

Enlightenment (n)	=	การตรัสรู้
The Enlightened One (n)	=	ผู้รู้แจ้ง
enounce (v)	=	สละ
Great Renunciation (n)	=	มหาภิเนษกรรม (การออกบรรพชา)
last long (v)	=	คงอยู่ตลอดไป
sufferings (n)	=	ความทุกข์

Ultimate Truth (n)	=	บรมสัจจะ (ความจริงอันเป็นยอด)
existence (n)	=	ชีวิต, การดำรงอยู่
achieve (v)	=	บรรลุ
meditate (v)	=	เพ่งพินิจ, เข้าฌาน
solitude (n)	=	ความวิเวก
starve (v)	=	อดอยาก
torture (v)	=	ทรมาน
self-mortifications (n)	=	การบำเพ็ญทุกรกิริยาด้วยประการต่างๆ
extreme (n)	=	อาการกระทำอันเป็นที่สุด
indulge oneself (v)	=	ตามใจตนเอง
to the utmost (adv)	=	อย่างที่สุด
The Four Noble Truths (n)	=	อริยสัจ ๔
extinction (n)	=	การดับ, การหมดสิ้น
spring up (v)	=	เกิดขึ้น
ever-increasing (adj.)	=	เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ
give up (v)	=	เลิก, ละทิ้ง
mainspring (n)	=	บ่อเกิดสำคัญ
get rid of (v)	=	กำจัด
The Noble Eightfold Path (n)	=	มรรคมืองค์ ๘
comprise (v)	=	ประกอบด้วย
Right Views (n)	=	สัมมาทิฐิ (การเห็นชอบ)
Right Motives (n)	=	สัมมาสังกัปปะ (การดำริชอบ)
Right Speech (n)	=	สัมมาวาจา (การพูดชอบ)
Right Action (n)	=	สัมมากัมมันตะ (การกระทำชอบ)
Right Means of Livelihood (n)	=	สัมมาอาชีวะ (การเลี้ยงชีพชอบ)
Right Effort (n)	=	สัมมาวายามะ (การเพียรชอบ)
Right Mindfulness (n)	=	สัมมาสติ (การระลึกชอบ)
Right Concentration (n)	=	สัมมาสมาธิ (การสงบชอบ)
preach (v)	=	เทศนาสั่งสอน
disciple (n)	=	สาวก
establish (v)	=	ประดิษฐาน
patronize (v)	=	อุปถัมภ์
embrace (v)	=	กอดเอาไว้, รับเอามาด้วยความยินดี
unrivalled (adj.)	=	ไม่มีใครทัดเทียมได้
tolerance (n)	=	ความปราศจากวิหิงสา
creed (n)	=	ศาสนา, ลัทธิ

CHAPTER: II

WAT (วัด)

Wat is a place where priests or Buddhist Bhikkhus live. What strikes foreigners most is the great number of Wats, which scatter here and there all over the country.

In a Buddhist Wat, the first and most important of all places is a temple, or “Bostha”,—a place where all the rites of the “Sangha” are performed and religious services are given to the Buddhists on important occasions, such as on Wan Pra or on other religious days. Next in importance to “Bostha” is “Sala Kara Parianya”,—a place where the Buddhists usually assemble for merit-making, such as giving food to the priests, praying, or attending sermons, if these are not done in “Bostha”. Besides, we find a few small “Salas”, which serve as resting-places for those who go to church, and rows of buildings, mostly in wood, which serve as the dwellings of the priests.

Fig.1: Wat in Chiang Mai
(<https://www.google.com/>)

Another thing which is commonly seen in most Buddhist Wats is a “Chedi” or pagoda, a cone-shaped structure with a lofty spire. Here and there we see the golden spires of Chedis piercing the blue sky. Some important Chedis were purposely built to enclose the sacred relics of Buddha, but some were built up by kings or wealthy nobles simply in commemoration of their deceased wives or relatives, and contained only Buddhist images or some or other sacred symbols.

Wats are so numerous in our country because it has become, ever since the old days, a custom among powerful kings and wealthy people to compete one another in building Wats. Moreover, building Wats or other dwellings for priests is considered by the Buddhists as one of the chief “Danas” which give the greatest merit to the givers.

To the Thai people, Wats are important artistically, educationally, morally, and socially. In the artistical point of view, Wats are known to be the places where the fine arts of the ancient, especially painting, sculpture, and architecture, are well preserved. We can learn a great deal about the lofty aesthetic spirit of the Thai arts from the most well-known Royal Chapel, Wat Benjama Bopit—also known as the Marble Temple,—and Wat Arun or the Temple of the Dawn. Besides, Wats have been, ever since the ancient time, the center of the Thai education. It was the priest that gave both the intellectual and the moral education to the Thai boys, and it was Wat that was their only school during their boyhood. The unmistakable proof of this is that even today a lot of schools are still found within the church precincts.

In the moral point of view, Wats have been from time memorial, the places where people usually go for their spiritual comfort, and send their sons for moral training. There has also grown among the Thai people a good custom that every Thai youth should become for a time a priest when he reaches the age of twenty-one, otherwise he would never be respected as a full man.

In the social point of view, Wats have been, from the old days, favorite places for social gathering. On Wan Pra, or on other important religious days, people like to go there, not only for merit-making, but also for amusement, as many kinds of entertainment such as lakhon or li-kai are often shown in the church yard on such occasions. On such days, men and women of all ages will dress themselves with their best clothes before they go there. Hence has come the expression best well-known among the Thai people: “beautiful enough to go to church.”

Considering how important Wats are to us, we should do our best to preserve as long as possible these valuable possession, by helping provide the priests, whenever we can, with any of the “four of human needs” namely food, clothes, medicine, and dwelling, so that Buddhism, of which Wats are both the seat and the symbol, will last forever in our beloved country.

DIALOGUE (บทสนทนา)

Tourists: What is “Wat”?

Monks: Wat is a place where priests or Buddhist Bhikkhus live.

Tourists: Are there many Wats in Thailand?

Monks: Yes, there are. Wat strikes foreigners most is the great number of Wats, which scatter here and there all over the country.

Tourists: What do we generally find in a Buddhist Wat?

Monks: In a Buddhist Wat, the first and most important of all places is a temple, or “Bostha”,—a place where all the rites of the “Sangha” are performed and religious services are given to the Buddhists on important occasions, such as on Wan Pra or on other religious days. Next in importance to “Bostha” is “Sala Kara Parianya”,—a place where the Buddhists usually assemble for merit-making, such as giving food to the priests, praying, or attending sermons, if these are not done in “Bostha”. Besides, we find a few small “Salas”, which serve as resting-places for those who go to church, and rows of buildings, mostly in wood, which serve as the dwellings of the priests.

Tourists: What else are commonly found in most Buddhist Wats?

Monks: Pagodas or “Chedis” are. Their lofty spires are seen here and there piercing the blue sky.

- Tourists:** What are there in the “Chedis”?
- Monks:** Some important Chedis were purposely built to enclose the sacred relics of Buddha, but some were built up by kings or wealthy nobles simply in commemoration of their deceased wives or relatives, and contained only Buddhist images or some or other sacred symbols.
- Tourists:** Why are Wats so numerous in our country?
- Monks:** They are so numerous, because it has become, ever since the old days, a custom among powerful kings and wealthy people to compete one another in building Wats. Moreover, building Wats or other dwellings for priests is considered by the Buddhists as one of the chief “Danas” which give the greatest merit to the givers.
- Tourists:** How important are Wats to the Thai people?
- Monks:** They are important artistically, educationally, morally, and socially.
- Tourists:** How important are they artistically and educationally?
- Monks:** . In the artistical point of view, Wats are known to be the places where the fine arts of the ancient, especially painting, sculpture, and architecture, are well preserved. We can learn a great deal about the lofty aesthetic spirit of the Thai arts from the most well-known Royal Chapel, Wat Benjama Bopit—also known as the Marble Temple,—and Wat Arun or the Temple of the Dawn. Besides, Wats have been, ever since the ancient time, the center of the Thai education. It was the priest that gave both the intellectual and the moral education to the Thai boys, and it was Wat that was their only school during their boyhood. The unmistakable proof of this is that even today a lot of schools are still found within the church precincts.
- Tourists:** How important are they morally?
- Monks:** In the moral point of view, Wats have been from time memorial, the places where people usually go for their spiritual comfort, and send their sons for moral training. There has also grown among the Thai people a good custom that every Thai youth should become for a time a priest when he reaches the age of twenty-one, otherwise he would never be respected as a full man.
- Tourists:** How important are they socially?
- Monks:** In the social point of view, Wats have been, from the old days, favorite places for social gathering. On Wan Pra, or on other important religious days, people like to go there, not only for merit-making, but also for amusement, as many kinds of entertainment such as lakhon or li-kai are often shown in the church yard on such occasions. On such days, men and women of all ages will dress themselves with

their best clothes before they go there. Hence has come the expression best well-known among the Thai people: “beautiful enough to go to church.”

Tourists: What should we Buddhists do concerning Wats?

Monks: Considering how important Wats are to us, we should do our best to preserve as long as possible these valuable possession, by helping provide the priests, whenever we can, with any of the “four of human needs” namely food, clothes, medicine, and dwelling, so that Buddhism, of which Wats are both the seat and the symbol, will last forever in our beloved country.

Vocabulary (คำศัพท์)

strike (v)	=	ทำให้สะดุดตาสะดุดใจ
rite (n)	=	พิธีกรรม
religious service (n)	=	ศาสนกิจ
assemble (v)	=	ประชุม
merit (n)	=	คุณงามความดี, บุญกุศล
merit-making (n)	=	การทำบุญ
sermon (n)	=	คำสอน, เทศน์
serve as... (v)	=	ใช้ประโยชน์อย่าง...
dwelling (n)	=	ที่อยู่อาศัย
cone-shaped (adj.)	=	รูปกรวย
spire (n)	=	ยอดเจดีย์
purposedly (adv.)	=	อย่างตั้งใจ, ด้วยความมุ่งหมาย
sacred (adj.)	=	ศักดิ์สิทธิ์
sacred relic (n)	=	พระบรมสารีริกธาตุ
in commemoration of (prep.)	=	เพื่อเป็นเครื่องระลึกถึง
Buddhist image (n)	=	พระพุทธรูป
deceased (adj.)	=	ที่ล่วงลับไปแล้ว
symbol (n)	=	สัญลักษณ์
numerous (adj.)	=	มากมาย
custom (n)	=	ธรรมเนียม
compete (v)	=	แข่งขัน
artistically (adv.)	=	ทางด้านศิลปะ
educationally (adv.)	=	ทางการศึกษา
morally (adv.)	=	ทางด้านศีลธรรม

socially (adv.)	=	ทางด้านสังคม
point of view (n)	=	ทัศนะ, แง่, ด้าน
fine arts (n)	=	วิจิตรศิลป์
sculpture (n)	=	ประติมากรรม
aesthetic (adj.)	=	ทางวิจิตรศิลป์
spirit (n)	=	จิตใจ, วิญญาณ
Royal Chapel (n)	=	วัดพระศรีรัตนศาสดาราม
intellectual education (n)	=	พุทธิศึกษา
moral education (n)	=	จริยศึกษา
precinct (n)	=	บริเวณ
from time immemorial (adv.phr.)	=	นับตั้งแต่โบราณนานไกลสุดจะจดจำได้
spiritual comfort (n)	=	ความสุขทางจิตใจ
social gathering (n)	=	การชุมนุมทางสังคม
entertainment (n)	=	มหรสพ
expression (n)	=	สำนวน
concerning (prep.)	=	เกี่ยวกับ
four of human needs	=	สิ่งจำเป็นสี่ประการสำหรับมนุษย์, ปัจจัยสี่
seat (n)	=	ที่ประดิษฐาน

CHAPTER: III

CHIANG MAI (เชียงใหม่)

Chiangmai, is the largest city in northern Thailand and the capital of Chiang Mai Province. It is 700 km (435 mi) north of Bangkok in a mountainous region. Chiang Mai (meaning "New City" in Thai) was founded in 1296 as the new capital of Lan Na, succeeding the former capital, Chiang Rai. The city's location on the Ping River (a major tributary of the Chao Phraya River) and its proximity to major trading routes contributed to its historic importance.

The city (thesaban nakhon, "city municipality") of Chiang Mai only officially covers most parts of the Mueang Chiang Mai District, with a population of 127,000, the city's sprawl extends into several neighboring districts. The Chiang Mai metropolitan area has a population of nearly one million people, which is more than half of the total population of Chiang Mai Province.

Fig.1: Chiang Mai Map

(<https://www.google.com/>)

The city is subdivided into four khwaeng (electoral wards): Nakhon Ping, Sriwichai, Mengrai, and Kawila. The first three are on the west bank of the Ping River, and Kawila is on the east bank. Nakhon Ping District includes the northern part of the city. Sriwichai, Mengrai, and Kawila consist of the western, southern, and eastern parts, respectively. The city center—within the city walls—is mostly within Sriwichai ward. King Mengrai was a powerful leader who gathered the migrating Tai (from Yunnan) into the first real kingdom of the region, and Chiang Mai – meaning ‘new city’ became its centre. The Old Town that we love and admire today was laid out as a square mile according the cardinal points and auspiciously begun in 1296 with the digging of the moat and construction of city walls that partly still stand. Surviving and thriving through a glorious and sometimes tumultuous reign of fortunes, Chiang Mai has become one of Thailand’s true cultural and historic treasures.

The Ping valley was large enough for widespread rice cultivation and the mountains provided an excellent defense against invaders. Tradesmen and craftsmen were attracted, impressive temples built and the city flourished for centuries through to its zenith under King Tilokarat in the 16th century. It was at that time that the towering 96 metre pagoda of Wat Chedi Luang (Royal Pagoda temple) was erected, only to be fell to half that height in a 1545 earthquake.

Other temples, such as Wat Chiang Man and Wat Phra Singh date from the 14th century and contain valuable ancient Buddhas. Laos and Burmese or Shan influences can be seen in this ancient architecture. Even the famed Emerald Buddha, Thailand's national heirloom, once resided in the city.

As the kingdoms to the south – Sukhothai, and later Ayuthaya – rose to prominence, Lanna's influence was trumped, though the kingdom did manage to retain autonomy right up to the early twentieth century when it was absorbed into the modern democratic monarchy of Siam. However, during the Middle Ages the city fell on hard times. It was under Burmese control for two hundred years, at one point being almost entirely emptied of people.

When the Siamese regrouped after Ayuthaya had been sacked by their bitter rivals from Burma, a modern state was re-established in Bangkok and a Northerner, General Kawila, was sent to liberate Chiang Mai, so that it came back to Thai control at the end of the 1700s. The city walls and moat were restored in 1801 and foreigners soon made their first appearances. In fact, explorer Ralph Fitch recorded in his voyages of the 1580s that he visited a 'fair and prosperous town call Jamahey', and by the mid-1600s British trading pioneers had arrived. But it was not until the 1800s when teak traders from Burma regularly visited Chiang Mai. However, for centuries before this, Chinese traders had gradually established a Sino community in the city, and the ethnic heritage has been passed down to this day, with the area around Warorot Market forming a Chinatown.

All the same, getting to Chiang Mai was a very arduous trip by river skiff or elephant. When the railway line arrived in 1920, along with the telegraph, the city's isolation came to an end and by 1932 it had become a province of Siam (later Thailand). It is today, the second largest of Thailand's cities by population and commerce. Significantly, it has developed one of the region's largest handicraft industries, with ancient and contemporary skills and styles on display at Baan Tawai and Borsang craftsmen villages. The items made here are exported around the world.

The last of the Northern royals are still alive, and the last Chiang Mai King's daughter became a favourite consort of King Chulalongkorn in 1900 – today the Dara Rasamee legacy of longan farming and Northern traditions are common in Chiang Mai. Importantly, the city and its people preserve their Lanna heritage, speaking their own dialect, dressing in local costume on Fridays and upholding unique ceremonies, of which Yee Peng, and the launching of lanterns for Loi Kratong, are the best loved.

During the twentieth century it was agriculture that sustained the city, namely rice, fruit (mainly lychees and longan) as well as teak. Logging was phased out in the 1980s, and the political situation settled down, enabling tourism to thrive. By the turn of the century the new gold rush of tourist dollars transformed the city. Starting first with cheap digs for trekking backpackers, Chiang Mai has since evolved into a boutique guesthouse and coffee shop capital of Southeast Asia, retaining its charm defiantly under the pressure of traffic, malls and billboards. Yet, a short drive

out of the city is the timeless nature of the mountainous north, with all sorts of soft adventure activities now offered. Both Travel + Leisure and Conde Nast magazines have rated Chiang Mai as a top worldwide destination (from reader polls) in recent years. We hope you enjoy exploring the magical Chiang Mai.

DIALOGUE (บทสนทนา)

- Monk:** Good morning,
Welcome to the “Chiang Mai Province.”
I am Phramaha..... And I’m your guide for this tour of our beautiful temples.
- Tourists:** Good morning, Is Chiangmai the largest city in northern Thailand?
- Monk:** Yes, Chiangmai, is the largest city in northern Thailand and the capital of Chiang Mai Province.
- Tourists:** How far is it from Bangkok?
- Monk:** It is 700 km (435 mi) north of Bangkok in a mountainous region.
- Tourists:** What does Chiang Mai mean?
- Monk:** Chiang Mai (meaning "New City" in Thai) was founded in 1296 as the new capital of Lan Na, succeeding the former capital, Chiang Rai. The city's location on the Ping River (a major tributary of the Chao Phraya River) and its proximity to major trading routes contributed to its historic importance.
- Tourists:** How many population are there in the city of Chiang Mai and the Chiang Mai metropolitan area?
- Monk:** The city (thesaban nakhon, "city municipality") of Chiang Mai only officially covers most parts of the Mueang Chiang Mai District, with a population of 127,000, the city's sprawl extends into several neighboring districts. The Chiang Mai metropolitan area has a population of nearly one million people, which is more than half of the total population of Chiang Mai Province.
- Tourists:** What is the city subdivided?
- Monk:** The city is subdivided into four khwaeng (electoral wards): Nakhon Ping, Sriwichai, Mengrai, and Kawila. The first three are on the west bank of the Ping River, and Kawila is on the east bank. Nakhon Ping District includes the northern part of the city. Sriwichai, Mengrai, and Kawila consist of the western, southern, and eastern parts, respectively. The city center—within the city walls—is mostly within Sriwichai ward.
- Tourists:** Who was the king gathering the migrating Tai from Yunnan?

Monk: The King Mengrai was a powerful leader who gathered the migrating Tai from Yunnan into the first real kingdom of the region, and Chiang Mai – meaning ‘new city’ became its centre. The Old Town that we love and admire today was laid out as a square mile according the cardinal points and auspiciously begun in 1296 with the digging of the moat and construction of city walls that partly still stand. Surviving and thriving through a glorious and sometimes tumultuous reign of fortunes, Chiang Mai has become one of Thailand’s true cultural and historic treasures.

Tourists: Can you tell us about the ping valley?

Monk: Of course, The Ping valley was large enough for widespread rice cultivation and the mountains provided an excellent defense against invaders. Tradesmen and craftsmen were attracted, impressive temples built and the city flourished for centuries through to its zenith under King Tilokarat in the 16th century. It was at that time that the towering 96 metre pagoda of Wat Chedi Luang (Royal Pagoda temple) was erected, only to be fell to half that height in a 1545 earthquake. Other temples, such as Wat Chiang Man and Wat Phra Singh date from the 14th century and contain valuable ancient Buddhas. Laos and Burmese or Shan influences can be seen in this ancient architecture. Even the famed Emerald Buddha, Thailand’s national heirloom, once resided in the city.

Tourists: What is the situation at time?

Monk: At the situation at time, as the kingdoms to the south – Sukhothai, and later Ayuthaya – rose to prominence, Lanna’s influence was trumped, though the kingdom did manage to retain autonomy right up to the early twentieth century when it was absorbed into the modern democratic monarchy of Siam. However, during the Middle Ages the city fell on hard times. It was under Burmese control for two hundred years, at one point being almost entirely emptied of people.

Tourists: When did the Siamese regroup?

Monk: When the Siamese regrouped after Ayuthaya had been sacked by their bitter rivals from Burma, a modern state was re-established in Bangkok and a Northerner, General Kawila, was sent to liberate Chiang Mai, so that it came back to Thai control at the end of the 1700s. The city walls and moat were restored in 1801 and foreigners soon made their first appearances. In fact, explorer Ralph Fitch recorded in his voyages of the 1580s that he visited a ‘fair and prosperous town call Jamahey’, and by the mid-1600s British trading pioneers had arrived. But it was not until the 1800s when teak traders from Burma regularly visited Chiang Mai. However, for centuries before this, Chinese traders had gradually established

a Sino community in the city, and the ethnic heritage has been passed down to this day, with the area around Warorot Market forming a Chinatown.

Tourists: How do we go to Chiang Mai in the past?

Monk: All the same, getting to Chiang Mai was a very arduous trip by river skiff or elephant. When the railway line arrived in 1920, along with the telegraph, the city's isolation came to an end and by 1932 it had become a province of Siam (later Thailand). It is today, the second largest of Thailand's cities by population and commerce. Significantly, it has developed one of the region's largest handicraft industries, with ancient and contemporary skills and styles on display at Baan Tawai and Borsang craftsmen villages. The items made here are exported around the world.

Vocabulary (คำศัพท์)

capital (n)	=	เมืองหลวง
mountainous (n)	=	ภูเขา
tributary (n)	=	แคว
city municipality (n)	=	เทศบาลเมือง
metropolitan (n)	=	ปริมณฑล
auspiciously (adv.)	=	อย่างรุ่งเรือง
widespread (adj.)	=	กว้างขวาง, แพร่หลาย, กระจาย
cultivation (n)	=	การอบรมสั่งสอน, วัฒนธรรม
invaders (n)	=	ผู้รุกราน, ผู้บุกรุก
Tradesmen (n)	=	พ่อค้าขายปลีก
craftsmen (n)	=	ช่างฝีมือ, จิตรกร
pagoda (n)	=	เจดีย์, ปราสาท
autonomy (n)	=	ความอิสระ
democratic (adj.)	=	เกี่ยวกับประชาธิปไตย
monarchy (n)	=	ระบอบกษัตริย์, ราชาธิปไตย
pioneers (n)	=	ผู้บุกเบิก
isolation (n)	=	การแยกออก
population (n)	=	ประชากร
commerce (n)	=	การค้า, การพาณิชย์
contemporary (adj.)	=	ซึ่งเกิดขึ้นพร้อมกัน
costume (n)	=	เครื่องแต่งกาย
ceremonies (n)	=	พิธี

CHAPTER: IV

PEOPLE OF CHIANG MAI (ประชาชนเชียงใหม่)

Seventy percent of the land in the north is mountainous and in the past was densely forested, making overland communication difficult. As a result each valley developed slight variations in customs and language. People practiced wet-rice subsistence agriculture and were self-sustaining, making what they needed. Customs and beliefs associated with the agricultural cycle were passed down from their ancestors.

1. The People

The people of the valleys refer to themselves as the khon muang, and are of mixed origin. The first inhabitants were known as the Lawa. These people were joined by other groups moving along the trading routes of the river valleys.

Notable amongst these were the Mon, who originated from the region around Thaton in Myanmar. The Mon founded Haripunchai, a northern offshoot of the Dvaravati civilization that predominated in the Chao Phraya basin from the 6th - 10th centuries. By the 13th century, however, the dominant group were ethnic Tai, who had been migrating south into the valleys from at least the 10th century (some theories plausibly suggest the Tai may have been in the area long before this date). This group came to be known as the Tai Yuan.

Until the European colonialism of the 19th century, the politics of the north was dominated by the struggles with the Burmese, and between the kingdoms of Ayutthaya, Lanna and Lan Xang. Each military incursion involved forced relocation of populations to increase manpower. Thus the wars of the region served mainly to mix ethnic Tai groups. Such resettlements tended to be geographically based, resulting in subtle differences within the population of the valley to this day.

The second half of the 19th century saw a large influx of overseas Chinese coming up from the South, as well as Haw Chinese coming overland from Yunnan. Many of the latter were Muslims who had fled to the hills after the brutal Chinese suppression of the Panthay rebellion in Yunnan in 1873. At the same time the hilltribes were also moving south through the uplands.

In the mid 19th century Westerners started arriving with Christian missionaries and increased in numbers with the growth of the teak industry. The teak industry also attracted large numbers of Shan who worked all over the north for the logging companies.

Fig.1: Hilltribes taking water at spring
(https://www.chiangmai1.com/chiang_mai/people.shtml)

The 20th century has seen large migrations of hilltribes as well as Kuomintang Chinese, who fled China after the communist victory of 1949. Finally the recent economic growth has attracted people from all over Thailand. The incorporation of Lanna into the global market place brought to an end the relative cultural isolation of the once remote northern valleys.

DIALOGUE (บทสนทนา)

Tourists: What do the people of valleys call themselves?

Monks: The people of the valleys refer to themselves as the khon muang, and are of mixed origin. The first inhabitants were known as the Lawa. These people were joined by other groups moving along the trading routes of the river valleys.

Tourists: Are they mon?

Monks: Notable amongst these were the Mon, who originated from the region around Thaton in Myanmar. The Mon founded Haripunchai, a northern offshoot of the Dvaravati civilization that predominated in the Chao Phraya basin from the 6th - 10th centuries. By the 13th century, however, the dominant group were ethnic Tai, who had been migrating south into the valleys from at least the 10th century (some theories plausibly suggest the Tai may have been in the area long before this date). This group came to be known as the Tai Yuan.

Tourists: What is the politics of 19th century?

Monks: Until the European colonialism of the 19th century, the politics of the north was dominated by the struggles with the Burmese, and between the kingdoms of Ayutthaya, Lanna and Lan Xang. Each military incursion involved forced relocation of populations to increase manpower. Thus the wars of the region served mainly to mix ethnic Tai groups. Such resettlements tended to be geographically based, resulting in subtle differences within the population of the valley to this day.

Tourists: What is the situation of 19th century?

Monks: The second half of the 19th century saw a large influx of overseas Chinese coming up from the South, as well as Haw Chinese coming overland from Yunnan. Many of the latter were Muslims who had fled to the hills after the brutal Chinese suppression of the Panthay rebellion in Yunnan in 1873. At the same time the hilltribes were also moving south through the uplands.

Tourists: When did the Westerners start?

Monks: In the mid 19th century Westerners started arriving with Christian missionaries and increased in numbers with the growth of the teak industry. The teak industry also

attracted large numbers of Shan who worked all over the north for the logging companies.

Tourists: What does it happened in 20th century?

Monks: The 20th century has seen large migrations of hilltribes as well as Kuomintang Chinese, who fled China after the communist victory of 1949. Finally the recent economic growth has attracted people from all over Thailand. The incorporation of Lanna into the global market place brought to an end the relative cultural isolation of the once remote northern valleys.

Vocabulary (คำศัพท์)

inhabitants (n)	=	ผู้อยู่อาศัย
originated (v)	=	ต้นกำเนิด
predominated (v)	=	เหนือกว่า
migrating (v)	=	ย้าย
colonialism (n)	=	ลัทธิอาณานิคม
struggles (v)	=	ต่อสู้
populations (n)	=	ประชากร
geographically (adv.)	=	ทางภูมิศาสตร์
suppression (n)	=	การปราบปราม
uplands (n)	=	ที่สูง
attracted (v)	=	ดึงดูด
migrations (n)	=	การโยกย้าย
hilltribes (n)	=	ชาวเขา
economic (n)	=	เศรษฐกิจ
relative (n)	=	ญาติ
valleys (n)	=	หุบเขา

CHAPTER: V

LANGUAGE OF CHIANG MAI (ภาษาของชาวเชียงใหม่)

The main ethnic language of the north is kham muang. With differences in both vocabulary and tones, Northern Thai may be considered a different language from central Thai. Though the differences are diminishing as kham muang borrows from the state language, a person from central Thailand cannot immediately understand the northern language.

วิเชียร
คำเมือง

Words of Indian origin trace their roots to Pali through the Mon civilization, as opposed to those of central Thai which came from Sanskrit via the Khmer civilization of Angkor. Kham muang has its own script used in religious texts, but most local people are unable to read it.

DIALOGUE (บทสนทนา)

- Tourists:** What is the main ethnic language of the north?
- Monks:** The main ethnic language of the north is kham muang.
- Tourists:** Is Northern Thai considered a different language from central Thai?
- Monks:** Yes, Northern Thai may be considered a different language from central Thai. Though the differences are diminishing as kham muang borrows from the state language, a person from central Thailand cannot immediately understand the northern language.
- Tourists:** Do words of Indian origin trace their roots to Pali through the Mon civilization?
- Monks:** Yes, words of Indian origin trace their roots to Pali through the Mon civilization, as opposed to those of central Thai which came from Sanskrit via the Khmer civilization of Angkor. Kham muang has its own script used in religious texts, but most local people are unable to read it.

Vocabulary (คำศัพท์)

ethnic (n)	=	ชาติพันธุ์	diminishing (n)	=	กำลังลดลง
immediately (adv.)	=	โดยทันที	trace (v)	=	ติดตาม
Mon (n)	=	ชาวมอญ	civilization (n)	=	อารยธรรม
Sanskrit (n)	=	สันสกฤต	Khmer (n)	=	เขมร
Angkor (n)	=	อังกอร์	script (n)	=	ตัวอักษร, ตัวแบบ
religious (n)	=	ศาสนา	Kham muang (n)	=	ภาษาไทยถิ่นเหนือ

CHAPTER: VI

RELIGION OF CHIANG MAI (ศาสนาของชาวเชียงใหม่)

Buddha Image in protected Position, Chiang Mai, Thailand. Although Mahayana Buddhism may have come to the region first via the Khmer empire and the Silk Road from China, Theravada Buddhism had become the dominant form of Buddhism by the end of the 14th century.

Theravada Buddhism in its essence is about the dhamma, the truth according to the Buddhist view. As the state religion of Lanna, however, it became connected with Brahmanic court traditions. These came from the indianised empires of the Khmer at Angkor and the Myanmarns at Pagan, which were at the height of their power in the 12th and 13th centuries.

Fig.1: Buddha Image

(https://www.chiangmai1.com/chiang_mai/people.shtml)

Prior to the dominance of these beliefs, the Tai were animists with a fertility cult centered on the wet-rice cultivation cycle. The blend of the Tai spirit world with Buddhism has resulted in the variety of customs and religious practice today.

Central to the traditional Thai view of the cosmos is the cycle of rebirth. To commit sin is to be reborn into a hell world, and to make merit is to progress into a better after-life. A forest monk may explain this to a Westerner as an allegory for the laws of cause and effect known as karma. To a Thai villager, near Mae Chaem the holy images in the temples are the home of powerful spirits, and the vivid depictions of heaven and hell are maps that help him find his way in the cycle of seasons and years.

Naga, Chiang Mai, Thailand, the temple has long been the social center of rural Thai communities and Buddhism is woven into the fabric of rural life. The monk-hood originally provided the only education available and served to occupy males without work, especially during the rainy season. To this day folk festivals involve making merit by supporting the monk-hood with food and labor.

Until quite recently the temple was the main outlet for artistic creativity, the greatest works coming as a result of sponsorship by the ruling nobility. By so doing the rulers not only gained merit, but also gained political legitimacy, as pious works were seen as a crucial part of a leader's majesty.

Buddhist values pervade the character of the Thai, who value maintaining harmony in relationships very highly. To avoid causing offense, Thais pay much attention to outward appearance. However, they also prize having a "cool heart" - being jai yen. This means that you

should not allow yourself to become "hot" with desire and at the mercy of worldly passions which can lead to harmful actions.

Buddhism also teaches tolerance, and so people have been free to practice other religions. Islam first arrived with Muslim Yunnanese who have been trading in the northern valleys since the time of the Mongols (11th - 13th centuries). The first permanent Christian mission was established in 1867. McCormick Hospital is one of several major institutions that came about with the growth of Christianity in the valley.

DIALOGUE (บทสนทนา)

Tourists: What schools of Buddhism do Chiang Mai's people believe?

Monks: Buddha Image is protected Position, Chiang Mai, Thailand. Although Mahayana Buddhism may have come to the region first via the Khmer empire and the Silk Road from China, Theravada Buddhism had become the dominant form of Buddhism by the end of the 14th century.

Tourists: What do Chiang Mai's people believe before Buddhism?

Monks: As the state religion of Lanna, however, it became connected with Brahmanic court traditions. These came from the indianised empires of the Khmer at Angkor and the Myanmarns at Pagan, which were at the height of their power in the 12th and 13th centuries.

Tourists: How is the Buddhism influential to tradition and culture?

Monks: Prior to the dominance of these beliefs, the Tai were animists with a fertility cult centered on the wet-rice cultivation cycle. The blend of the Tai spirit world with Buddhism has resulted in the variety of customs and religious practice today.

Tourists: What is the traditional Thai view of the cosmos?

Monks: Central to the traditional Thai view of the cosmos is the cycle of rebirth. To commit sin is to be reborn into a hell world, and to make merit is to progress into a better after-life. A forest monk may explain this to a Westerner as an allegory for the laws of cause and effect known as karma. To a Thai villager, near Mae Chaem the holy images in the temples are the home of powerful spirits, and the vivid depictions of heaven and hell are maps that help him find his way in the cycle of seasons and years.

Tourists: How do Buddhist values pervade the character of the Thai?

Monks: Buddhist values pervade the character of the Thai, who value maintaining harmony in relationships very highly. To avoid causing offense, Thais pay much

attention to outward appearance. However, they also prize having a "cool heart" - being jai yen. This means that you should not allow yourself to become "hot" with desire and at the mercy of worldly passions which can lead to harmful actions.

Vocabulary (คำศัพท์)

empire (n)	=	จักรวรรดิ
dominant (adj.)	=	เด่น
court (n)	=	ศาล
dominance (n)	=	การครอบงำ
animists (n)	=	พวกอนิเมิต
fertility (n)	=	ความอุดมสมบูรณ์
cultivation (n)	=	เพาะปลูก
cosmos (n)	=	จักรวาล
merit (n)	=	บุญ
spirits (n)	=	จิตใจ
depictions (n)	=	การพรรณนา
heaven (n)	=	สวรรค์
hell (n)	=	นรก
rural life (n)	=	ชีวิตในชนบท
festivals (n)	=	เทศกาล
sponsorship (n)	=	สปอนเซอร์
majesty (n)	=	พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช
harmony (n)	=	ความสามัคคี
harmful (adj.)	=	เป็นอันตราย
tolerance (n)	=	ความอดทน
Mongols (n)	=	ชาวมองโกล
permanent (adj.)	=	ถาวร
institutions (n)	=	สถาบัน
valley (n)	=	หุบเขา

CHAPTER: VII

CHIANG MAI' S SONGKHRAN (เทศกาลสงกรานต์จังหวัดเชียงใหม่)

Chiang Mai is the best and busiest place in the country to see in the Thai New Year, Songkran, which takes over the city between April 13 and 16. The most obvious role of the festival is as an extended “rain dance” in the driest part of the year, when huge volumes of canal water are thrown about in a communal water fight that spares no one a drenching. The other elements of this

Fig.1: Chiang Mai' s Songkran

(<https://www.topchiangmai.com/culture>)

complex festival are not as well known but no less important. Communities get together to build sand castles in the shape of chedis in the temple compounds, which they cover with coloured flags-this bestows merit on any ancestors who happen to find themselves in hell and may eventually release them from their torments, and also shows an intent to help renovate the wat in the year to come. House are given a thorough spring-clean to see out the old year, while the Buddha images are cleaned, polished and sprinkled with lustral water, before being ceremonially carried through the middle of the water fight, to give everyone the chance to throw water on them and receive the blessing of renewal. Finally, younger family members formally visit their elders during the festival to ask for their blessings, while pouring scented water over their hands.

DIALOGUE (บทสนทนา)

- Monk:** Good morning,
Welcome to the “Chiang Mai Province.”
I am Phramaha..... And I’m your guide for this tour of our beautiful temples and cottage industries. Today I would like you to sightseeing at Songkhran festival in my temple.
- Tourists:** Good morning, is Chiang Mai the best and busiest place in the country to see in the Thai New Year?
- Monk:** Yes, Chiang Mai is the best and busiest place in the country to see in the Thai New Year, Songkhran, which takes over the city between April 13 and 16.
- Tourists:** What is the activity of the Chiang Mai people doing in Songkhran festival most?
- Monk:** The most obvious role of the festival is as an extended “rain dance” in the driest part of the year, when huge volumes of canal water are thrown about in a communal water fight that spares no one a drenching.

- Tourists:** As I have heard of Songkhran festival, do all Thai people always take sand to build the pagoda?
- Monk:** Yes, the other elements of this complex festival are not as well known but no less important. Communities get together to build sand castles in the shape of chedis in the temple compounds, which they cover with coloured flags-this bestows merit on any ancestors who happen to find themselves in hell and may eventually release them from their torments, and also shows an intent to help renovate the wat in the year to come House are given a thorough spring-clean to see out the old year, while the Buddha images are cleaned, polished and sprinkled with lustral water, before being ceremonially carried though the middle of the water fight, to give everyone the chance to throw water on them and receive the blessing of renewal. Finally, younger family members formally visit their elders during the festival to ask for their blessings, while pouring scented water over their hands.

Vocabulary (คำศัพท์)

obvious (adj.)	=	ชัดเจน
festival (n)	=	เทศกาล
extended (adj.)	=	ซึ่งกว้างออกไป
driest (adj.)	=	แห้ง
communal (adj.)	=	เกี่ยวกับชุมชน
drenching (v)	=	(การ) ทำให้เปียกโชก, แฉ่น้ำ
castles (n)	=	ปราสาท, ป้อมปราการ
chedis (n)	=	เจดีย์
renovate (v)	=	ปรับปรุง
images (n)	=	พระพุทธรูป
polished (v)	=	ขัดเงา
lustral (adj.)	=	เกี่ยวกับพิธีล้างบาป
ceremonially (adv.)	=	พิธี
blessing (v)	=	ให้พร
renewal (n)	=	การเริ่มใหม่
pouring (v)	=	เท, ริน, ราด
scented (adj.)	=	มีกลิ่นหอม

CHAPTER: VIII

CHIANG MAI' S LOY KRATHONG (เทศกาลลอยกระทงจังหวัดเชียงใหม่)

Loy Krathong, on the night of the full moon in November, has its most showy celebration at Sukhothai, but Chiang Mai is not far behind. While a spectacular but unnerving firework fiesta rages on the banks, thousands of candles are gently floated down the Ping River in beautiful lotus-leaf boats. People hope in this way to float away any sins or ill luck they have incurred, and give thanks for the rainy season to Mae Kong Kha, the ancient water goddess. In northern Thailand, the parallel event of Loy Khome takes place during the daytime, when brightly coloured paper hot-air balloons (khome fai), often with fireworks attached, are released to carry away problems and bad luck, and honour the Buddha's top-knot, which he cut off when he became an ascetic. According to legend, the top-knot is looked after by the Buddha's mother in heaven.

Fig.1: Chiang Mai' s Loy Krathong
(<https://www.topchiangmai.com/culture>)

DIALOGUE (บทสนทนา)

- Tourists: What is the Loy krathong?
- Monks: Loy Krathong, on the night of the full moon in November, has its most showy celebration at Sukhothai, but Chiang Mai is not far behind. While a spectacular but unnerving firework fiesta rages on the banks, thousands of candles are gently floated down the Ping River in beautiful lotus-leaf boats.
- Tourists: What do people think to float Loy Krathong?
- Monks: The people hope in this way to float away any sins or ill luck they have incurred, and give thanks for the rainy season to Mae Kong Kha, the ancient water goddess.
- Tourists: How is Loy Krathong in norther.
- Monks: In northern Thailand, the parallel event of Loy Khome takes place during the daytime, when brightly coloured paper hot-air balloons (khome fai), often with fireworks attached, are released to carry away problems and bad luck, and honour the Buddha's top-knot, which he cut off when he became an ascetic. According to legend, the top-knot is looked after by the Buddha's mother in heaven.
- Tourist: Have you floated Loy Krathong?

Monks: Yes, When I was a boy. My mother took me to float Loy Krathong but I was a monk I did not float Loy Krathong because in Thai land Buddhist monk can not play this function.

Vocabulary (คำศัพท์)

Loy Krathong (n)	=	ลอยกระทง
celebration (n)	=	การเฉลิมฉลอง
spectacular (adj.)	=	งดงาม
firework (n)	=	ดอกไม้เพลิง
fiesta (n)	=	งานสังสรรค์
rages (n)	=	โกรธ
float (v)	=	ลอย
ancient (adj.)	=	โบราณ
goddess (n)	=	พระเจ้า
parallel (adj.)	=	ขนาน
daytime (n)	=	กลางวัน
balloons (n)	=	ลูกโป่ง
ascetic (n)	=	นักพรต
heaven (n)	=	สวรรค์

CHAPTER: IX

CHIANG MAI' S YEE PENG (เทศกาลยี่เป็งจังหวัดเชียงใหม่)

Yee Peng is the annual festival that local people of Chiang Mai hold to celebrate the full moon in November of every year. However, nowadays, people from all over the world come to Chiang Mai to enjoy the cheerful feelings that this festival brings about. The symbols of Yee Peng festival include Kratong (floating baskets) and Khom Loy (lanterns). In the Northern language, the term Yee Peng is a combination of two words; Yee and Peng. The word “Yee” means two or second, while the word “Peng” means full moon. Together, the term Yee Peng means full moon on the second month. However, the second month of the Lanna calendar falls into November of the international calendar, which is also the 12th lunar month in the Buddhist calendar.

Fig.1: CHIANG MAI' S YEE PENG
(<https://travel.trueid.net/detail>)

According to the ancient Lanna tradition, Yee Peng is a 3-day event. It starts 2 days before the full moon night. The first day is the pay-day, which people buy materials and prepare food and decorative objects, such as Kratong and Khom Loy for the celebration. On the second day, people make merit at the temple where monks perform religious ceremony to dispel bad fortunes of the past year and to invite good fortune into people's life for the coming year. After the religious ceremony, people enjoy the feast and make donation to the poor and the less fortunate people.

The third day of the event is the full moon night. It is the highlight of Yee Peng festival. This is the night that people release Kratong with lighted candles into the river and launch lighted Khom Loy into the night sky. Ancient Lanna people believe that they offend the River Goddess (Pra Mae Kong Ka) through their use of water during the agricultural season. Releasing Kratong into the river is their way of asking for forgiveness from and giving thanks to the River Goddess. As for the Khom Loy, people believe that when they launch them into the sky, the Khom Loy takes all bad fortune from their lives away with it. However, from the scenery perspective, the Kratong with lighted candles and the full moon reflection decorate the river very beautifully, while the lighted Khom Loy decorates the night sky like brilliant stars. Together, Kratong and Khom Loy make the night time of Chiang Mai a must-see and an unforgettable scene.

DIALOGUE (บทสนทนา)

- Tourists:** What is the Yee Peng festival?
- Monks:** Yee Peng is the annual festival that local people of Chiang Mai hold to celebrate the full moon in November of every year.
- Tourists:** What is the symbol of Yee Peng festival?
- Monks:** The symbols of Yee Peng festival include Kratong (floating baskets) and Khom Loy (lanterns).
- Tourists:** What is the meaning of Yee Peng?
- Monks:** In the Northern language, the term Yee Peng is a combination of two words; Yee and Peng. The word “Yee” means two or second, while the word “Peng” means full moon. Together, the term Yee Peng means full moon on the second month. However, the second month of the Lanna calendar falls into November of the international calendar, which is also the 12th lunar month in the Buddhist calendar.
- Tourists:** How long does Yee Peng start?
- Monks:** Yee Peng is a 3-day event. It starts 2 days before the full moon night. The first day is the pay-day, which people buy materials and prepare food and decorative objects, such as Kratong and Khom Loy for the celebration. On the second day, people make merit at the temple where monks perform religious ceremony to dispel bad fortunes of the past year and to invite good fortune into people’s life for the coming year. It is the highlight of Yee Peng festival.
- Tourists:** What do the people do in the last day of Yee Peng festival?
- Monks:** The third day of the event is the full moon night. It is the highlight of Yee Peng festival. This is the night that people release Kratong with lighted candles into the river and launch lighted Khom Loy into the night sky. Ancient Lanna people believe that they offend the River Goddess (Pra Mae Kong Ka) through their use of water during the agricultural season. Releasing Kratong into the river is their way of asking for forgiveness from and giving thanks to the River Goddess. As for the Khom Loy, people believe that when they launch them into the sky, the Khom Loy takes all bad fortune from their lives away with it.
- Tourists:** How is the Kratong and Khom Loy made the night time?
- Monks:** while the lighted Khom Loy decorates the night sky like brilliant stars. Together, Kratong and Khom Loy make the night time of Chiang Mai a must-see and an unforgettable scene.

Vocabulary (คำศัพท์)

Yee Peng (n)	=	งานประเพณีเดือนยี่เป็ง
festival (n)	=	งานเทศกาล
celebrate (v)	=	ฉลอง
combination (n)	=	การผสมผสาน
tradition (n)	=	ประเพณี
materials (n)	=	วัสดุ
decorative (adj.)	=	ตกแต่ง
celebration (n)	=	การเฉลิมฉลอง
fortunes (n)	=	โชคลาภ
donation (n)	=	บริจาค
Kratong (n)	=	กระทง
Khom Loy (n)	=	โคมไฟ
scenery (n)	=	ทิวทัศน์
prospective (adj.)	=	อนาคต
moon (n)	=	ดวงจันทร์
reflection (n)	=	การสะท้อน
decorate (v)	=	ตกแต่ง
brilliant stars (n)	=	ดวงดาวที่สดใส
unforgettable (adj.)	=	ที่จำจดจำ
scene (n)	=	ฉาก

CHAPTER: X

CHIANG MAI' S POY LUANG (เทศกาลปอยหลวงจังหวัดเชียงใหม่)

Poy Luang is an ancient Lanna festival, which a large number of people gather together to celebrate a completion of religious structures. At the same time, it provides local people with an opportunity to meet and greet and to have fun. The term Poy Luang is a combination of two words; Poy and Luang. The first word “Poy” has two meanings. The first meaning refers to joy, while the second meaning refers to gathering of a lot of people. The word “Luang” means great. As such, the term Poy Luang can mean either the great joy or the great gathering or both. Poy Luang may take place annually or once every few years, depending on the occasion. However, Lanna people only hold Poy Luang festival during the month of February to April or May at the latest.

Because Buddhist temples are non-state sponsored institution, throughout the year, Lanna people put together money and/or personal labor to build a small to medium size religious structures. People build the structures for monks to make holy for believers to worship and for the pride of their community. However, in a special occasion, people in the community may decide to build a very large religious structure which requires a several years to complete. During the building process, people put their hearts and spirits into finding money to buy the materials and pay for the building, while some people also put free labor to help build it. Therefore, it takes sacrifice, courage and determination to complete the religious structures of their desire, and people take pride into making it happen.

Poy Luang festival takes place after the structures are complete and the people are ready to hand over the structures to the temple and the monks to make holy. The event continues for a 4 days. The first 3 days are for merit making, holding memorial services to the ancestors, partying and celebration. The last day is the day which people officially hand over the religious structures to the temple. Poy Luang festival brings not only the joy of people in the community, but it also brings them the sense of unity and belonging. In addition to providing the people in the community with the sense of pride and joy, Poy Luang festival also provides young single adults a great chance to meet and find their soul mates.

Fig.1: CHIANG MAI' S POY LUANG
(<https://www.chiangmainews.co.th/>)

DIALOGUE (บทสนทนา)

- Tourists:** What is Poy Luang festival?
- Monks:** Poy Luang is an ancient Lanna festival, which a large number of people gather together to celebrate a completion of religious structures. At the same time, it provides local people with an opportunity to meet and greet and to have fun.
- Tourists:** What is the meaning of Poy Luang?
- Monks:** The term Poy Luang is a combination of two words; Poy and Luang. The first word “Poy” has two meanings. The first meaning refers to joy, while the second meaning refers to gathering of a lot of people. The word “Luang” means great. As such, the term Poy Luang can mean either the great joy or the great gathering or both. Poy Luang may take place annually or once every few years, depending on the occasion.
- Tourists:** When do the people join the Poy Luang festival?
- Monks:** Lanna people only hold Poy Luang festival during the month of February to April or May at the latest.
- Tourists:** Why do Lanna people put money to build a small to medium size religious structure?
- Monks:** Because Buddhist temples are non-state sponsored institution, throughout the year, Lanna people put together money and/or personal labor to build a small to medium size religious structures. People build the structures for monks to make holy for believers to worship and for the pride of their community.
- Tourists:** Why do Lanna people make the religious structure?
- Monks:** However, in a special occasion, people in the community may decide to build a very large religious structure which requires a several years to complete. During the building process, people put their hearts and spirits into finding money to buy the materials and pay for the building, while some people also put free labor to help build it. Therefore, it takes sacrifice, courage and determination to complete the religious structures of their desire, and people take pride into making it happen.
- Tourists:** What do the people do after completing the structures?
- Monks:** Poy Luang festival takes place after the structures are complete and the people are ready to hand over the structures to the temple and the monks to make holy.
- Tourists:** What did they do after the first 3 days for marit making?

- Monks:** The event continues for a 4 days. The first 3 days are for merit making, holding memorial services to the ancestors, partying and celebration. The last day is the day which people officially hand over the religious structures to the temple.
- Tourists:** What do Lanna people get the Poy Luang festival?
- Monks:** Poy Luang festival brings not only the joy of people in the community, but it also brings them the sense of unity and belonging. In addition to providing the people in the community with the sense of pride and joy, Poy Luang festival also provides young single adults a great chance to meet and find their soul mates.

Vocabulary (คำศัพท์)

Poy Luang (n)	=	ปอยหลวง
celebrate (v)	=	ฉลอง
completion (n)	=	เสร็จจึ้น
provides (v)	=	จัดเตรียมให้
combination (n)	=	การผสมผสาน
gathering (v)	=	การชุมนุม
annually (adv.)	=	ทุกปี
institution (n)	=	สถาบัน
worship (v)	=	สักการะ
community (n)	=	ชุมชน
special (adj.)	=	พิเศษ
occasion (n)	=	โอกาส
requires (v)	=	ต้องการ
process (n)	=	กระบวนการ
materials (n)	=	วัสดุ
determination (n)	=	การกำหนด
desire (v)	=	ต้องการ
structures (n)	=	โครงสร้าง
merit making (v)	=	ทำบุญ
holding (v)	=	ครอบครอง
memorial (n)	=	อนุสรณ์
ancestors (n)	=	บรรพบุรุษ
officially (adv.)	=	อย่างเป็นทางการ
sense (v)	=	ความรู้สึก

CHAPTER: XI

CHIANG MAI' S FLOWER FESTIVAL (เทศกาลไม้ดอกไม้ประดับจังหวัดเชียงใหม่)

The city of Chiang Mai will be decorated with colorful flowers when its annual flower festival begins. The Chiang Mai Flower Festival starts on the first weekend of every February. The festival offers a relaxed and cheerful atmosphere making the city a very pleasant ambience. The festival displays a wide variety of flowers. The city shuts off the roads next to the moat around the park during the festival to allow vendors to set up flower stalls for people to admire worry-free.

Highlights of the festival include the Flower Festival Parade and the Miss Chiang Mai Flower Festival. However, the focus of the festival is at Buak Haad Park on the southwestern corner of the moat.

Buak Haad Park is where the Flower Festival Parade comes to the complete stop for the judges to choose the Chiang Mai Flower Festival Queen. During this festival, the city completely transforms the park. Exhibitors put on special displays of flowers, miniature trees and famous local orchids for the judges to choose the best of each. The landscape specialists show off their works including waterfalls, patios and various kinds of gardens. The festival also includes flower stands that represent gardens from neighboring countries.

The Flower Festival Parade is the most fun part of the festival. The gaily decorated carriages, colorful hill tribe people in their costumes and the Miss Chiang Mai Flower Festival candidates make up the parade. The parade starts from Nawarat Bridge and goes through the Tha Pae Road, to the Tha Pae Gate, and then turns left following the moat round to the Buak Haad Park. During the parade, the parade participants hand out roses to the visitors along the road.

The parade moves slowly and stops frequently for dancers in traditional costumes to perform dances, allowing plenty of photographing opportunity. Miss Chiang Mai Flower Festival candidates sit on top of the gaily decorated carriages. By late afternoon, the serious part of the festival begins choosing the Chiang Mai Flower Festival Queen. The party goes on to the evening until the judges announce the Flower Festival Queen.

Fig.1: CHIANG MAI' S FLOWER FESTIVAL
(<https://www.chiangmainews.co.th/page>)

DIALOGUE (บทสนทนา)

- Tourists:** When does colorful flower begin?
- Monks:** The city of Chiang Mai will be decorated with colorful flowers when its annual flower festival begins. The Chiang Mai Flower Festival starts on the first weekend of every February.
- Tourists:** What is the function of colorful flower?
- Monks:** The festival offers a relaxed and cheerful atmosphere making the city a very pleasant ambience. The festival displays a wide variety of flowers. The city shuts off the roads next to the moat around the park during the festival to allow vendors to set up flower stalls for people to admire worry-free.
- Tourists:** What is the highlights of the colorful flower?
- Monks:** Highlights of the festival include the Flower Festival Parade and the Miss Chiang Mai Flower Festival. However, the focus of the festival is at Buak Haad Park on the southwestern corner of the moat.
- Tourists:** Where is the Buak Haad Park?
- Monks:** Buak Haad Park is where the Flower Festival Parade comes to the complete stop for the judges to choose the Chiang Mai Flower Festival Queen. During this festival, the city completely transforms the park. Exhibitors put on special displays of flowers, miniature trees and famous local orchids for the judges to choose the best of each. The landscape specialists show off their works including waterfalls, patios and various kinds of gardens. The festival also includes flower stands that represent gardens from neighboring countries.
- Tourists:** Is there parade and where does the parade start?
- Monks:** The Flower Festival Parade is the most fun part of the festival. The gaily decorated carriages, colorful hill tribe people in their costumes and the Miss Chiang Mai Flower Festival candidates make up the parade. The parade starts from Nawarat Bridge and goes through the Tha Pae Road, to the Tha Pae Gate, and then turns left following the moat round to the Buak Haad Park. During the parade, the parade participants hand out roses to the visitors along the road.
- Tourists:** What is the function of the parade?
- Monks:** The parade moves slowly and stops frequently for dancers in traditional costumes to perform dances, allowing plenty of photographing opportunity. Miss Chiang Mai Flower Festival candidates sit on top of the gaily decorated carriages. By late afternoon, the serious part of the festival begins choosing the Chiang Mai Flower

Festival Queen. The party goes on to the evening until the judges announce the Flower Festival Queen.

Vocabulary (คำศัพท์)

annual (adj.)	=	ประจำปี
weekend (n)	=	สุดสัปดาห์
cheerful (adj.)	=	ร่าเริง
atmosphere (n)	=	บรรยากาศ
ambience (n)	=	สิ่งแวดล้อม, สภาพแวดล้อม
variety (n)	=	ความหลากหลาย
moat (n)	=	คูเมือง
around (prep.)	=	รอบ ๆ
vendors (n)	=	ผู้ขาย
admire (v)	=	ชื่นชม
southwestern (adj.)	=	ทิศตะวันตกเฉียงใต้
transforms (v)	=	เปลี่ยนแปลง
miniature (adj.)	=	น้อยๆ
orchids (n)	=	กล้วยไม้
judges (n)	=	ผู้พิพากษา
waterfalls (n)	=	น้ำตก
carriages (n)	=	รถม้า
costumes (n)	=	เครื่องแต่งกาย
parade (n)	=	ขบวนพาเหรด
hand out (n)	=	แจก
traditional (adj.)	=	แบบดั้งเดิม
photographing (n)	=	ถ่ายรูป
opportunity (n)	=	โอกาส
candidates (n)	=	ผู้สมัคร
serious (n)	=	จริงจัง
judges (n)	=	ผู้พิพากษา
announce (v)	=	ประกาศ
Flower Festival Queen (n)	=	ราชินีเทศกาลดอกไม้

CHAPTER: XII

CHIANG MAI' S INTHAKIN FESTIVAL (เทศกาลเข้าอินทชินจังหวัดเชียงใหม่)

Many cities in Thailand house what is known as the city pillar. However, in the Northern Thai language, the city pillar is called as Inthakin. In Chiang Mai, Inthakin festival is a significant festival for people who are mindful of the old tradition. Many people believe that if the city pillar is respected, then the city and its residents will be safe, happy and prosperous.

Fig.1: CHIANG MAI' S INTHAKIN FESTIVAL
(<https://www.chiangmainews.co.th/page>)

The festival takes place according to the lunar calendar. Usually, it starts on the day of the waning moon of the sixth lunar month (late of May or early of June) and lasts for 6-8 days. On the first day of the festival, a Buddha image of Phra Chao Fon Saen Ha will be paraded around the streets of Chiang Mai city while locals wait along the street side to sprinkle blessed water to the statue.

When the Buddha image returns to Chedi Luang temple, a ritual of flowers offering begins. Crowds of people come to make merit by offering flowers and candles on the bowls in the forecourt of the temple. Nowadays, the pillar is housed in its own special shrine called Viharn Jaturamook. From this, the pillar can only be seen during the festival dates and women are not permitted to enter the shrine but can view it through the entrance while men may enter and pray. Apart from offering flowers, people also believe that making merit by donating money to their own Buddha image (based on the day of birth) will bring them good luck.

Moreover, there are traditional events celebrated every night within the temple ground including musical performances, traditional performances of sword dancing and lance dancing, carnival games and a wide variety of food. The visitors will also enjoy listening to the traditional Northern Thai music. The ceremony ends with closing chants from 108 monks gathered at Chedi Luang temple. This is a very large celebration in which the people of Chiang Mai participate.

DIALOGUE (บทสนทนา)

Tourists: What is the city pillar?

Monks: Many cities in Thailand house what is known as the city pillar. However, in the Northern Thai language, the city pillar is called as Inthakin. In Chiang Mai, Inthakin festival is a significant festival for people who are mindful of the old tradition.

Tourists: What do the people believe of Inthakin festival?

- Monks:** Many people believe that if the city pillar is respected, then the city and its residents will be safe, happy and prosperous.
- Tourists:** When does the festival take place?
- Monks:** The festival takes place according to the lunar calendar. Usually, it starts on the day of the waning moon of the sixth lunar month (late of May or early of June) and lasts for 6-8 days. On the first day of the festival, a Buddha image of Phra Chao Fon Saen Ha will be paraded around the streets of Chiang Mai city while locals wait along the street side to sprinkle blessed water to the statue.
- Tourists:** When does a ritual of flowers offering begin?
- Monks:** When the Buddha image returns to Chedi Luang temple, a ritual of flowers offering begins. Crowds of people come to make merit by offering flowers and candles on the bowls in the forecourt of the temple.
- Tourists:** What is the pillar called nowadays?
- Monks:** Nowadays, the pillar is housed in its own special shrine called Viharn Jaturamook. From this, the pillar can only be seen during the festival dates and women are not permitted to enter the shrine but can view it through the entrance while men may enter and pray.
- Tourists:** What do the people believe by making merit?
- Monks:** Apart from offering flowers, people also believe that making merit by donating money to their own Buddha image (based on the day of birth) will bring them good luck.
- Tourists:** How does the functions of festival end?
- Monks:** Moreover, there are traditional events celebrated every night within the temple ground including musical performances, traditional performances of sword dancing and lance dancing, carnival games and a wide variety of food. The visitors will also enjoy listening to the traditional Northern Thai music. The ceremony ends with closing chants from 108 monks gathered at Chedi Luang temple. This is a very large celebration in which the people of Chiang Mai participate.

Vocabulary (คำศัพท์)

pillar (n)	=	เสา
significant (adj.)	=	สำคัญ
tradition (n)	=	ประเพณี
prosperous (adj.)	=	รุ่งเรือง

lunar (adj.)	=	พระจันทร์
calendar (n)	=	ปฏิทิน
sprinkle (v)	=	โรย
blessed (adj.)	=	ให้พร
crowds (n)	=	ฝูงชน
bowls (n)	=	ชาม
forecourt (n)	=	ลานหน้าบ้าน
shrine (n)	=	ศาลเจ้า
permitted (v)	=	ได้รับอนุญาต
entrance (n)	=	ทางเข้า
celebrated (v)	=	เฉลิมฉลอง
performances (n)	=	การแสดง
sword (n)	=	ดาบ
carnival (n)	=	งานรื่นเริง
visitors (n)	=	ผู้มาเยือน
ceremony (n)	=	พิธี
chants (v)	=	สวด
participate (v)	=	มีส่วนร่วม

CHAPTER: XIII

WAT PHRATHAT DOI SUTHEP (วัดพระธาตุดอยสุเทพ)

Phrathat Doi Suthep temple is a must-see landmark of Chiang Mai that first time visitors should not miss. It is a Buddhist temple located on top of a 1,676 meter high mountain. The temple is considered to be one of the most sacred archeological sites in Thailand. It is located just about 15 kilometers from the city of Chiang Mai.

Fig.1: WAT PHRATHAT DOI SUTHEP

(<https://th.trip.com/hot>)

The history of this temple, in itself, is a source of attraction. According to the legend, in the late 14th century, a sacred white elephant carried holy relics through Chiang Mai. During the journey, it died of fatigue on Doi Suthep. After that, the spot which the elephant fell marked the location where the relics were enshrined. King Gue Na then built the original golden pagoda to hold the holy relics on that spot. Today, this golden pagoda is the centerpiece of this landmark attracting thousands of visitors here each year.

In addition to the golden pagoda, the temple is another reason people visit Doi Suthep. Although it has gone through several renovations in the past 600 years, it is still as charming as ever. This temple is the Buddhist monastery that consists of many items considered sacred by Thai people. Examples of these items include an emerald Buddha replica, metal bells, and a Hindu God statue. The assembly hall inside the temple is decorated by mural paintings depicting the Buddha's life and his teachings. On the outside of the temple, there are bells that many people believe will bring them blessings when ringing. In addition to these sacred things, the view of Chiang Mai from the temple's terrace is absolutely breath-taking.

Another charm of this temple is that the thrill of climbing-up the Naga (serpent) staircase of 309 steps. However, one may choose to use the cable car instead. It is important to note that visitors are required to take off their shoes before entering the holy square to see the golden pagoda.

DIALOGUE (บทสนทนา)

- Tourists:** Where is the Phrathat Doi Suthep temple?
- Monks:** Phrathat Doi Suthep temple is a must-see landmark of Chiang Mai that first time visitors should not miss. It is a Buddhist temple located on top of a 1,676 meter high mountain. The temple is considered to be one of the most sacred archeological sites in Thailand. It is located just about 15 kilometers from the city of Chiang Mai.
- Tourists:** What is the important characteristic of this temple?
- Monks:** The history of this temple, in itself, is a source of attraction. According to the legend, in the late 14th century, a sacred white elephant carried holy relics through Chiang Mai. During the journey, it died of fatigue on Doi Suthep. After that, the spot which the elephant fell marked the location where the relics were enshrined. King Gue Na then built the original golden pagoda to hold the holy relics on that spot. Today, this golden pagoda is the centerpiece of this landmark attracting thousands of visitors here each year.
- Tourists:** In addition to the golden pagoda, what is the attractive characteristic of this temple?
- Monks:** In addition to the golden pagoda, the temple is another reason people visit Doi Suthep. Although it has gone through several renovations in the past 600 years, it is still as charming as ever. This temple is the Buddhist monastery that consists of many items considered sacred by Thai people. Examples of these items include an emerald Buddha replica, metal bells, and a Hindu God statue. The assembly hall inside the temple is decorated by mural paintings depicting the Buddha's life and his teachings. On the outside of the temple, there are bells that many people believe will bring them blessings when ringing. In addition to these sacred things, the view of Chiang Mai from the temple's terrace is absolutely breath-taking.
- Tourists:** What is the other charm of this temple?
- Monks:** Another charm of this temple is that the thrill of climbing-up the Naga (serpent) staircase of 309 steps. However, one may choose to use the cable car instead. It is important to note that visitors are required to take off their shoes before entering the holy square to see the golden pagoda.

Vocabulary (คำศัพท์)

landmark (n)	=	แลนด์มาร์ค
mountain (n)	=	ภูเขา
considered (v)	=	พิจารณา
sacred (adj.)	=	ศักดิ์สิทธิ์
archeological (adj.)	=	โบราณคดี
attraction (n)	=	สิ่งจูงใจ
fatigue (v)	=	ความเหนื่อยล้า
relics (n)	=	พระธาตุ
centerpiece (n)	=	แกนกลาง
renovations (n)	=	การปรับปรุงใหม่
charming (v)	=	มีเสน่ห์
monastery (n)	=	อาราม
emerald (n)	=	มรกต
replica (n)	=	แบบจำลอง
assembly (n)	=	ชุมนุมชน
terrace (n)	=	ชั้น
important (adj.)	=	สำคัญ
holy (adj.)	=	ศักดิ์สิทธิ์
square (adj.)	=	สี่เหลี่ยม

CHAPTER: XIV

WAT PHRA SINGH (วัดพระสิงห์)

There are several old temples within the walls of the ancient city, Chiang Mai. Among them, Phra Singh temple is perhaps the largest and most interesting temple. The temple is located in the western part of the city. The main entrance, which is guarded by Singhs (lions), is situated at the end of Rachadamnoen road.

Fig.1: WAT PHRA SINGH

(<https://thai.tourismthailand.org/Attraction>)

As its name implies, the temple is named for the Buddha image it houses, Sihing Buddha. The temple was built in 13th century by King Pha Yu to preserve the ashes of his father, King Kham Fu. It was considered to be the first monastery where the Emerald Buddha was housed. However, the Emerald Buddha was moved to Chedi Luang temple later and is now enshrined in Phra Kaew temple, Bangkok.

Inside the temple, there are three main buildings, namely Viharn Luang, Viharn Lai Kam and Ho Trai. The largest building is Viharn Luang. It is an assembly hall built in 14th century. Inside the hall, the visitors will be amazed by a high red roof supported by round white pillars. It houses Phra Chao Thong Tip, a large image of the seated golden Buddha.

For Viharn Lai Kam, it is the main attraction of this temple. It is an assembly hall built in 14th century. It is an attractive building of Thai Lanna style with 24 meters wide and 56 meters long. Within the hall, there are mural paintings on the walls depicting Lanna people's lives. This hall also houses Sihing Buddha.

Another prime classical Lanna architecture is Ho Trai (temple library). Built at the end of 15th century, this library is a magnificent building containing Buddhist scriptures. The visitors will be appreciated by the highly skilled craftsmanship of Lanna people. The unique building is located on the left of Viharn Lai Kam and is rarely seen elsewhere.

DIALOGUE (บทสนทนา)

Tourists: Where is the Phra Singh temple?

Monks: Phra Singh temple is perhaps the largest and most interesting temple. The temple is located in the western part of the city. The main entrance, which is guarded by Singhs (lions), is situated at the end of Rachadamnoen road.

Tourists: What is the meaning of Phra Singh temple?

- Monks:** As its name implies, the temple is named for the Buddha image it houses, Sihing Buddha. The temple was built in 13th century by King Pha Yu to preserve the ashes of his father, King Kham Fu. It was considered to be the first monastery where the Emerald Buddha was housed. However, the Emerald Buddha was moved to Chedi Luang temple later and is now enshrined in Phra Kaew temple, Bangkok.
- Tourists:** What is there inside the temple?
- Monks:** Inside the temple, there are three main buildings, namely Viharn Luang, Viharn Lai Kam and Ho Trai. The largest building is Viharn Luang. It is an assembly hall built in 14th century. Inside the hall, the visitors will be amazed by a high red roof supported by round white pillars. It houses Phra Chao Thong Tip, a large image of the seated golden Buddha.
- Tourists:** What is the main attraction of this temple?
- Monks:** For Viharn Lai Kam, it is the main attraction of this temple. It is an assembly hall built in 14th century. It is an attractive building of Thai Lanna style with 24 meters wide and 56 meters long. Within the hall, there are mural paintings on the walls depicting Lanna people's lives. This hall also houses Sihing Buddha.
- Tourists:** Where do the Lanna people keep the Buddhist scriptures?
- Monks:** Another prime classical Lanna architecture is Ho Trai (temple library). Built at the end of 15th century, this library is a magnificent building containing Buddhist scriptures. The visitors will be appreciated by the highly skilled craftsmanship of Lanna people. The unique building is located on the left of Viharn Lai Kam and is rarely seen elsewhere.

Vocabulary (คำศัพท์)

ancient (adj.)	=	โบราณ	implies (v)	=	หมายถึง
enshrined (v)	=	ประดิษฐาน	amazed (adj.)	=	ประหลาดใจ
supported (v)	=	ได้รับการสนับสนุน	paintings (n)	=	ภาพวาด
mural (adj.)	=	ภาพจิตรกรรมฝาผนัง	depicting (v)	=	พรรณนา
prime (adj.)	=	ก่อน	architecture (n)	=	สถาปัตยกรรม
magnificent (adj.)	=	งดงาม	scriptures (n)	=	พระคัมภีร์
appreciated (n)	=	ชื่นชม	craftsmanship (n)	=	ฝีมือ

CHAPTER: XV

WAT CHEDI LUANG (วัดเจดีย์หลวง)

One of the main temples in Chiang Mai is Chedi Luang temple. It is a ruined temple in the historic center of Chiang Mai, located on Phra Pok Glao road. The temple was built in the 14th century during the reign of King Saen Muang Ma.

At first, the site was designated to house the ashes of his father, King Ku Na. The building was expanded further by other kings until reaching its final form in 1475. It was then received the great honor to house the Emerald Buddha, the holiest religious object in Thailand (now kept in Phra Kaew temple, Bangkok). At that time, the temple stood tall as high as 84 meters, ranked the largest building of all Lanna.

Fig.1: WAT CHEDI LUANG

(<https://www.uhotelsresorts.com/th/uchiangmai/attractions/wat-chedi-luang>)

Unfortunately, the pagoda was heavily damaged in the earthquake during the reign of Queen Mahadevi. The Emerald Buddha remained there for about six years after the earthquake. Then, it was brought to Luang Prabang, Laos.

In addition to the great pagoda, there are several buildings in the temple. A large viharn (assembly hall) next to the ruined pagoda was built in 1928. Its impressive interior has round pillars supporting a high red ceiling. The assembly hall contains a standing Buddha known as Phra Chao Attarot, which was made of brass alloy, mortar and cast in the late 14th century.

On the temple ground, there exists the city pillar of Chiang Mai, named Sao Inthakin (spirit of the city). Lanna people believe that it will protect the city. It was originally located in Sadeu Muang temple. Later, it was moved to this location in 1800 by King Kawila. The best time to visit this temple is during the Wian Tian ceremony in the eve of the main Buddhist festive days.

DIALOGUE (บทสนทนา)

- Tourists:** What is the main temple in Chiang Mai?
- Monks:** One of the main temples in Chiang Mai is Chedi Luang temple. It is a ruined temple in the historic center of Chiang Mai, located on Phra Pok Glao road. The temple was built in the 14th century during the reign of King Saen Muang Ma.
- Tourists:** Whose ashes was designated at first?
- Monks:** At first, the site was designated to house the ashes of his father, King Ku Na. The building was expanded further by other kings until reaching its final form in 1475.

It was then received the great honor to house the Emerald Buddha, the holiest religious object in Thailand (now kept in Phra Kaew temple, Bangkok). At that time, the temple stood tall as high as 84 meters, ranked the largest building of all Lanna.

Tourists: When was the pagoda heavily damaged?

Monks: Unfortunately, the pagoda was heavily damaged in the earthquake during the reign of Queen Mahadevi. The Emerald Buddha remained there for about six years after the earthquake. Then, it was brought to Luang Prabang, Laos.

Tourists: What is the importance of Sao Inthakin?

Monks: In addition to the great pagoda, there are several buildings in the temple. A large viharn (assembly hall) next to the ruined pagoda was built in 1928. Its impressive interior has round pillars supporting a high red ceiling. The assembly hall contains a standing Buddha known as Phra Chao Attarot, which was made of brass alloy, mortar and cast in the late 14th century.

Tourists: What do the Lanna people believe of Sao Inthakin?

Monks: On the temple ground, there exists the city pillar of Chiang Mai, named Sao Inthakin (spirit of the city). Lanna people believe that it will protect the city. It was originally located in Sadeu Muang temple. Later, it was moved to this location in 1800 by King Kawila. The best time to visit this temple is during the Wian Tian ceremony in the eve of the main Buddhist festive days.

Vocabulary (คำศัพท์)

ashes (n)	=	ขี้เถ้า
honor (n)	=	ให้เกียรติ
religious (adj.)	=	เคร่งศาสนา
earthquake (n)	=	แผ่นดินไหว
impressive (adj.)	=	ประทับใจ
interior (adj.)	=	ภายใน
pillar (n)	=	เสา
Sao Inthakin (n)	=	เสาอินทขิล
ceremony (n)	=	พิธี
festive (n)	=	งานรื่นเริง

CHAPTER: XVI

WIANG KUM KAM (เวียงกุมกาม)

Wiang Kum Kam is an ancient city located in Saraphi district, around three kilometers south of the southeastern corner of Chiang Mai city center. It is the recently restored settlement along the Ping River.

Wiang Kum Kam was built by King Mengrai in the late 13th century as the capital city of Lanna kingdom. The city flourished during the reign of the Mengrai dynasty until the late 16th century.

Fig.1: WIANG KUM KAM

(<https://travel.kapook.com/view192697.html>)

However, the city was repeatedly hit by severe flood years after years. As a result, King Mengrai had chosen a new site for his capital on the higher opposite bank of the Ping River and declared the newly constructed city, Chiang Mai as the capital of the Lanna kingdom.

In 1984, Thai authorities were alerted of the discovery of a number of ancient items found under Chang Kam temple, just five kilometers southeast of the Chiang Mai metropolitan. Archaeologists quickly moved in and uncovered the remains of the lost ancient city, Wiang Kum Kam. Over 30 archaeological sites including many ancient temples were also found within the ancient rectangular shaped city.

Among the sites, two of them are still in the best condition and are in use today. One of them is Chedi Liem temple which apparently was never affected by the floods. The other one is Chang Kam temple (or Kan Thom temple) which was named after the craftsman, Kan Thom, who built the temple. People moved back to this area again about 200 years ago to form a new community, and it was named as Chang Kham village.

DIALOGUE (บทสนทนา)

Tourists: Where is the Wiang Kum Kam?

Monks: Wiang Kum Kam is an ancient city located in Saraphi district, around three kilometers south of the southeastern corner of Chiang Mai city center. It is the recently restored settlement along the Ping River.

Tourists: Who built Wiang um Kam?

Monks: Wiang Kum Kam was built by King Mengrai in the late 13th century as the capital city of Lanna kingdom. The city flourished during the reign of the Mengrai dynasty until the late 16th century.

- Tourists:** Where was the place that King Mengrai chose to establish capital?
- Monks:** However, the city was repeatedly hit by severe flood years after years. As a result, King Mengrai had chosen a new site for his capital on the higher opposite bank of the Ping River and declared the newly constructed city, Chiang Mai as the capital of the Lanna kingdom.
- Tourists:** What were Thai authorities alerted?
- Monks:** In 1984, Thai authorities were alerted of the discovery of a number of ancient items found under Chang Kam temple, just five kilometers southeast of the Chiang Mai metropolitan.
- Tourists:** What did Archaeologists move?
- Monks:** Archaeologists quickly moved in and uncovered the remains of the lost ancient city, Wiang Kum Kam. Over 30 archaeological sites including many ancient temples were also found within the ancient rectangular shaped city. Among the sites, two of them are still in the best condition and are in use today. One of them is Chedi Liem temple which apparently was never affected by the floods. The other one is Chang Kam temple (or Kan Thom temple) which was named after the craftsman, Kan Thom, who built the temple. People moved back to this area again about 200 years ago to form a new community, and it was named as Chang Kham village.

Vocabulary (คำศัพท์)

southeastern (n)	=	ตะวันออกเฉียงใต้
flourished (v)	=	รุ่งเรือง
declared (adj.)	=	ประกาศ
constructed (adj)	=	ประกาศ
authorities (n)	=	เจ้าหน้าที่
ancient (adj.)	=	โบราณ
southeast (n)	=	ตะวันออกเฉียงใต้
Archaeologists (n)	=	นักโบราณคดี
uncovered (adj.)	=	เปิดเผย
rectangular (adj.)	=	สี่เหลี่ยม
shaped (adj.)	=	รูปร่าง
affected (adj.)	=	ได้รับผลกระทบ
community (n)	=	ชุมชน

CHAPTER: XVII

THREE KINGS MONUMENT (พระบรมราชานุสาวรีย์สามกษัตริย์)

One of the best known and most recognized Chiang Mai attractions is the Three Kings Monument. The monument is located in the center of the ancient city walls of Chiang Mai. Nowadays, the sculptures have become an iconic image representing Chiang Mai.

Fig.1: WIANG KUM KAM

(<https://www.emagtravel.com/archive/3kings-monument.html>)

Standing in front of the Chiang Mai City Art and Cultural Center, formally the Provincial Administration Building, the Three Kings Monument was erected to immortalize the three kings who cofounded Chiang Mai in 1296.

The names of the three Kings were King Mengrai, King Ramkamhaeng of Sukothai and King Ngam Muang of Payao. According to the legend, King Mengrai had been searching for a site to build the capital city of the Lanna Kingdom. It was said that King Mengrai saw two deer chasing a pack of wolves at this spot and decided to take such event to be an auspicious sign.

King Mengrai then called upon his two friends to help design the new city and initially called it Nopburi Sri Nakorn Ping Chiang Mai. They all worked together to lay out the city. To safeguard their territories, these three kings had also sworn an oath of eternal friendship.

When the city completed, King Mengrai built a temple, Sadoe Muang temple on the site which is now occupied by the Art and Cultural Center. Inside the temple, he installed the city pillar or Sao Lak Muang, believed to be the guardian spirit of the city. Little is left today of the old temple and the city pillar has long been moved to Chedi Luang temple where it stands till this day.

DIALOGUE (บทสนทนา)

Tourists: Where is the monument?

Monks: One of the best known and most recognized Chiang Mai attractions is the Three Kings Monument. The monument is located in the center of the ancient city walls of Chiang Mai. Nowadays, the sculptures have become an iconic image representing Chiang Mai.

Tourists: What is it standing in front of the Chiang Mai City Art?

Monks: Standing in front of the Chiang Mai City Art and Cultural Center, formally the Provincial Administration Building, the Three Kings Monument was erected to immortalize the three kings who cofounded Chiang Mai in 1296.

- Tourists:** What is names of three Kings?
- Monks:** The names of the three Kings were King Mengrai, King Ramkamhaeng of Sukothai and King Ngam Muang of Payao. According to the legend, King Mengrai had been searching for a site to build the capital city of the Lanna Kingdom. It was said that King Mengrai saw two deer chasing a pack of wolves at this spot and decided to take such event to be an auspicious sign.
- Tourists:** Who did King Mengrai call to help design the new city?
- Monks:** King Mengrai then called upon his two friends to help design the new city and initially called it Nopburi Sri Nakorn Ping Chiang Mai. They all worked together to lay out the city. To safeguard their territories, these three kings had also sworn an oath of eternal friendship.
- Tourists:** What did King Mengrai do after city completed?
- Monks:** When the city completed, King Mengrai built a temple, Sadoe Muang temple on the site which is now occupied by the Art and Cultural Center. Inside the temple, he installed the city pillar or Sao Lak Muang, believed to be the guardian spirit of the city. Little is left today of the old temple and the city pillar has long been moved to Chedi Luang temple where it stands till this day.

Vocabulary (คำศัพท์)

Monument (n)	=	อนุสาวรีย์
sculptures (n)	=	ประติมากรรม
Provincial Administration (n)	=	องค์การบริหารส่วนจังหวัด
immortalize (v)	=	ทำให้เป็นอมตะ
wolves (n)	=	หมาป่า
auspicious (adj.)	=	เป็นมงคล
safeguard (v)	=	ป้องกัน
territories (n)	=	ดินแดน
eternal (adj.)	=	นิรันดร์
friendship (n)	=	มิตรภาพ
guardian (n)	=	ผู้ปกครอง
spirit (n)	=	วิญญาณ
pillar (n)	=	เสา

CHAPTER: XVIII
WAT CHIANG MAN (วัดเชียงใหม่)

This temple was built in 1297 at the site of the camp King Mangrai used when he supervised the building of Chiang Mai. It was the first temple to be built in Chiang Mai and contains several very old artifacts. The oldest structure is the Chang Lom chedi, which is in a style that could have originated from Sri Lanka via Sukhothai, or from Pagan. Fifteen elephants represent a sea of unformed matter upon which the cosmos of the chedi floats.

Fig.1: WAT CHIANG MAN
(<https://www.finearts.go.th/fad7/view/>)

Nearby are a lotus pond, a raised scripture repository and an ubosot. The stela in front of the ubosot was inscribed in 1581, and is one of the oldest known records that establishes the founding date of Chiang Mai.

The temple has two Lanna style viharn. The larger viharn was renovated by Khru Ba Srivichai in the 1920's. The standing Buddha image (front right of the altar) has an inscription on its slightly lopsided square base that dates it to 1465. This makes it the oldest dated Buddha image to be found so far in Chiang Mai. Close study shows new gilt veneer covers pits and cracks that indicate the image's real age.

The smaller viharn to the north (open 09:00-17:00) contains two small but very famous Buddha images. The Phra Sila image is a bas-relief that probably came from Ceylon in about the eighth century. The image is believed to have the power to bring rain and is the focus of a festival at the temple held from April 1-5.

The Phra Sae Tang Khamani crystal image belonged to Queen Chamadevi, who brought it from Lop Buri when she became the first ruler of Haripunchai. The image reputedly survived the burning of Haripunchai when it was razed by King Mangrai, and is honored for its powers to protect against disaster.

DIALOGUE (บทสนทนา)

Tourists: When was this built?

Monks: This temple was built in 1297 at the site of the camp King Mangrai used when he supervised the building of Chiang Mai. It was the first temple to be built in Chiang Mai and contains several very old artifacts.

Tourists: What is the oldest structure in Chiang Mai?

- Monks:** The oldest structure is the Chang Lom chedi, which is in a style that could have originated from Sri Lanka via Sukhothai, or from Pagan. Fifteen elephants represent a sea of unformed matter upon which the cosmos of the chedi floats.
- Tourists:** Where was the scripture kept?
- Monks:** Nearby are a lotus pond, a raised scripture repository and an ubosot. The stela in front of the ubosot was inscribed in 1581, and is one of the oldest known records that establishes the founding date of Chiang Mai.
- Tourists:** By whom was the larger viharn renovated?
- Monks:** The temple has two Lanna style viharn. The larger viharn was renovated by Khru Ba Srivichai in the 1920's. The standing Buddha image (front right of the altar) has an inscription on its slightly lopsided square base that dates it to 1465. This makes it the oldest dated Buddha image to be found so far in Chiang Mai. Close study shows new gilt veneer covers pits and cracks that indicate the image's real age.
- Tourists:** What does the smaller viharn contains?
- Monks:** The smaller viharn to the north (open 09:00-17:00) contains two small but very famous Buddha images. The Phra Sila image is a bas-relief that probably came from Ceylon in about the eighth century. The image is believed to have the power to bring rain and is the focus of a festival at the temple held from April 1-5.
- Tourists:** Whose did the Phra Sae Tang Khamani crystal image belong?
- Monks:** The Phra Sae Tang Khamani crystal image belonged to Queen Chamadevi, who brought it from Lop Buri when she became the first ruler of Haripunchai. The image reputedly survived the burning of Haripunchai when it was razed by King Mangrai, and is honored for its powers to protect against disaster.

Vocabulary (คำศัพท์)

supervised (v)	=	ดูแล
artifacts (n)	=	สิ่งประดิษฐ์
unformed (adj.)	=	ไม่เป็นรูปเป็นร่าง
cosmos (n)	=	จักรวาล
scripture (n)	=	คัมภีร์
repository (n)	=	ที่เก็บ
renovated (v)	=	ปรับปรุงใหม่
lopsided (adj.)	=	ลำเอียง
survived (v)	=	รอดชีวิต

CHAPTER: XIX

WAT JET YOD (วัดเจ็ดยอด)

King Tilokarat built the temple in 1455. The temple was probably copied from the design of the Mahabodhi temple in Pagan, which itself was a copy of the Indian temple at Bodhgaya. It had been predicted that Buddhism would decline after 2000 years. King Tilokarat's religious works, as well as those of other Southeast Asian monarchs of the time, were an attempt to prevent this decline. Wat Jet Yod was the site of the Eighth World Buddhist council in 1477, which revised the Tripitaka (Buddhist canon and teachings).

Fig.1: WAT JET YOD
(<https://thai.tourismthailand.org/>)

The temple gets its name from the seven chedis - jet yod - which sit on top of the old viharn. An arched tunnel at the center contains a seated Buddha image. The laterite walls are decorated with over 70 stucco reliefs. Though damaged, they still clearly show thewada (angel), beings who live in heavenly realms. The faces on these images are reputed to be likenesses of the relatives of King Tilokarat. Three chedis stand in the spacious grounds. The largest contains the ashes of King Tilokarat. The small ubosot nearby has a fine carved wood gable. Several Buddha images in different attitudes may be found on the western side of the compound (signs give explanations in English).

The trees and grass in the spacious grounds have the feel of a park, creating a very pleasant atmosphere.

DIALOGUE (บทสนทนา)

Tourists: When was Wat Jet Yod built?

Monks: King Tilokarat built the temple in 1455. The temple was probably copied from the design of the Mahabodhi temple in Pagan, which itself was a copy of the Indian temple at Bodhgaya. It had been predicted that Buddhism would decline after 2000 years.

Tourists: What is the King Tilokarat's religious work?

Monks: King Tilokarat's religious works, as well as those of other Southeast Asian monarchs of the time, were an attempt to prevent this decline. Wat Jet Yod was the site of the Eighth World Buddhist council in 1477, which revised the Tripitaka (Buddhist canon and teachings).

- Tourists:** How does this temple get this name?
- Monks:** Wat Jet Yod, Chiang Mai, Thailand, the temple gets its name from the seven chedis - jet yod - which sit on top of the old viharn.
- Tourists:** What does an arched tunnel at the center contain?
- Monks:** An arched tunnel at the center contains a seated Buddha image. The laterite walls are decorated with over 70 stucco reliefs. Though damaged, they still clearly show thewada (angel), beings who live in heavenly realms. The faces on these images are reputed to be likenesses of the relatives of King Tilokarat. Three chedis stand in the spacious grounds.
- Tourists:** What does the largest chedi contain?
- Monks:** The largest contains the ashes of King Tilokarat. The small ubosot nearby has a fine carved wood gable. Several Buddha images in different attitudes may be found on the western side of the compound (signs give explanations in English). The trees and grass in the spacious grounds have the feel of a park, creating a very pleasant atmosphere.

Vocabulary (คำศัพท์)

Pagan (n)	=	คนนอกศาสนา
Bodhgaya (n)	=	พุทธคยา
monarchs (n)	=	พระมหากษัตริย์
prevent (v)	=	ป้องกัน
arched (adj.)	=	โค้ง
tunnel (n)	=	อุโมงค์
laterite (n)	=	ศิลาแลง
decorated (adj.)	=	ตกแต่ง
damaged (adj.)	=	ได้รับความเสียหาย
realms (n)	=	อาณาจักร
likenesses (n)	=	ความเหมือน
spacious (adj.)	=	กว้างขวาง
carved (v)	=	แกะสลัก
attitudes (n)	=	ทัศนคติ
explanations (n)	=	คำอธิบาย
atmosphere (n)	=	บรรยากาศ

CHAPTER: XX
WAT SUAN DOK (วัดสวนดอก)

This temple originally lay in a fortified square beyond Chiang Mai walls. Legends tell that King Ku Na invited the venerable Sumana Thera, a very pious monk from Sukhothai to bring the Buddhism of Sri Lanka to Chiang Mai.

The King offered him the royal flower garden (Suan Dok) as a place to build a temple. The temple was established in 1371.

When Sumana Thera was living in Sukhothai, he had a vision which showed him where to find a very holy relic that had long been buried near the city. When the relic was unearthed, miraculous illuminations took place confirming its power. These miracles did not repeat themselves for the King of Sukhothai, who left the relic in the care of the monk.

Thus when King Ku Na invited Sumana Thera to Chiang Mai, the monk brought the holy relic with him. When the relic was about to be enshrined at the temple, he found that the relic had split into two pieces. One of these pieces was kept at Wat Suan Dok, and the other was buried at Wat Phrathat Doi Suthep.

The main viharn was rebuilt in the early 1930's by Khru Ba Srivichai. A large Buddha image with a hand in the position for holding straw stands back to back with the main seated image. The images took on their present shape under Khru Ba Srivichai.

Mural, Chiang Mai, Thailand A smaller viharn to the south contains a seated Buddha image - the Phra Chao Kao Tue - cast by King Muang Kaew in 1504. The Lanna style image stands 4.7 meters tall and is made up of nine pieces. The walls of the viharn are decorated with murals showing the previous lives of the Buddha (the Vessantara Jataka may be seen on the upper level of the north wall).

West of the main viharn numerous chedi contain the remains of the royal family of Chiang Mai. These were collected from different sites in Chiang Mai and placed there at the wish of Princess Dararatsmi in 1909. The compound also contains the northern campus of the Maha Chulalongkorn Buddhist University of the Mahanikai sect. A wall with tall ornamental gates surrounds the compound, and the remains of earthen walls that once surrounded the fortified monastery can still be seen on the opposite side of the road.

Fig.1: WAT SUAN DOK
(<https://th.wikipedia.org/wiki/>)

DIALOGUE (บทสนทนา)

- Tourists:** Where is the Wat Suan Dog?
- Monks:** This temple originally lay in a fortified square beyond Chiang Mai walls. Legends tell that King Ku Na invited the venerable Sumana Thera, a very pious monk from Sukhothai to bring the Buddhism of Sri Lanka to Chiang Mai.
- Tourists:** Who offered the place to build a temple?
- Monks:** Wat Suan Dog, Chiang Mai, Thailand, The King offered him the royal flower garden (Suan Dok) as a place to build a temple. The temple was established in 1371.
- Tourists:** Who found relic?
- Monks:** When Sumana Thera was living in Sukhothai, he had a vision which showed him where to find a very holy relic that had long been buried near the city. When the relic was unearthed, miraculous illuminations took place confirming its power. These miracles did not repeat themselves for the King of Sukhothai, who left the relic in the care of the monk.
- Tourists:** Where did Suman Thera keep the relic?
- Monks:** Thus when King Ku Na invited Sumana Thera to Chiang Mai, the monk brought the holy relic with him. When the relic was about to be enshrined at the temple, he found that the relic had split into two pieces. One of these pieces was kept at Wat Suan Dok, and the other was buried at Wat Phrathat Doi Suthep.
- Tourists:** Who built the main viharn?
- Monks:** The main viharn was rebuilt in the early 1930's by Khru Ba Srivichai. A large Buddha image with a hand in the position for holding straw stands back to back with the main seated image. The images took on their present shape under Khru Ba Srivichai.
- Tourists:** What does a smaller viharn to the south contain?
- Monks:** A smaller viharn to the south contains a seated Buddha image - the Phra Chao Kao Tue - cast by King Muang Kaew in 1504. The Lanna style image stands 4.7 meters tall and is made up of nine pieces. The walls of the viharn are decorated with murals showing the previous lives of the Buddha (the Vessantara Jataka may be seen on the upper level of the north wall).
- Tourists:** What does the west of the main virarn numerous chedi contain?
- Monks:** West of the main viharn numerous chedi contain the remains of the royal family of Chiang Mai. These were collected from different sites in Chiang Mai and placed there at the wish of Princess Dararatsmi in 1909. The compound also contains the

northern campus of the Maha Chulalongkorn Buddhist University of the Mahanikai sect. A wall with tall ornamental gates surrounds the compound, and the remains of earthen walls that once surrounded the fortified monastery can still be seen on the opposite side of the road.

Vocabulary (คำศัพท์)

venerable (adj.)	=	ที่เคารพ
relic (n)	=	พระธาตุ
miraculous (adj.)	=	ปาฏิหาริย์
illuminations (n)	=	แสงสว่าง
enshrined (v)	=	ประดิษฐาน
decorated (adj.)	=	ตกแต่ง
murals (n)	=	จิตรกรรมฝาผนัง
numerous (adj.)	=	มากมาย
remains (n)	=	ซาก
royal (n)	=	ราชวงศ์
northern (adj.)	=	ภาคเหนือ
ornamental (adj.)	=	ไม้ประดับ
gates (n)	=	ประตู
surrounds (n)	=	ล้อมรอบ
earthen (adj.)	=	ดิน
fortified (v)	=	เสริมกำลัง
monastery (n)	=	อาราม
opposite (adj.)	=	ตรงข้าม
side (n)	=	ด้านข้าง

CHAPTER: XXI

WAT U-MONG SUAN PUTHA-THAM (วัดอุโมงค์ สวนพุทธธรรม)

Located in a grove Wat U-Mong (Tunnel Temple) is a practicing meditation temple. The origins of the temple, which are traced to the 14th century, are obscure. The temple may have been founded by King Mangrai himself to accommodate some forest monks from Sri Lanka.

One legend relates that King Ku Na may have developed the temple in the 1380's to accommodate a celebrated monk called Therachan. The king used to consult the monk on various problems when the monk was in residence at a temple in the old city (Wat U-Mong Maha Therachan).

On occasions, however, the monk was thought to be a little "eccentric" because he preferred the solitude offered by the forest retreat to Chiang Mai temples. Records suggest the temple may have become deserted as early as the end of the reign of King Tilokarat (1487). The site only became a monastery again in 1948.

A strong influence on the temple has been the Buddhist philosophy of the late Buddhadasa Bhikkhu, one of Thailand's most celebrated 20th century monks. His statue stands on an islet in the lake to the south of the chedi. The Venerable favored the natural environment of the forest over human construction. As a result the modest temple buildings are surrounded by trees.

A path from the main entrance leads up past a Buddhist museum. It continues between a kuti and a "spiritual theater" which contains murals depicting Buddhist wisdom. The path then reaches a raised area with walls of brick. Tunnels lead to meditation cells and a venerated Buddha image. Some of the oldest murals in Thailand used to be visible in these tunnels, but they have now disappeared. Chiang Mai Open Zoo Entry, Chiang Mai, Thailand The bell shaped chedi above is reached by a stairway. From the chedi walk north above the Tunnels to see a fine Buddha image cast in the ascetic style.

The temple grounds also extend to cover an open zoo on the side of the mountain. The front entrance lies up a short lane on the south side of the temple. The zoo has an inner fenced area connected to the main temple compound by a small back gate in the west fence. This inner area contains kuti for monks in the classic forest tradition. Tame deer wander the park and the park sanctuary is a good site for bird watching.

Fig.1: WAT U-MONG SUAN PUTHA-THAM
(<https://th.wikipedia.org/wiki/>)

DIALOGUE (บทสนทนา)

- Tourists:** Where is the Wat U-Mong?
- Monks:** Located in a grove Wat U-Mong (Tunnel Temple) is a practicing meditation temple. The origins of the temple, which are traced to the 14th century, are obscure. The temple may have been founded by King Mangrai himself to accommodate some forest monks from Sri Lanka.
- Tourists:** Whom does the king consult when he has a problem?
- Monks:** One legend relates that King Ku Na may have developed the temple in the 1380's to accommodate a celebrated monk called Therachan. The king used to consult the monk on various problems when the monk was in residence at a temple in the old city (Wat U-Mong Maha Therachan).
- Tourists:** Who is Buddhist monk who is influent on the temple?
- Monks:** A strong influence on the temple has been the Buddhist philosophy of the late Buddhadhasa Bhikkhu, one of Thailand's most celebrated 20th century monks. His statue stands on an islet in the lake to the south of the chedi. The Venerable favored the natural environment of the forest over human construction. As a result the modest temple buildings are surrounded by trees.
- Tourists:** What does the tunnel lead?
- Monks:** A path from the main entrance leads up past a Buddhist museum. It continues between a kuti and a "spiritual theater" which contains murals depicting Buddhist wisdom. The path then reaches a raised area with walls of brick. Tunnels lead to meditation cells and a venerated Buddha image. Some of the oldest murals in Thailand used to be visible in these tunnels, but they have now disappeared. The bell shaped chedi above is reached by a stairway. From the chedi walk north above the Tunnels to see a fine Buddha image cast in the ascetic style.
- Tourists:** What is there anything around the temple?
- Monks:** The temple grounds also extend to cover an open zoo on the side of the mountain. The front entrance lies up a short lane on the south side of the temple. The zoo has an inner fenced area connected to the main temple compound by a small back gate in the west fence. This inner area contains kuti for monks in the classic forest tradition. Tame deer wander the park and the park sanctuary is a good site for bird watching.

Vocabulary (คำศัพท์)

meditation (n)	=	การทำสมาธิ
accommodate (v)	=	อำนวยความสะดวก
celebrated (v)	=	เฉลิมฉลอง
residence (n)	=	ที่อยู่อาศัย
occasions (n)	=	โอกาส
preferred (adj.)	=	ที่ต้องการ
solitude (n)	=	ความเหงา
monastery (n)	=	อาราม
philosophy (n)	=	ปรัชญา
statue (n)	=	รูปปั้น
favored (adj.)	=	ที่ชื่นชอบ
environment (n)	=	สิ่งแวดล้อม
human (n)	=	มนุษย์
construction (n)	=	การก่อสร้าง
entrance (n)	=	ทางเข้า
spiritual (adj.)	=	จิตวิญญาณ
theater (n)	=	โรงภาพยนตร์
tunnels (n)	=	อุโมงค์
disappeared (v)	=	หายไป
mountain (n)	=	ภูเขา
fenced (v)	=	ล้อมรั้ว
classic (adj.)	=	คลาสสิก
sanctuary (n)	=	สถานที่ศักดิ์สิทธิ์

CHAPTER: XXII

CITY TEMPLES OF CHIANG MAI (วัดในเมืองเชียงใหม่)

Here are 36 active temples in the old city alone and many more in the greater city area. Should you be casually strolling down a narrow lane and you see a temple not listed here, take the time to walk in and look around, for every temple has something unique to offer. Many have special plaques that give a brief history at each location.

1. Wat Buppharam (วัดบุปผาราม)

The temple was founded by King Muang Kaew in 1497. The Burmese-style chedi was rebuilt in 1958, and there is a well nearby which supplies holy water for anointing the King. A small Lanna style viharn contains a large brick and stucco Buddha. Though over 300 years old, much that is seen today probably originates from a restoration at the end of the 19th century. The mom - the guardian beasts at the entrance - were made in 1989, however. The larger viharn (open only in the evening during chanting) goes back about 200 years and contains some mid- 20th century murals that show the Maha Rart in a Burmese style. The carved front door panels were completed in 1983.

The newest structure is the hall (ho monthian tham) with the pinnacled roof. Abbot Phra Udom Kittimongkol had it built on the spot where an earlier wooden structure used to stand. The building took ten years to complete and was finished in 1996. With its mythical beasts, stucco reliefs, wood carvings and murals, it is a fine demonstration of contemporary religious art. Inside the hall on the ground floor, murals show the Lanna twelve months' traditions.

Local artist Pornchai Jaimon included contemporary scenes in the details when he submitted this work for his degree thesis. The second floor is heavily decorated and contains two large seated Buddha images. The white image is solid teak and was carved after a vision by King Naresuan in the late 16th century, when he defeated the Burmese forces near Muang Ngai. This vision is depicted in the carved wood panels on the east wall.

2. Wat Duang Di (วัดดวงดี)

This charming "hidden" temple has a compound shaded by some old longan trees. A small but unusual scripture repository decorated with stucco built in 1829 is located to the south of the main entrance to the viharn. The tall viharn shows an Ayutthaya influence and has a very fine carved wooden gable. The massive wooden doors are dated 1929, but the main building is

Fig.1: Ho Monthian Tham,
Wat Buppharam

(https://www.chiangmai1.com/chiang_mai/city_temples.shtml)

probably from the 19th century. The inside of the viharn is simple, with crude murals between the windows depicting Buddhist bells. The small ubosot next to the viharn is even older. According to an inscription at the base of one of the Buddha images in the viharn, the temple was formerly known as Wat Ton Mak Nua and dates back to King Muang Kaew at the beginning of the 16th century.

3. Wat Ku Tao (วัดกู่เต้า)

Fig.3: Wat Ku Tao

(https://www.chiangmai1.com/chiang_mai/city_temples.shtml)

This temple lies in a quiet compound containing several large trees. The main feature is the unusual chedi, which is shaped like a series of begging bowls stacked on top of each other. The origin of the chedi is a mystery. The name Ku suggests a charnel ground and Tao a round pot shape - thus it may have been built to keep the ashes of a Burmese noble in the late 16th or early 17th century.

4. Wat Mahawan

The origins of this temple may be traced back to at least the 17th century, making this one of the temples founded during the Burmese occupation. Many of the temple buildings show a Burmese influence, particularly the viharn by the west wall. This was sponsored by a wealthy Burmese agent acting for teak companies, and was probably constructed in the late 19th century.

Chedi Guardian, Wat Mahawan, Chiang Mai, Thailand The compound also contains a Burmese-style chedi and large wooden scripture library that serves as the abbot's kuti. The small ubosot and large viharn next to it at the eastern end of the compound are typically Lanna. The viharn was renovated in 1957 and may have been first constructed around 1865.

Bright modern murals may be seen on its walls. Panels on the north wall show the Vessantara Jataka and on the south wall show scenes of the Buddha meditating as he gained enlightenment.

Paintings on the wall behind the main Buddha image show a typical Bhodi tree with an idyllic scene depicting a state of nature that has long since disappeared from the northern hills.

Fig.2: Ubosot, Wat Duang Di

(https://www.chiangmai1.com/chiang_mai/city_temples.shtml)

Fig.4: Viharn, Wat Mahawan

(https://www.chiangmai1.com/chiang_mai/city_temples.shtml)

5. Wat Pa Pao

This is the finest example of a Shan temple in Chiang Mai. Though the Shan - style viharn is quite different from northern styles, the most striking feature is the sunken courtyard. It was built in 1883 by Shans who wished to have a place to practice their forms of Buddhist worship. Decorated gates tilt precariously and numerous statues of mythical beings give the place great charm. An unusual flat-roofed ubosot topped with a chedi has a vaulted interior which contains three Buddha images.

Fig.5: Wat Pa Pao

(https://www.chiangmai1.com/chiang_mai/city_temples.shtml)

6. Wat Phan Tao

Once part of Wat Chedi Luang, the temple got its name from the "thousand furnaces" that were used to cast the images for the main temple. The large viharn is a rare example of a former ho kham - a royal hall. Originally on stilts and used as a residence by Chao Mahawong (r. 1846 - 54), the building was rebuilt as the viharn in 1876. Flooding earlier last century damaged the building and concrete was used to replace some of the original structure. Though the central style dominates, the woodcarvings above the door and windows are Lanna. The gable overlooking Phrapokkiao Road has fine woodcarvings. A curled sleeping dog beneath the peacock motif probably symbolizes the birth year of the royal sponsor. At the back of the temple compound is an aviary and fish pond.

Fig.6: Buddha Image, Wat Phan Tao

(https://www.chiangmai1.com/chiang_mai/city_temples.shtml)

7. Wat Phuak Hong (วัดพุกหงส์)

The gold on red panels of the gable on the viharn are typical of the Lanna style. However, the most distinctive feature of this temple is the round seven stepped chedi with 52 niches, which dates from 1517. Two other chedi in Chiang Mai, Chedi Prong and the chedi of Wat Rampoeng, have similar shapes.

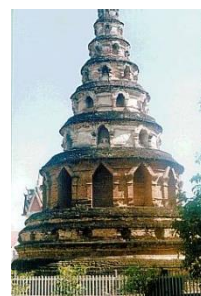

Fig.7: Chedi, Wat Phuak Hong

(https://www.chiangmai1.com/chiang_mai/city_temples.shtml)

8. Wat Prasat

Wat Prasat, across Inthawororot Road to the north of Wat Phra

Fig.8: Viharn, Wat Prasat

(https://www.chiangmai1.com/chiang_mai/city_temples.shtml)

Singh, dates back at least to the 16th century. The wooden viharn, which was built in 1823 and renovated in 1987, approaches a classic Lanna style.

The pleasing external form is matched by the artifacts inside the viharn. At the back of the temple the space for the altar is replaced by a highly decorated entrance to a short tunnel leading to the chedi. A number of meter high images with red

painted robes sit on the raised pedestal on either side of the entrance. The image closest to the entrance on the north side is bronze (the others are stucco) and is - dated 1590, which was during the period of Burmese rule. The side walls of the back of the viharn also have murals in red and gold that are thought to date back to the 1820's, making them the same age as the murals in the Viharn Lai Kham in Wat Phra Singh. The decorated wooden pulpit is also worth studying.

9. Wat Saen Fang

The temple's origins go back to the 14th century, but the architecture is late 19th century Burmese. This can clearly be seen with the chedi and the ubosot on the west side of the compound. The viharn with its elaborate carved wooden front is of particular note as it was part of the former hall (ho kham) of Chao Kawilorot (r.1856 - 1870). His successor, Chao Inthanon ordered it reconstructed for use as the viharn in 1878. The old scripture library west of the chedi was built in 1869.

10. Wat U-Mong Maha Therachan

Like many temples this one looks new, but its origins go back to 1367. The name "Maha Therachan" is said to have come from a renowned monk who was its abbot (see Wat U-Mong Suan Puttha-tham). Two old Lanna-style chedis are located in the compound. The viharn contains some modern murals typical of the Rattanakosin style and show the Vessantara Jataka. The story begins above the main door and continues clockwise on the side walls of the viharn.

Fig.9: Bo Tree

The small ubosot is guarded by two fierce beasts called mom. The same artist also did the stucco work inside and painted the side walls with bright new murals depicting scenes from the life of the Buddha. The ubosot also has finely carved wooden doors and windows. The entire renovation work to the ubosot was completed in the early 1990's and the whole is a good example of contemporary Lanna temple art.

(https://www.chiangmai1.com/chiang_mai/city_temples.shtml)

The current abbot has no objection to women entering the ubosot as long as there are no ceremonies in process.

DIALOGUE (บทสนทนา)

- Tourists:** Who found the Wat Buppharam?
- Monks:** The temple was founded by King Muang Kaew in 1497. The Burmese-style chedi was rebuilt in 1958, and there is a well nearby which supplies holy water for anointing the King. A small Lanna style viharn contains a large brick and stucco Buddha. Though over 300 years old, much that is seen today probably originates from a restoration at the end of the 19th century. The mom - the guardian beasts at the entrance - were made in 1989, however. The larger viharn (open only in the evening during chanting) goes back about 200 years and contains some mid-20th century murals that show the Maha Rart in a Burmese style. The carved front door panels were completed in 1983.
- Tourists:** When was Wat Duang Di built?
- Monks:** This charming "hidden" temple has a compound shaded by some old longan trees. A small but unusual scripture repository decorated with stucco built in 1829 is located to the south of the main entrance to the viharn. The tall viharn shows an Ayutthaya influence and has a very fine carved wooden gable. The massive wooden doors are dated 1929, but the main building is probably from the 19th century. The inside of the viharn is simple, with crude murals between the windows depicting Buddhist bells. The small ubosot next to the viharn is even older. According to an inscription at the base of one of the Buddha images in the viharn, the temple was formerly known as Wat Ton Mak Nua and dates back to King Muang Kaew at the beginning of the 16th century.
- Tourists:** What is the main feature of Wat Ku Tao?
- Monks:** This temple lies in a quiet compound containing several large trees. The main feature is the unusual chedi, which is shaped like a series of begging bowls stacked on top of each other. The origin of the chedi is a mystery. The name Ku suggests a charnel ground and Tao a round pot shape - thus it may have been built to keep the ashes of a Burmese noble in the late 16th or early 17th century.
- Tourists:** When was Wat Mahawan found?
- Monks:** The origins of this temple may be traced back to at least the 17th century, making this one of the temples founded during the Burmese occupation. Many of the temple buildings show a Burmese influence, particularly the viharn by the west wall. This was sponsored by a wealthy Burmese agent acting for teak companies, and was probably constructed in the late 19th century.

CHAPTER: XXIII

THE OLD CITY - WALLS AND GATES (เมืองเก่า-กำแพงและประตู)

Unlike earlier Thai Yuan settlements which were oval, the astrological plan for Chiang Mai Corner and moat, Chiang Mai, Thailand called for rectangular moats measuring 18 meters across, with a width of 1800 meters and a length of 2000 meters. Earth from the moats formed ramparts.

At the center was Chiang Mai pillar. In Brahmanic cosmology this represented Mount Sumeru, the upward link to heaven at the center of the universe (this plan was also mirrored in temples where the stupa - the chedi - stood at the center). Chiang Mai walls and moats were oriented to the cardinal points and symbolized the mountains and seas of the outer universe.

The fate of Chiang Mai was believed to depend upon the relationship between the center and the outer guardians at the corners and the gates. To this day ceremonies are held simultaneously at the cardinal points to propitiate these spirits. The north of the city, was considered the head of Chiang Mai and Chang Phuak Gate was used by royalty on state occasions. The south was the rear. Originally only four gates were built, and people would enter Chiang Mai after crossing the moats on bamboo bridges which could be withdrawn at night.

Fig.1: Corner and Moat

(https://www.chiangmai1.com/chiang_mai/city_sights.shtml)

A further gate was later added in the 15th century. This was Suan Prung gate, which King Sam Fang Kaen built to allow his mother to travel easily from her palace to supervise the building of the Chedi Luang. This also became the gate to be used for funeral processions from the city.

As Chiang Mai prospered, villages located near the outer walls, particularly to the south and west, became extensions of the city. Merchants set up businesses along the roads (now Thapae Road and Chang Moi Road) from the landings and bamboo bridges on the river, forming the commercial heart of the city. To protect them an outer system of defense known as the kamphaeng din was added some time after restorations to Chiang Mai walls were carried out in 1519.

Fig.2: Fountain at Chang Phuak Gate

(https://www.chiangmai1.com/chiang_mai/city_sights.shtml)

During the two centuries of Burmese occupation, there is little evidence of the city's development. The fortifications seen today were rebuilt by Chao Kawila after he liberated Chiang Mai at the end of the 18th century. To defend against further attacks by the Burmese, he added the bastions at each corner.

DIALOGUE (บทสนทนา)

- Tourists:** What is Thai Yuan settlement called?
- Monks:** Unlike earlier Thai Yuan settlements which were oval, the astrological plan for Chiang Mai Corner and moat, Chiang Mai, Thailand called for rectangular moats measuring 18 meters across, with a width of 1800 meters and a length of 2000 meters. Earth from the moats formed ramparts.
- Tourists:** What was Chiang Mai's center?
- Monks:** At the center was Chiang Mai pillar. In Brahmanic cosmology this represented Mount Sumeru, the upward link to heaven at the center of the universe (this plan was also mirrored in temples where the stupa - the chedi - stood at the center). Chiang Mai walls and moats were oriented to the cardinal points and symbolized the mountains and seas of the outer universe.
- Tourists:** What is the fate of Chiang Mai's pillar?
- Monks:** The fate of Chiang Mai was believed to depend upon the relationship between the center and the outer guardians at the corners and the gates. To this day ceremonies are held simultaneously at the cardinal points to propitiate these spirits. The north of the city, was considered the head of Chiang Mai and Chang Phuak Gate was used by royalty on state occasions. The south was the rear. Originally only four gates were built, and people would enter Chiang Mai after crossing the moats on bamboo bridges which could be withdrawn at night. A further gate was later added in the 15th century. This was Suan Prung gate, which King Sam Fang Kaen built to allow his mother to travel easily from her palace to supervise the building of the Chedi Luang. This also became the gate to be used for funeral processions from the city.
- Tourists:** When was Kamphaeng din built?
- Monks:** As Chiang Mai prospered, villages located near the outer walls, particularly to the south and west, became extensions of the city. Merchants set up businesses along the roads (now Thapae Road and Chang Moi Road) from the landings and bamboo bridges on the river, forming the commercial heart of the city. To protect them an outer system of defense known as the kamphaeng din was added some time after restorations to Chiang Mai walls were carried out in 1519.

CHAPTER: XXIV

THE OLD CITY TODAY (เมืองเก่าปัจจุบัน)

Barring minor restoration, the overall shape of the bastions on the corners are much as Kawila had built them. At some stage early in the 20th century, the walls and gates between the corners were dismantled to open up the city, and the bricks were used to pave the roads.

In 1996-7 archaeological excavations were made before the walls near the gates were extensively renovated. At the north-east corner the excavation site has been covered with a roof and left open. Bricks dated Buddhist Era 2539 (1996) were placed regularly in the new brickwork.

Fig.1: Thapae Gate

(https://www.chiangmai1.com/chiang_mai/city_sights.shtml)

The present gateways were reconstructed in the late 1960s. Reflecting the importance of commerce, the most commonly used gate for city events today is Thapae Gate. The open concourse in front of the gate is used for anything from beauty contests to political rallies. At each of the corners and gates, modern inscriptions in English give information about each place. These may be found facing the road on the outer side of the moats.

DIALOGUE (บทสนทนา)

- Tourists:** When were the walls and gates between the corners were dismantled to open up the city, and the bricks were used to pave the roads.
- Monks:** Barring minor restoration, the overall shape of the bastions on the corners are much as Kawila had built them. At some stage early in the 20th century, the walls and gates between the corners were dismantled to open up the city, and the bricks were used to pave the roads.
- Tourists:** When were archaeological excavations made?
- Monks:** In 1996-7 archaeological excavations were made before the walls near the gates were extensively renovated. At the north-east corner the excavation site has been covered with a roof and left open. Bricks dated Buddhist Era 2539 (1996) were placed regularly in the new brickwork.

CHAPTER: XXV
THE KAMPHAENG DIN (กำแพงดิน)

Kamphaeng Din is the Thai name for an extensive earthen rampart that protected settlements beyond Chiang Mai walls to the south and east. Phra Mekuti may have first constructed the wall and redirected local streams to form moats as an outer defense. Some remains may be seen on Kamphaeng Din Road, but other remnants are largely hidden away behind houses.

Fig.1: The Kamphaeng Din Wall
(https://www.chiangmai1.com/chiang_mai/city_sights.shtml)

An interesting area to see them is in the lanes south of Wat Nantaram, which is famous for its herbal medicines. A walk northwest from the temple up Wualai Soi 3 takes you to Wat Muen San and the silver making area along Wualai Road.

DIALOGUE (บทสนทนา)

Tourists: What is Kamphaeng Din?

Monks: Kamphaeng Din is the Thai name for an extensive earthen rampart that protected settlements beyond Chiang Mai walls to the south and east. Phra Mekuti may have first constructed the wall and redirected local streams to form moats as an outer defense. Some remains may be seen on Kamphaeng Din Road, but other remnants are largely hidden away behind houses.

Tourists: Is it interesting area?

Monks: Yes, it is, an interesting area to see them is in the lanes south of Wat Nantaram, which is famous for its herbal medicines. A walk northwest from the temple up Wualai Soi 3 takes you to Wat Muen San and the silver making area along Wualai Road.

CHAPTER: XXVI

KHUANG CHANG PHUAK (ช่วงช้างเผือก)

White Elephant Terrace occupies a traffic island next to Chang Phuak bus station. Local people believe that the half-elephant figures inside the arched shelters protect Chiang Mai from enemies and demons.

The present structures were built by Kawila in 1800. However, an earlier shrine may have existed to commemorate the deeds of two retainers who carried King Saen Muang Ma to safety after his army attacked Sukhothai forces and were defeated in 1387-8. The servants were rewarded with the titles of "Lord Elephant of the Left Side/Right Side".

Fig.1: Chang Phuak

(https://www.chiangmai1.com/chiang_mai/city_sights.shtml)

DIALOGUE (บทสนทนา)

Tourist: Where is the White Elephant?

Monks: White Elephant Terrace occupies a traffic island next to Chang Phuak bus station. Local people believe that the half-elephant figures inside the arched shelters protect Chiang Mai from enemies and demons.

Tourists: Who built present structure?

Monks: The present structures were built by Kawila in 1800. However, an earlier shrine may have existed to commemorate the deeds of two retainers who carried King Saen Muang Ma to safety after his army attacked Sukhothai forces and were defeated in 1387-8. The servants were rewarded with the titles of "Lord Elephant of the Left Side/Right Side".

CHAPTER: XXVII
KHUANG SINGH (ช่วงสิงห์)

Chao Kawila built "Lion Terrace" in a similar style to "White Elephant Terrace". Surrounded by a pond, the terrace was built in 1801. The lions symbolized the revived power of Chiang Mai to deter the Burmese on the invasion route from the north. They were apparently successful, for the Burmese were never to occupy Chiang Mai again.

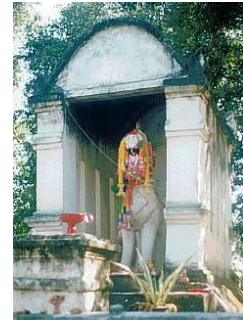

Fig.1: Khuang Singh
(https://www.chiangmai1.com/chiang_mai/city_sights.shtml)

DIALOGUE (บทสนทนา)

Tourists: What is this?

Monks: This is the Lion Terrace.

Tourists: Can you tell me the story of Lion Terrace?

Monks: Yes, I can. Chao Kawila built "Lion Terrace" in a similar style to "White Elephant Terrace". Surrounded by a pond, the terrace was built in 1801. The lions symbolized the revived power of Chiang Mai to deter the Burmese on the invasion route from the north. They were apparently successful, for the Burmese were never to occupy Chiang Mai again.

CHAPTER: XXVIII
THE WHITE CHEDI (เจดีย์ขาว)

The Chedi stands as a traffic island near the municipal hall on Wang Sing Kham Road. It is said to contain bones; but whether the bones belong to Haw raiders, Burmese invaders, or brave defenders of Chiang Mai is uncertain. One story says it honors a Thai champion who had a contest with a Burmese champion to see who would stay underwater longer. The Thai won the day by not coming back to the surface.

Fig.1: THE WHITE CHEDI
(<https://www.google.com/>)

DIALOGUE (บทสนทนา)

- Tourists:** What is this?
- Monks:** This is the White chedi.
- Tourists:** Can you tell me the story of the White chedi.?
- Monks:** Yes, I can. The Chedi stands as a traffic island near the municipal hall on Wang Sing Kham Road. It is said to contain bones; but whether the bones belong to Haw raiders, Burmese invaders, or brave defenders of Chiang Mai is uncertain. One story says it honors a Thai champion who had a contest with a Burmese champion to see who would stay underwater longer. The Thai won the day by not coming back to the surface.

CHAPTER: XXIX

BUDDHIST FESTIVALS (เทศกาลทางพระพุทธศาสนา)

Buddhist Holy Days - wan phra - fall on the eighth day of the rising and falling moons, on the full moon, and on first day of the new moon. Thai calendars usually have the phases of the moon and the lunar month shown under the dates. The Thai years are calculated from the death of the Buddha, which is held to be 543 years before the birth of Christ. Thus 1999 is B.E (Buddhist Era) 2542.

If you visit a temple on a holy day, you may see older men and women in white sitting around the viharn. On holy days devout lay Buddhists traditionally stay in the temple for twenty-four hours.

Fig.1: Sand Chedi

On the three main annual Buddhist festivals - Makha Bucha (puja), Visakha Bucha and Asalaha Bucha - that celebrate events in the life of the Buddha - people go to the temples early in the evening for the wian tian ceremony. After chanting, a sermon, and some meditation, they walk mindfully three times clockwise around the chedi or viharn holding flowers, a lit candle, and burning incense sticks. They then place them nearby as an offering. The ceremony is very colorful and is an excellent time to go to any of the major temples.

DIALOGUE (บทสนทนา)

- Tourists:** What is Buddhist Holy Days?
- Monks:** Buddhist Holy Days - wan phra - fall on the eighth day of the rising and falling moons, on the full moon, and on first day of the new moon. Thai calendars usually have the phases of the moon and the lunar month shown under the dates. The Thai years are calculated from the death of the Buddha, which is held to be 543 years before the birth of Christ. Thus 1999 is B.E (Buddhist Era) 2542.
- Tourists:** What do you meet If you visit a temple on a holy day?
- Monks:** If you visit a temple on a holy day, you may see older men and women in white sitting around the viharn. On holy days devout lay Buddhists traditionally stay in the temple for twenty-four hours. On the three main annual Buddhist festivals - Makha Bucha (puja), Visakha Bucha and Asalaha Bucha - that celebrate events in the life of the Buddha - people go to the temples early in the evening for the wian tian ceremony.

CHAPTER: XXX

TRADITIONAL DRESS (ประเพณีการแต่งตัว)

Until around one hundred years ago, northern Thai women used to be naked from the waist up, especially when at home. They wore a long tube-skirt - pha sin - tied high above the waists below their breasts, and had a shawl which they could use for modesty. Unlike the central Thai who favored cropped hair, they had long hair tied up at the back.

Fig.1: TRADITIONAL DRESS

In the late 19th century the influence of [missionaries and modernization under King Chulalongkorn](https://www.chiangmainews.co.th/page/archives) encouraged local women to wear blouses to cover their breasts. This evolved into the lace blouses worn today. The use of silver belts is also recent as belts would have been hidden by folds of cloth and used for support.

Men used to be naked except for a cloth wrapped around the loins that was either short or long. Short cloths would reveal more of the tattoos. Men used to like tattoos from the waist down to the knees. Men began to wear round necked shirts at the same time as women began to wear blouses.

Indigo cotton cloth known as moh hom came to be used for shirts and loose fitting trousers for working in the fields. In a relatively new development, this cloth has become symbolic of northern Thai dress.

DIALOGUE (บทสนทนา)

Tourists: In the past, how northern Thai women dress?

Monks: Until around one hundred years ago, northern Thai women used to be naked from the waist up, especially when at home. They wore a long tube-skirt - pha sin - tied high above the waists below their breasts, and had a shawl which they could use for modesty. Unlike the central Thai who favored cropped hair, they had long hair tied up at the back.

Tourists: When did northern Thai women change to dress?

Monks: In the late 19th century the influence of missionaries and modernization under King Chulalongkorn encouraged local women to wear blouses to cover their breasts. This evolved into the lace blouses worn today. The use of silver belts is

also recent as belts would have been hidden by folds of cloth and used for support.

Tourists: How does northern men dress?

Monks: Men used to be naked except for a cloth wrapped around the loins that was either short or long. Short cloths would reveal more of the tattoos. Men used to like tattoos from the waist down to the knees. Men began to wear round necked shirts at the same time as women began to wear blouses.

Tourists: What is moh hom?

Monks: Indigo cotton cloth known as moh hom came to be used for shirts and loose fitting trousers for working in the fields. In a relatively new development, this cloth has become symbolic of northern Thai dress.

ภาคผนวก จ

ภาพประกอบในการฝึกอบรมการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิง
วัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

ภาคผนวก ฉ

รายชื่อผู้ให้ข้อมูล

รายชื่อผู้ให้ข้อมูลวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิง
วัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

๑. ผศ.ดร.วีรกาญจน์ กนกกมลเศศ	หัวหน้าภาควิชาภาษาต่างประเทศ
คณะมนุษยศาสตร์ ม.มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
๒. พระมหาวีระเดช อธิปัญญา, ดร.	อาจารย์ประจำสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
คณะครุศาสตร์ ม.มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
๓. พระมหาศรัณย์วัตร์ กิตติวิโร, ดร.	อาจารย์ประจำสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
คณะครุศาสตร์ ม.มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
๔. พระมหารุ่งเพชร ตึกขวชิโร,ดร.	อาจารย์ประจำสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
คณะครุศาสตร์ ม.มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
๕. พระณรงค์ ฐานวุฑโฒ, ผศ.ดร.	อาจารย์ประจำสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
คณะครุศาสตร์ ม.มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
๖. ดร.ณัฐรัชต์ สติตอริยวาณิช	อาจารย์ประจำสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
คณะครุศาสตร์ ม.มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
๗. อาจารย์ชัชฌิมพงศ์ มูลตา	อาจารย์ประจำสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
คณะครุศาสตร์ ม.มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
๘. ดร.วีระพงษ์ แพงคำฮัก	อาจารย์ประจำสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
คณะครุศาสตร์ ม.มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
๙. พระครูศาสนกิจโกศล	ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดแมริมวิทยา
๑๐. พระครูสมุห์ธนภุต วิสุทโธ	ผู้อำนวยการโรงเรียนพระปริยัติธรรมวัดท่าตอน

ภาคผนวก ช

บทความวิจัย

บทควมวิจัย

ผศ.ดร.บุญมี พรรษา และคณะ

สถาบันวิจัยพุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

บทคัดย่อ

แผนการศึกษาวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร” เกิดจากการที่บทบาทใหม่ของวัดในปัจจุบันที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวประเภทประวัติศาสตร์โบราณวัตถุสถานและศาสนานั้น พระสงฆ์ที่อยู่ในวัดที่เป็นแหล่งการท่องเที่ยวเหล่านี้จึงต้องมีการปรับตัวโดยเฉพาะความรู้ด้านภาษาอังกฤษที่จะใช้เพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างถูกต้องและมีความน่าเชื่อถือมากกว่ามัคคุเทศก์ทั่ว ๆ ไป และยังสร้างภาพที่ดีให้กับวัดตลอดถึงประเทศชาติและพระพุทธศาสนา วัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้เพื่อ ๑) เพื่อศึกษาความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร ๒) เพื่อสร้างคู่มือการฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร ๓) เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร ๔) เพื่อประเมินความพึงพอใจในการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสานโดยใช้วิธีการ การวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และเชิงปฏิบัติการ (Action Research) โดยเป็นกระบวนการศึกษาวิจัยที่มุ่งพัฒนาคู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร โดยตัวแทนพระสงฆ์จำนวน ๒๕ วัด รวมประชากรกลุ่มตัวอย่างและผู้ให้ข้อมูลทั้งสิ้น จำนวน ๓๒๐ รูป/คน ผลการวิจัยพบว่า

๑) ผลการศึกษาความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรในวัดอันเป็นแหล่งท่องเที่ยวเขตจังหวัดเชียงใหม่ พบว่า พระภิกษุสามเณร มีความต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จำนวน ๑๗๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๑.๖ และไม่ต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จำนวน ๗๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๘.๔ ตามลำดับ

๒) การสร้างคู่มือการฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบการทดสอบก่อนและหลังการอบรมถวายความรู้ให้กับพระภิกษุสามเณรที่กำลังศึกษาอยู่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษา พบว่า พระภิกษุสามเณรที่กำลังศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษามีผลการทดสอบก่อนการถวายการอบรมและหลังการถวายการ

อบรมภาษาอังกฤษ **แตกต่างกัน** อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ ๐.๐๕ ,ความพึงพอใจคู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร พบว่า ความพึงพอใจของพระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย ๔.๔๕ ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้อยู่ในระดับมาก

๓) กระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรในวัดอันเป็นแหล่งท่องเที่ยวเขตจังหวัดเชียงใหม่ พบว่า ความคิดเห็นของพระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย ๔.๒๙ ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้อยู่ในระดับมาก

๔) ความพึงพอใจในการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร พบว่า ความพึงพอใจของพระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย ๔.๔๐ ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้อยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ : การพัฒนา, ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร, การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

Abstract

The research studies the development of cultural English communication skill for the monks and novices because the new role of temple is cultural tourist place, the monks who live in the temple should change themselves in many aspects especially English language which is the tool for spreading the Buddha's teaching and Thai culture for the foreigners. The objectives of this research are 1) to study the need of using English communication for cultural tourism of the monks and novices 2) to create the English communication training manual for cultural tourism of the monks and novices 3) to develop English communication for cultural tourism of the monks and the novices and 4) to measure of satisfaction of using English communication for cultural tourism of the monks and the novices.

This study is the Mixed Methods Research such as documentary research, quantitative research, qualitative research and action research using data collecting and analyzing by the monks living in 25 temples. The population in the study are 320 people.

The research results are found that

1) The need of using English communication for cultural tourism of the monks and the novices in the temple which is the tourist places in Chiang Mai is found that

there are 179 (71.6%) monks and novices want to use English communication for cultural tourism and 71 (28.4%) monks do not want to use English communication for cultural tourism.

2) Creating the English communication training manual for cultural tourism of the monks and novices and the result of compared analyzing of pre-test and post-test of training the monks and novices who are studying at the high school in the General Education Section of PhraPariyattidhamma Schools is different statistically significant at the 0.05 level and the satisfaction of English communication training manual for cultural tourism of the monks and novices is in the average at 4.45 which is at the high level.

3) The process of developing English communication for cultural tourism of the monks and the novices who live in the tourist temples in Chiang Mai province is in the average at 4.29 which is at the high level.

4) The satisfaction of using English communication for cultural tourism of the monks and the novices is in the average at 4.40 which is at the high level.

Keyword: Development, English Communication, Cultural tourism

๑. บทนำ

ในปัจจุบันถึงแม้ว่าวัดจะเป็นแหล่งศึกษาและท่องเที่ยวที่สำคัญในการดึงดูดนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศให้มาเที่ยวประเทศไทย แต่วัดต่าง ๆ ก็มีจุดอ่อนของพระสงฆ์ในเรื่องการใช้ภาษาอังกฤษในการชี้แนะหรือแนะนำจึงทำให้สอนได้แต่คนไทยเท่านั้น ซึ่งเป็นปัญหาที่ต้องได้รับการแก้ไขเป็นการเร่งด่วน จากการศึกษาที่พบใหม่ของวัดในปัจจุบันที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวประเภทประวัติศาสตร์ โบราณวัตถุสถาน และศาสนานั้น พระสงฆ์ที่อยู่ในวัดที่เป็นแหล่งการท่องเที่ยวเหล่านี้จึงต้องมีการปรับตัวโดยเฉพาะความรู้ด้านภาษาอังกฤษที่จะใช้เพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างถูกต้องและมีความน่าเชื่อถือมากกว่ามัคคุเทศก์ทั่ว ๆ ไป และยิ่งสร้างภาพที่ดีให้กับวัด ตลอดถึงประเทศชาติและพระพุทธศาสนา

๒. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- ๑) เพื่อศึกษาความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร
- ๒) เพื่อสร้างคู่มือการฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร
- ๓) เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร
- ๔) เพื่อประเมินความพึงพอใจในการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

๓. ขอบเขตของการศึกษาวิจัย

ด้านพื้นที่ วัดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวในเขตจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน ๒๕ วัด ซึ่งเป็นวัดเก่าแก่ คู่บ้านคู่เมืองและเป็นสถานที่ท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวต่างชาติ

ด้านประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้คือพระภิกษุสามเณรที่อาศัยอยู่ที่วัดซึ่งเป็นสถานที่แหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดเชียงใหม่ โดยใช้วิธีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ที่จะสามารถให้ข้อมูล รวมประชากร กลุ่มตัวอย่างและผู้ให้ข้อมูลทั้งสิ้น จำนวน ๓๒๐ รูป/คน

รูปแบบการวิจัย การวิจัยคั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสานทั้งการวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และเชิงปฏิบัติการ (Action Research) โดยเป็นกระบวนการศึกษาวิจัยที่มุ่งพัฒนาคู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

๔. ผลการวิจัย

๔.๑ ความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร การศึกษาความต้องการของผู้เรียนสามารถทำได้โดยศึกษาปัญหาและความต้องการของผู้เรียนในแต่ละบริบทเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการระบุเนื้อหาการเรียนการสอนด้านภาษาอังกฤษ โดยประโยชน์ของหลักการนี้คือ สามารถช่วยให้ระบุได้อย่างชัดเจนถึงสถานการณ์การใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน วิธีการสอนและภาษาที่ผู้เรียนต้องการและจำเป็นต้องใช้ในหน่วยงาน ผลการสำรวจความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรในวัดอันเป็นแหล่งท่องเที่ยวเขตจังหวัดเชียงใหม่ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นสามเณร จำนวน ๑๖๕ รูป คิดเป็นร้อยละ ๖๖.๐ และเป็นพระภิกษุ จำนวน ๘๕ รูป คิดเป็นร้อยละ ๓๔.๐ ตามลำดับ มีอายุไม่เกิน ๒๐ ปี จำนวน ๑๖๕ รูป คิดเป็นร้อยละ ๖๖.๐ อายุ ๒๑ – ๒๕ ปี จำนวน ๔๓ รูป คิดเป็นร้อยละ ๑๗.๒ อายุ ๒๖ – ๓๖ ปี จำนวน ๒๓ รูป คิดเป็นร้อยละ ๙.๒ อายุ ๒๗ – ๔๙ ปี จำนวน ๑๕ รูป คิดเป็นร้อยละ ๖.๐ และอายุ ๕๐ ปี ขึ้นเป็น จำนวน ๔ รูป คิดเป็นร้อยละ ๑.๖ ตามลำดับ มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา จำนวน ๑๙๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๙.๖ ระดับปริญญาตรี จำนวน ๒๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๘.๘ ระดับอนุปริญญา/หรือเทียบเท่า จำนวน ๑๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๔.๘ ระดับประถมศึกษา จำนวน ๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๓.๖ และระดับสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน ๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๓.๒ ตามลำดับ พูดภาษาอังกฤษได้ไม่คล่องแคล่ว จำนวน ๑๖๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๗.๒ และพูดภาษาอังกฤษได้คล่องแคล่ว จำนวน ๘๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๒.๘ ตามลำดับ มีความต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จำนวน ๑๗๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๑.๖ และไม่ต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จำนวน ๗๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๘.๔ ตามลำดับ

๔.๒ สร้างคู่มือการฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบการทดสอบก่อนและหลังการอบรมถวายความรู้ให้กับพระภิกษุสามเณรที่กำลังศึกษาอยู่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษา พบว่า พระภิกษุสามเณรที่กำลังศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษามีผลการทดสอบก่อนการถวายการอบรมและหลังการถวายการอบรมภาษาอังกฤษแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ ๐.๐๕

ความพึงพอใจคู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร พบว่า ความพึงพอใจของพระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย ๔.๔๕ ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ กิจกรรมที่ใช้คู่มือฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับ

พระภิกษุสามเณรมีความหลากหลาย น่าสนใจ สนุก ไม่น่าเบื่อ ($\bar{X} = ๔.๖๖$) รองลงมาคือ คู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร เรียงลำดับเนื้อหาได้อย่างเหมาะสม ($\bar{X} = ๔.๖๒$) และ คู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรง่ายต่อความเข้าใจ ($\bar{X} = ๔.๕๗$) ตามลำดับ

๔.๓ พัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

นโยบายและมาตรการในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

๑) ใช้กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล ได้แก่ The Common European Framework of Reference for Language (CEFR) เป็นกรอบความคิดหลักในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของประเทศ ทั้งในการออกแบบหลักสูตร การพัฒนาการเรียนการสอน การทดสอบ การวัดผล การพัฒนาครู รวมถึงการกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้

๒) ปรับจุดเน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้โดยเน้นการสื่อสาร (Communicative Language Teaching : CLT) โดยปรับการเรียนการสอนจากการเน้นไวยากรณ์มาเป็นเน้นการสื่อสารที่เริ่มจาก การฟัง ตามด้วยการพูด การอ่าน และการเขียนตามลำดับ

๓) ส่งเสริมให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีมาตรฐานตามกรอบมาตรฐานหลักด้วยหลักสูตรแบบเรียนเพื่อการเรียนการสอน แต่ด้วยวิธีการที่แตกต่างกันได้ ตามความพร้อมของแต่ละสถานศึกษาและความถนัดและความสนใจของผู้เรียน

๔) ขยายโครงการพิเศษด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ (๑) English Program (EP) (๒) Mini English Program (MEP) และ (๓) International Program (IP) สำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถทางวิชาการสูง

๕) จัดกิจกรรมและสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมความสามารถด้านภาษาอังกฤษ เช่น (๑) การเข้าค่ายภาษาอังกฤษแบบเข้ม ในช่วงปิดภาคเรียนสำหรับนักเรียนทั่วไป และค่ายนานาชาติสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถสูง (๒) การเพิ่มชั่วโมงการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ครึ่งวัน/ทั้งวัน/หรือมากกว่านั้น (๓) การจัดสภาพแวดล้อม/บรรยากาศที่ส่งเสริม/กระตุ้นการฝึกทักษะการสื่อสาร

๖) ยกระดับความสามารถในการจัดการเรียนการสอนของครูให้สอดคล้องกับวิธีการเรียนรู้ที่เน้นการสื่อสาร (CLT) และเป็นไปตามกรอบความคิดหลัก CEFR โดยจัดให้มีการประเมินความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษสำหรับครู (ผู้สอน) มีการฝึกอบรมครู ตลอดจนพัฒนาระบบติดตามแก้ปัญหาและช่วยเหลือครูและให้มีกลไกการเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอนที่มีการวางแผนอย่างเป็นระบบและมีความหลากหลาย เพื่อให้สามารถยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษได้จริง มีระบบการฝึกฝนและการสอบวัดระดับความสามารถออนไลน์เพื่อการพัฒนาต่อเนื่องด้วย

๓) ส่งเสริมให้มีการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการช่วยพัฒนาความสามารถทางภาษาของครูและผู้เรียน ทั้งการส่งเสริมให้มีการผลิต การสรรหา e-content, Learning applications รวมถึงแบบฝึกและแบบทดสอบที่ได้มาตรฐานและมีคุณภาพสำหรับการเรียนรู้ รวมทั้งส่งเสริมให้มีการใช้ช่องทางการเรียนรู้ผ่านโลกดิจิทัล

กระบวนการการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

๑) จัดการเรียนการสอนให้เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้ โดยเน้นให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาในการสื่อสาร (Communicative Language Teaching : CLT) และเป็นไปตามกรอบความคิดหลัก CEFR และให้มีกลไกการเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอน ที่มีการวางแผนอย่างเป็นระบบ และมีความหลากหลาย

๒) พัฒนา จัดทำ และจัดสรรสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาตามระดับ CEFR บริการแก่นักเรียน เพื่อเป็นเครื่องมือในการพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษที่หลากหลาย และสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง

๓) จัดหาอาจารย์ชาวต่างชาติซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการสื่อสารมาเป็นอาจารย์ผู้สอนหรือผู้ช่วยสอน หรือเป็นผู้อบรมภาษาอังกฤษให้แก่ นักเรียน

๔) จัดสภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่กระตุ้นการใช้ภาษาอังกฤษทั้งในและนอกห้องเรียน และจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการพัฒนาทักษะทางด้านภาษาอังกฤษ

๕) จัดอบรมหลักสูตรเข้มข้นเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษขั้นสูงให้แก่ นักเรียนตามระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษและตามความสมัครใจอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ

๖) ให้นักเรียนฟังตัวอย่างภาษาจากเทปหรือครูผู้สอนประมาณ ๒-๓ ครั้งในกรณีที่ผู้สอนเป็นผู้พูดให้ฟัง จะต้องออกเสียงพูดอย่างเป็นธรรมชาติด้วยความเร็วปกติ

๗) ให้นักเรียนฝึกพูดหรือออกเสียงพร้อมกันตามตัวอย่าง อาจให้ผู้เรียนฝึกพร้อมกันทั้งห้องหรือแบ่งฝึกทีละครึ่งห้องตามความเหมาะสม

๘) หลังจากฝึกพร้อม ๆ กันผู้สอนสุ่มเรียกผู้เรียนให้ฝึกทีละคน ในขณะที่เดียวกันให้ผู้เรียนคนอื่น ๆ ที่เหลือมีส่วนช่วยผู้ที่ถูกเรียกให้ฝึกเดี่ยวได้ ถ้าผู้เรียนนั้นมีปัญหาในการฝึกทั้งนี้เพื่อให้งานกิจกรรม แม้จะเป็นการฝึกทีละคนก็ตาม นอกจากนี้ผู้สอนต้องให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนแต่ละคนด้วย เพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่าตนใช้ภาษาถูกต้องหรือไม่

การให้ความรู้การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

๑) ด้านทักษะการฟัง ฝึกให้นักเรียนฟังจากสื่อมัลติมีเดีย ต่าง ๆ ฝึกฟังสำเนียงเจ้าของภาษา ฝึกจับใจความสำคัญในการฟัง ให้นักเรียนฝึกฟังจากสื่อต่าง ๆ ให้สม่ำเสมอและฝึกให้นักเรียนจับความสำคัญกับคำศัพท์เพื่อสร้างเป็นประโยคสั้น ประโยคยาว และเรื่องสั้น

๒) ด้านทักษะการพูด จัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการแสดงออกที่ถูกต้อง และมีการแลกเปลี่ยนบรรยากาศการเรียนการสอนให้น่าสนใจและควรรหาเทคนิคมาสอนให้ฝึกพูดค่าง่าย ๆ ก่อนแล้วค่อยทำตามลำดับ หากิจกรรมเพื่อฝึกทักษะการพูด

๓) ด้านทักษะการอ่าน จัดให้มีมุมการเรียนรู้จัดหาสื่อที่เหมาะสมในการอ่าน ตามระดับความสามารถ จัดกิจกรรมให้สนุกสนาน น่าเรียนรู้อีกขึ้น

๔) ด้านทักษะการเขียน ให้นักเรียนได้จับใจความด้านการเขียนเป็นคำศัพท์หรือประโยคสั้น และประโยคยาว สอนเทคนิคพื้นฐานใช้การเขียนให้ถูกต้อง หลัก ประธาน กริยา กรรม และฝึกการเขียนเขียนบรรยายง่ายตามหัวข้อที่ได้มอบหมาย

องค์ประกอบของการพูดที่จะประสบความสำเร็จมีดังนี้

๑) มีความรู้ด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง (grammatical competence) หมายถึงความรู้ด้านภาษา ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างของคำ ประโยค ตลอดจนการสะกดและการออกเสียง

๒) มีความรู้ด้านสังคม (sociolinguistic competence) หมายถึงการใช้คำ และโครงสร้างประโยคได้เหมาะสมตามบริบทของสังคม เช่น การขอโทษ การขอบคุณ การถามทิศทางและข้อมูลต่าง ๆ และการใช้ประโยคคำสั่ง เป็นต้น

๓) มีความรู้ในการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการพูด และเขียน (discourse competence) หมายถึง ความสามารถในการเชื่อมระหว่างโครงสร้างภาษา (grammatical form) กับความหมาย (meaning) ในการพูดและเขียนตามรูปแบบ และสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

๔) มีความรู้ในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (strategic competence) หมายถึงการใช้เทคนิคเพื่อให้การติดต่อสื่อสารประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะการสื่อสารด้านการพูด เช่น การใช้ภาษาท่าทาง (body language) การขยายความโดยใช้คำศัพท์อื่นแทนคำที่ผู้พูดนึกไม่ออก เป็นต้น

กระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรในวัดอันเป็นแหล่งท่องเที่ยวเขตจังหวัดเชียงใหม่ จากการสำรวจพบว่า ความคิดเห็นของพระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย ๔.๒๙ ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ วิทยากรมีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารการท่องเที่ยวและการพูดชัดเจน ($\bar{X} = ๔.๕๗$) รองลงมาคือ สื่อและอุปกรณ์ในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรมีความเหมาะสม ($\bar{X} = ๔.๔๔$) และ วิทยากรมีความทุ่มเทและตั้งใจในการฝึกพัฒนาทักษะ

การสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร ($X = ๔.๔๐$) ตามลำดับ ทั้งนี้ ความคิดเห็นของพระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย ๔.๒๙ ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ อยู่ในระดับมาก

ปัญหา อุปสรรค และแนวทางการส่งเสริมการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ปัญหาและอุปสรรค

๑) การไม่มีเวลาฝึกฝนในการพูดภาษาอังกฤษ ขี้เกียจฝึกฝน ไม่ซ้อมพูด ไม่ตั้งใจ ไม่มุ่งมั่น อดทนเพียรพยายามในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งการฝึกฝนสม่ำเสมอเป็นประจำจะทำให้สามารถพูดภาษาอังกฤษได้

๒) การยึดติดกับความเคยชินตั้งแต่ดั้งเดิม เกิดจากการเงินอายุ ไม่กล้าที่จะทำ ไม่กล้าพูด ไม่กล้าออกเสียง สำเนียงให้เหมือนฝรั่งกลัวออกเสียงผิด

๓) การไม่รู้คำศัพท์ เมื่อมีการดูหนังฝรั่งหรือมีฝรั่งมาพูดด้วยกลับไม่สามารถเข้าใจ เวลาแปลความหมายจากสิ่งที่ฝรั่งพูด ก็จะแปลคำศัพท์ตรงตัว

๔) การไม่รู้ไวยากรณ์ เวลาคนไทยจะพูดภาษาอังกฤษจะนึกถึงประโยค โครงสร้างแกรมมาร์ แตกต่างกับการพูดภาษาไทย ที่คนไทยสามารถพูดได้ทันที เนื่องจากความเคยชินในการพูดภาษาไทย

๕) การไม่ได้พูดมานานแล้วลืม เพราะคนไทยไม่ได้พูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันดังนั้น เมื่อไม่ได้ใช้บ่อย ๆ หรือนาน ๆ ไป ก็มีโอกาสในการลืมและไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้

แนวทางการส่งเสริมการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ

๑) การส่งเสริมการพัฒนาทักษะ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษให้ครอบคลุม ให้ผู้เรียนสามารถใช้ได้ใช้ถูก ใช้เป็น และใช้ อย่างคล่องแคล่ว กระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากแหล่งเรียนรู้หลากหลายรอบตัว เพื่อพัฒนาสมรรถภาพด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียน เพื่อกระตุ้นและเกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากแหล่งเรียนรู้ รอบตัว โดยการสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียน ซึ่งทำได้โดยการแสดงให้เห็นประโยชน์ ที่จะได้รับการเป็น ผู้มีทักษะภาษาอังกฤษ และการช่วยให้ผู้เรียนแต่ละคนสามารถตั้งเป้าหมายในการเรียนที่ เหมาะสมกับตนเอง และฝึกสร้างความมั่นใจหรือความกล้าในการใช้ภาษาอังกฤษ

๒) สร้างความมั่นใจหรือความกล้าในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยสร้างกิจกรรมพัฒนาทักษะการ ฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยการออกไป สัมภาษณ์พูดคุยกับชาวต่างประเทศ ตามสถานที่สำคัญ ต่างๆ ที่มีชาวต่างชาติมาท่องเที่ยว และฝึก พูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนบ่อยๆ เพื่อเป็นการสร้างความ มั่นใจและความเคยชินเมื่อมีโอกาสได้ได้แสดงหรือ สื่อสารภาษาอังกฤษ

๓) การพัฒนาทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษผู้เรียนต้องมีความสามารถที่จะเข้าใจการสอน ของครูอาจารย์และขึ้นอยู่กับสติปัญญา ความสามารถทางภาษา ความถนัด และ เจตคติของผู้เรียน

ด้วย โดยความถนัดทางการเรียนภาษา ปัจจัยเสริมต่อความมานะบากบั่น เกิดแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้เจตคติที่มีต่อครูผู้สอนและภาษาอังกฤษ ความสนใจในภาษาที่ เรียน และเจตคติต่อภาษาอังกฤษโดยมองเห็นประโยชน์และความสำคัญของภาษาในอนาคต

๔.๔ ความพึงพอใจในการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

ผลการสำรวจความพึงพอใจการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร พบว่า ความพึงพอใจของพระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย ๔.๔๐ ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ โครงสร้างทางภาษาสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง ($\bar{X} = ๔.๖๙$) รองลงมาคือ เนื้อหาในบทเรียนส่งเสริมให้พระภิกษุสามเณรมีทักษะและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ใช้โครงสร้างภาษาที่เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน ($\bar{X} = ๔.๕๐$) และ ใช้ประโยคเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ความรู้ที่ได้รับสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษได้ ($\bar{X} = ๔.๔๙$) ตามลำดับ ทั้งนี้ ความพึงพอใจของพระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย ๔.๔๐ ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้อยู่ในระดับมาก

๕. ข้อเสนอแนะ

๕.๑ ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

๑) ควรมีการกำหนดให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษทุกวันอย่างสม่ำเสมอ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนฝึกกระบวนการพูด การคิด การตีความ การวิเคราะห์คำถาม เข้าใจในสิ่งที่ตนกำลังสื่อสารอยู่ โดยการหมั่นฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ สำหรับผู้เรียนที่พูดภาษาอังกฤษได้ไม่คล่องแคล่วผู้สอนอาจต้องใช้การฝึกเพิ่มเติมนอกเวลากิจกรรมก่อนการทำกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษ จะทำให้ผู้เรียนไม่เครียด สนุกกับการพัฒนาตนเอง และมีความมั่นใจในตัวเองเพิ่มขึ้น

๒) ควรมีการกำหนดเวลาอย่างพอเพียงในการฝึกอบรม อาจเพิ่มระยะเวลาในการฝึกอบรมให้มากขึ้นเป็น ๗-๘ ครั้ง เพราะการสื่อสารกับเจ้าของภาษาที่มีการออกเสียงต่างกัน สำเนียงต่างกัน ย่อมมีปัญหาต่อการเข้าใจ

๓) การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อต่างๆ ควบคู่ไปกับการเรียนการสอนแบบเนื้อหาวิชา จะเป็นการส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ ด้วยตนเอง เนื่องจากผู้เรียนสามารถเลือกเรียนรู้ ตามความสนใจ ตามความถนัดของตนเอง

๕.๒ ข้อเสนอแนะในการวิจัย

๑) การวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนานวัตกรรมและรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับกิจกรรมและต่างๆ ในชุมชนท่องเที่ยว

๒) ควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความจำเป็นและความต้องการในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับพระภิกษุสามเณร แล้วไปพัฒนาพระภิกษุสามเณรในภูมิภาคอื่น

ภาคผนวก ซ
บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร (Executive Summary)

การศึกษาเรื่อง “การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร” มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร ภายใต้คำถามการวิจัย ดังนี้

- ๑) การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรเป็นลักษณะอย่างไร
- ๒) ชุดการฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรมีลักษณะอย่างไร
- ๓) การสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรมีประสิทธิภาพมากน้อยแค่ไหน
- ๔) ความพึงพอใจในการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์หลักของแผนการวิจัย การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ ๔ ประการ คือ ๑) เพื่อศึกษาความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร ๒) เพื่อสร้างคู่มือการฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร ๓) เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร และ ๔) เพื่อประเมินความพึงพอใจในการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

ขอบเขตของการศึกษาวิจัย

ด้านพื้นที่ วัดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวในเขตจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน ๒๕ วัด ซึ่งเป็นวัดเก่าแก่คู่บ้านคูเมืองและเป็นสถานที่ท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวต่างชาติ

ด้านประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือพระภิกษุสามเณรที่อาศัยอยู่ที่วัดซึ่งเป็นสถานที่แหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดเชียงใหม่ โดยใช้วิธีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ที่จะสามารถให้ข้อมูล รวมประชากร กลุ่มตัวอย่างและผู้ให้ข้อมูลทั้งสิ้น จำนวน ๓๒๐ รูป/คน

รูปแบบการวิจัย การวิจัยครั้งนี้ การวิจัยแบบผสมผสานทั้งการวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และเชิงปฏิบัติการ (Action Research) โดยเป็นกระบวนการศึกษาวิจัยที่

มุ่งพัฒนาฝีมือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับ พระภิกษุสามเณร

ผลการศึกษา

๑. ความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นสามเณร จำนวน ๑๖๕ รูป คิดเป็นร้อยละ ๖๖.๐ และเป็นพระภิกษุ จำนวน ๘๕ รูป คิดเป็นร้อยละ ๓๔.๐ ตามลำดับ มีอายุไม่เกิน ๒๐ ปี จำนวน ๑๖๕ รูป คิดเป็นร้อยละ ๖๖.๐ อายุ ๒๑ - ๒๕ ปี จำนวน ๔๓ รูป คิดเป็นร้อยละ ๑๗.๒ อายุ ๒๖ - ๓๖ ปี จำนวน ๒๓ รูป คิดเป็นร้อยละ ๙.๒ อายุ ๒๗ - ๔๙ ปี จำนวน ๑๕ รูป คิดเป็นร้อยละ ๖.๐ และอายุ ๕๐ ปี ขึ้นเป็น จำนวน ๔ รูป คิดเป็นร้อยละ ๑.๖ ตามลำดับ มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา จำนวน ๑๙๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๙.๖ ระดับปริญญาตรี จำนวน ๒๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๘.๘ ระดับอนุปริญญา/หรือเทียบเท่า จำนวน ๑๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๔.๘ ระดับประถมศึกษา จำนวน ๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๓.๖ และระดับสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน ๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๓.๒ ตามลำดับ พูดภาษาอังกฤษได้ไม่คล่องแคล่ว จำนวน ๑๖๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๗.๒ และพูดภาษาอังกฤษได้คล่องแคล่ว จำนวน ๘๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๒.๘ ตามลำดับ มีความต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จำนวน ๑๗๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๑.๖ และไม่ต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จำนวน ๗๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๘.๔ ตามลำดับ

สรุปได้ว่าพระภิกษุสามเณรในวัดอันเป็นแหล่งท่องเที่ยวเขตจังหวัดเชียงใหม่ ส่วนใหญ่พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมได้ไม่คล่องแคล่วและมีความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เพราะภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เป็นการใช้ทักษะภาษาอังกฤษด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อสื่อสาร หรืออธิบายความให้นักท่องเที่ยวโดยเฉพาะชาวต่างชาติเข้าใจเกี่ยวกับวิถีชีวิตความเป็นอยู่ ศิลปวัฒนธรรมสมัยต่างๆ ของไทยซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับการเผยแพร่วัฒนธรรมของชาติไทยให้แพร่หลายไปยังต่างประเทศ

๒. สร้างคู่มือการฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

การพัฒนาคู่มือและแนวปฏิบัติเพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร โดยมีเนื้อหาและกิจกรรมของชุดกิจกรรมในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ประกอบไปด้วย

๑) กำหนดจุดประสงค์ของการพัฒนาคู่มือเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร ศึกษาเอกสารตำรา งานวิจัย เพื่อกำหนดประเด็นการพัฒนาคู่มือเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร

๒) สร้างคู่มือการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรและนำเสนอให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเห็นชอบ

๓) นำรูปแบบคู่มือการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร (ฉบับร่าง) เสนอผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน ๑๐ ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องของแนวคิด ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรและปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

๔) นำคู่มือการพัฒนาคู่มือเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรไปทดลองใช้อบรมกับพระภิกษุสามเณรซึ่งเป็นตัวแทนพระสงฆ์จำนวน ๕๐ รูปจาก ๒๕ วัด เพื่อค้นหาข้อบกพร่องต่างๆ เช่น ลักษณะของแบบฝึก จำนวนแบบฝึก ความเหมาะสมด้านภาษาและเวลา และปรับปรุงแก้ไขการเรียนรู้ในสิ่งที่ยังไม่สมบูรณ์หรือยังเข้าใจคลาดเคลื่อนและนำข้อมูลที่ได้มาปรับปรุงสร้างคู่มือการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับกลุ่มทดลอง จากนั้นนำคู่มือที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้อบรมกับพระภิกษุสามเณรซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างแล้วจึงนำผลการฝึกอบรมมาวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของคู่มือแล้วจัดทำคู่มือการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรเป็นฉบับจริง

๕) การพัฒนาคู่มือเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร เพื่อสร้างความเข้าใจและตระหนักต่อการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ทำการทดสอบความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรก่อนเข้าร่วมกิจกรรม ถวายความรู้พระภิกษุสามเณรซึ่งเป็นตัวแทนพระสงฆ์ โดยการอบรมให้ความรู้ตามคู่มือการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม แนวทางการตอบคำถามแก่ชาวต่างชาติเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา เช่น พุทธประวัติ โบสถ์ วิหาร เจดีย์ พระพุทธรูปปางต่างๆ ศิลปวัฒนธรรมไทยและประเพณีท้องถิ่น โดยการใช้รูปแบบโครงสร้างพื้นฐานในการพูดและฟังบทสนทนาและบทบรรยายภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม พร้อมทั้งให้พระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่างหมุนเวียนเป็นกลุ่มและจับคู่แล้วฝึกสนทนา ฝึกบรรยาย และฝึกปฏิบัติจากสถานการณ์จำลองต่อหน้าเพื่อนพระภิกษุสามเณรใน

กลุ่มทดลอง โดยใช้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับวัดต้นแบบในการลงพื้นที่จำนวน ๕ วัด คือ วัดท่าตอน วัดพระธาตุ ดอยสุเทพราชวรวิหาร วัดพระสิงห์วรมหาวิหาร วัดเจติยหลวงวรวิหารและวัดโพธารามมหาวิหาร (วัด เจ็ดยอด) และดำเนินการให้พระภิกษุสามเณรฝึกปฏิบัติในสถานที่จริงในวัดต้นแบบทั้ง ๕ วัด และทำ การประเมินความรู้จากการทำการทดสอบความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการ ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรหลังเข้าร่วมกิจกรรม และดำเนินการชี้แจงข้อบกพร่อง จากการฝึกปฏิบัติและพัฒนาปรับปรุงข้อบกพร่องให้แก่พระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่าง

๖) ส่งเสริมและพัฒนากิจกรรมกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร จำนวน ๒๕ พื้นที่ โดยความร่วมมือกับ ผู้อำนวยการโรงเรียน ซึ่งเป็นการพัฒนามาตรการและกระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

๗) เสริมสร้างเครือข่ายการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว เชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร โดยเป็นความร่วมมือของผู้อำนวยการโรงเรียนพระปริยัติ ธรรมแผนกสามัญศึกษาและมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

๘) วิเคราะห์องค์ความรู้ กระบวนการ และผลลัพธ์ของการกระบวนการพัฒนาชุดความรู้ และ กระบวนการสร้างการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ผลการเปรียบเทียบการทดสอบก่อนและหลังการอบรมภาษาอังกฤษให้กับพระภิกษุสามเณร ในวัดอันเป็นแหล่งท่องเที่ยวเขตจังหวัดเชียงใหม่ จากผู้แทนพระภิกษุสามเณรที่เป็นตัวแทนพระสงฆ์ จาก ๒๕ วัด จำนวน ๕๐ รูป เพื่อเป็นผู้นำในการพัฒนาชุดความรู้ และกระบวนการพัฒนาทักษะการ ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร โดยใช้คู่มือการ ฝึกอบรม โดยใช้แบบประเมินก่อนและหลังการอบรมถวายความรู้ให้กับพระภิกษุสามเณรในวัดอันเป็น แหล่งท่องเที่ยวในเขตจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งประเมินถึงความรู้ ความเข้าใจ กระบวนการพัฒนาทักษะ การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม พบว่า พระภิกษุสามเณรในวัดอัน เป็นแหล่งท่องเที่ยวในเขตจังหวัดเชียงใหม่มีผลการทดสอบหลังเข้าร่วมกิจกรรม การถวายเป็นการอบรม ในครั้งที่ ๑ (ประเมินหลังการฝึกอบรม) ($\bar{x} = ๑๗.๓๘$ S.D. = ๑.๐๙) และครั้งที่ ๒ (ประเมินห่างจาก ครั้งแรก ๑ สัปดาห์) ($\bar{x} = ๑๘.๒๘$ S.D. = ๐.๗๐) สูงกว่าก่อนการเข้าร่วมกิจกรรมถวายการอบรม ($\bar{x} = ๙.๑๒$ S.D. = ๑.๔๒) ดังนั้น ผลการทดสอบก่อนการจัดกิจกรรมถวายการอบรมและหลังการ การจัดกิจกรรมถวายการอบรมทางด้านภาษาอังกฤษสำหรับพระภิกษุสามเณร แตกต่างกัน อย่างมี นัยสำคัญที่ระดับ ๐.๐๕

ความพึงพอใจคู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม สำหรับพระภิกษุสามเณร พบว่า ความพึงพอใจของพระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย ๔.๔๕ ซึ่ง

ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ กิจกรรมที่ใช้ในคู่มือฝึกอบรมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับ พระภิกษุสามเณรมีความหลากหลาย น่าสนใจ สนุก ไม่น่าเบื่อ ($\bar{X} = 4.66$) รองลงมาคือ คู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร เรียงลำดับเนื้อหาได้อย่างเหมาะสม ($\bar{X} = 4.62$) และ คู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรถ่ายทอดความเข้าใจ ($\bar{X} = 4.57$) ตามลำดับ

๓. พัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร

การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของ พระภิกษุสามเณร พระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่างได้พัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเป็นลำดับ เริ่มตั้งแต่ได้รับความรู้ในเนื้อหาและวิธีการสนทนา วิธีในการบรรยายภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามคู่มือ พร้อมทั้งการฝึกปฏิบัติจาก สถานการณ์จำลองต่อหน้าเพื่อนพระภิกษุสามเณรในกลุ่มทดลอง และวิทยากรประจำกลุ่ม หลังจากนั้น พระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่างทุกรูปได้นำข้อมูลเนื้อหาในคู่มือที่ได้รับการอบรมกลับไปทบทวน และฝึกซ้อมที่วัดที่ตนพำนักอยู่ เพื่อเตรียมตัวสนทนาและบรรยายในสถานที่จริง คือ วัดท่าตอน วัดพระธาตุคอกยสุเทพราชวรวิหาร วัดพระสิงห์วรมหาวิหาร วัดเจดีย์หลวงวรวิหารและวัดโพธารามมหา วิหาร (วัดเจ็ดยอด) เป็นการสนทนาและบรรยายต่อหน้าเพื่อนพระภิกษุสามเณรในกลุ่มทดลองและ วิทยากร เป็นประสบการณ์และสร้างความมั่นใจให้กับพระภิกษุสามเณรที่ประจำในแต่ละวัดที่จะแสดง บทบาทเป็นพระมัคคุเทศก์ ขณะฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จำลองวิทยากรจะคอยแนะนำเพื่อปรับปรุง แก้ไข จากนั้นพระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่างจะได้รับการฝึกปฏิบัติเป็นพระมัคคุเทศน์ในสถานการณ์ จริงในวัดต้นแบบตามที่กำหนดไว้ ๕ วัด ซึ่งผลของการพัฒนาทักษะทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรจะเห็นได้จาก ผลการทดสอบหลังเข้าร่วม กิจกรรมการถวายเป็นการอบรม ในครั้งที่ ๑ (ประเมินหลังการฝึกอบรม) ($\bar{X} = 17.38$ S.D. = 1.09) และครั้งที่ ๒ (ประเมินห่างจากครั้งแรก ๑ สัปดาห์) ($\bar{X} = 18.28$ S.D. = 0.70) สูงกว่าก่อนการเข้า ร่วมกิจกรรมการถวายเป็นการอบรม ($\bar{X} = 16.12$ S.D. = 1.42) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทำให้สรุปได้ว่า หลังการร่วมกิจกรรมตามคู่มือการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้านการสื่อสารเพื่อ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม พระพุทธศาสนาและศิลปวัฒนธรรมในวัดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว ส่งผลให้ ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของพระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่างมีการพัฒนาอย่างแท้จริง และสร้าง ความมั่นใจให้กับพระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่างให้มีเพิ่มขึ้น จะส่งผลให้เกิดความต่อเนื่องในการนำ

ประสบการณ์จากการอบรมและฝึกปฏิบัติไปใช้ในการบรรยาย/ อธิบายเรื่องราวต่างๆ ภายในวัดที่ตนพำนักอยู่ได้

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลกับผู้อำนวยการโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษาและคณาจารย์เอกการสอนภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาลงกรณราชวิทยาลัย จำนวน ๑๐ รูป/คน เพื่อได้นโยบายและแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ การสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนและนักวิชาการด้านการสอนภาษาอังกฤษ โดยเป็นหัวหน้ากลุ่มภาษาต่างประเทศ และอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษที่ทำการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษา จำนวน ๑๐ รูป/คน เพื่อทราบแนวการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร แล้วประมวลข้อมูลจากการสัมภาษณ์ การสนทนากลุ่มจากผู้ให้ข้อมูลในเชิงคุณภาพแล้วนำมาวิเคราะห์ สังเคราะห์เพื่อให้เห็นกระบวนการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ดังนี้

๓.๑ นโยบายและมาตรการในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

นโยบายและมาตรการในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

๑) ใช้กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล ได้แก่ The Common European Framework of Reference for Language (CEFR) เป็นกรอบความคิดหลักในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของประเทศ ทั้งในการออกแบบหลักสูตร การพัฒนาการเรียนการสอน การทดสอบ การวัดผล การพัฒนาครู รวมถึงการกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้

๒) ปรับจุดเน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้โดยเน้นการสื่อสาร (Communicative Language Teaching : CLT) โดยปรับการเรียนการสอนจากการเน้นไวยากรณ์มาเป็นเน้นการสื่อสารที่เริ่มจาก การฟัง ตามด้วยการพูด การอ่าน และการเขียนตามลำดับ

๓) ส่งเสริมให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีมาตรฐานตามกรอบมาตรฐานหลักด้วยหลักสูตรแบบเรียนสื่อการเรียนการสอน แต่ด้วยวิธีการที่แตกต่างกันได้ ตามความพร้อมของแต่ละสถานศึกษาและความถนัดและความสนใจของผู้เรียน

๔) ขยายโครงการพิเศษด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ (๑) English Program (EP) (๒) Mini English Program (MEP) และ (๓) International Program (IP) สำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถทางวิชาการสูง

๕) จัดกิจกรรมและสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมความสามารถด้านภาษาอังกฤษ เช่น (๑) การเข้าค่ายภาษาอังกฤษแบบเข้ม ในช่วงปิดภาคเรียนสำหรับนักเรียนทั่วไป และค่ายนานาชาติสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถสูง (๒) การเพิ่มชั่วโมงเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง ครึ่งวัน/ทั้งวัน/หรือมากกว่านั้น (๓) การจัดสภาพแวดล้อม/บรรยากาศที่ส่งเสริม/กระตุ้นการฝึกทักษะการสื่อสาร

๖) ยกระดับความสามารถในการจัดการเรียนการสอนของครูให้สอดคล้องกับวิธีการเรียนรู้ที่เน้นการสื่อสาร (CLT) และเป็นไปตามกรอบความคิดหลัก CEFR โดยจัดให้มีการประเมินความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษสำหรับครู (ผู้สอน) มีการฝึกอบรมครู ตลอดจนพัฒนาระบบติดตามแก้ปัญหาและช่วยเหลือครูและให้มีกลไกการเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอนที่มีการวางแผนอย่างเป็นระบบและมีความหลากหลาย เพื่อให้สามารถยกระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษได้จริง มีระบบการฝึกฝนและการสอบวัดระดับความสามารถออนไลน์เพื่อการพัฒนาต่อเนื่องด้วย

๗) ส่งเสริมให้มีการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการช่วยพัฒนาความสามารถทางภาษาของครูและผู้เรียน ทั้งการส่งเสริมให้มีการผลิต การสรรหา e-content, Learning applications รวมถึงแบบฝึกและแบบทดสอบที่ได้มาตรฐานและมีคุณภาพสำหรับการเรียนรู้ รวมทั้งส่งเสริมให้มีการใช้ช่องทางการเรียนรู้ผ่านโลกดิจิทัล

๓.๒. กระบวนการการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

การพูดเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้พูดจะต้องใช้ความสามารถทางด้านภาษาหลายด้านประกอบกัน เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ โดยจะต้องถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นคำพูดเพื่อให้ผู้ฟังสามารถฟังอย่างเข้าใจ กระบวนการการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม สรุปรายละเอียดได้ดังนี้

๑) จัดการเรียนการสอนให้เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้ โดยเน้นให้ผู้เรียนมีโอกาสนำมาใช้ภาษาในการสื่อสาร (Communicative Language Teaching : CLT) และเป็นไปตามกรอบความคิดหลัก CEFR และให้มีกลไกการเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอน ที่มีการวางแผนอย่างเป็นระบบและมีความหลากหลาย

๒) พัฒนา จัดทำ และจัดสรรสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาตามระดับ CEFR บริการแก่นักเรียน เพื่อเป็นเครื่องมือในการพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษที่หลากหลาย และสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง

๓) จัดหาอาจารย์ชาวต่างชาติซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการสื่อสารมาเป็นอาจารย์ผู้สอนหรือผู้ช่วยสอน หรือเป็นผู้อบรมภาษาอังกฤษให้แก่ นักเรียน

๔) จัดสภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่กระตุ้นการใช้ภาษาอังกฤษทั้งในและนอกห้องเรียน และจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการพัฒนาทักษะทางด้านภาษาอังกฤษ

๕) จัดอบรมหลักสูตรเข้มข้นเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษขั้นสูงให้แก่นักเรียนตามระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษและตามความสนใจอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ

๖) ให้นักเรียนฟังตัวอย่างภาษาจากเทปหรือครูผู้สอนประมาณ ๒-๓ ครั้งในกรณีที่ผู้สอนเป็นผู้พูดให้ฟัง จะต้องออกเสียงพูดอย่างเป็นธรรมชาติด้วยความเร็วปกติ

๗) ให้นักเรียนฝึกพูดหรือออกเสียงพร้อมกันตามตัวอย่าง อาจให้ผู้เรียนฝึกพร้อมกันทั้งห้องหรือแบ่งฝึกทีละครึ่งห้องตามความเหมาะสม

๘) หลังจากฝึกพร้อม ๆ กันผู้สอนสุ่มเรียกผู้เรียนให้ฝึกทีละคน ในขณะที่เดียวกันให้ผู้เรียนคนอื่น ๆ ที่เหลือมีส่วนช่วยผู้ที่ถูกเรียกให้ฝึกเดี่ยวได้ ถ้าผู้เรียนนั้นมีปัญหาในการฝึกครั้งนี้เพื่อให้ร่วมกิจกรรม แม้จะเป็นการฝึกทีละคนก็ตาม นอกจากนี้ผู้สอนต้องให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนแต่ละคนด้วย เพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่าตนใช้ภาษาถูกต้องหรือไม่

๓.๓ การให้ความรู้การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

การพัฒนาการจัดการเรียนการสอน ควรเสริมทักษะเพิ่มเติมเพื่อการสอนที่ทันสมัย และนำต้นตอในการเรียนการสอน จัดให้มีกิจกรรม และโอกาสในการแสดงออกทางภาษาต่อนักเรียน แนวทางพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ๔ ด้าน มีดังนี้

๑) ด้านทักษะการฟัง ฝึกให้นักเรียนฟังจากสื่อมัลติมีเดีย ต่าง ๆ ฝึกฟังสำเนียงเจ้าของภาษา ฝึกจับใจความสำคัญในการฟัง ให้นักเรียนฝึกฟังจากสื่อต่าง ๆ ให้สม่ำเสมอและฝึกให้นักเรียนจับความสำคัญกับคำศัพท์เพื่อสร้างเป็นประโยคสั้น ประโยคยาว และเรื่องสั้น

๒) ด้านทักษะการพูด จัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการแสดงออกที่ถูกต้อง และมีการแลกเปลี่ยนบรรยากาศการเรียนการสอนให้น่าสนใจและควรรหาเทคนิคการสอนให้ฝึกพูดคำง่าย ๆ ก่อนแล้วขยับตามลำดับ หากิจกรรมเพื่อฝึกทักษะการพูด

๓) ด้านทักษะการอ่าน จัดให้มีมุมการเรียนรู้จัดหาสื่อที่เหมาะสมในการอ่าน ตามระดับความสามารถ จัดกิจกรรมให้สนุกสนาน น่าเรียนรู้อีกขึ้น

๔) ด้านทักษะการเขียน ให้นักเรียนได้จับใจความด้านการเขียนเป็นคำศัพท์หรือประโยคสั้น และประโยคยาว สอนเทคนิคพื้นฐานใช้การเขียนให้ถูกหลัก ประธาน กริยา กรรม และฝึกการเขียนเขียนบรรยายง่ายตามหัวข้อที่ได้มอบหมาย

องค์ประกอบของการพูดที่จะประสบความสำเร็จมีดังนี้

๑) มีความรู้ด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง (grammatical competence) หมายถึงความรู้ด้านภาษา ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างของคำ ประโยค ตลอดจนการสะกดและการออกเสียง

๒) มีความรู้ด้านสังคม (sociolinguistic competence) หมายถึงการใช้คำ และโครงสร้างประโยคได้เหมาะสมตามบริบทของสังคม เช่น การขอโทษ การขอบคุณ การถามทิศทางและข้อมูลต่าง ๆ และการใช้ประโยคคำสั่ง เป็นต้น

๓) มีความรู้ในการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการพูด และเขียน (discourse competence) หมายถึง ความสามารถในการเชื่อมระหว่างโครงสร้างภาษา (grammatical form) กับความหมาย (meaning) ในการพูดและเขียนตามรูปแบบ และสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

๔) มีความรู้ในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (strategic competence) หมายถึงการใช้เทคนิคเพื่อให้การติดต่อสื่อสารประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะการสื่อสารด้านการพูด เช่น การใช้ภาษาท่าทาง (body language) การขยายความโดยใช้คำศัพท์อื่นแทนคำที่ผู้พูดนึกไม่ออก เป็นต้น

๓.๔ กระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรในวัดอันเป็นแหล่งท่องเที่ยวเขตจังหวัดเชียงใหม่ จากการสำรวจพบว่า ความคิดเห็นของพระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย ๔.๒๙ ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ วิทยากรมีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารการท่องเที่ยวและการพูดชัดเจน ($\bar{X} = ๔.๕๗$) รองลงมาคือ สื่อและอุปกรณ์ในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณรมีความเหมาะสม ($\bar{X} = ๔.๔๔$) และ วิทยากรมีความทุ่มเทและตั้งใจในการฝึกพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร ($\bar{X} = ๔.๔๐$) ตามลำดับ ทั้งนี้ ความคิดเห็นของพระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย ๔.๒๙ ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ในระดับมาก

๓.๕ ปัญหา อุปสรรค และแนวทางการส่งเสริมการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ปัญหาและอุปสรรค

๑) การไม่มีเวลาฝึกฝนในการพูดภาษาอังกฤษ ขี้เกียจฝึกฝน ไม่ข้อมพูด ไม่ตั้งใจ ไม่มุ่งมั่นอดทนเพียรพยายามในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งการฝึกฝนสม่ำเสมอเป็นประจำจะทำให้สามารถพูดภาษาอังกฤษได้

๒) การยึดติดกับความเคยชินตั้งแต่ดั้งเดิม เกิดจากการเขินอาย ไม่กล้าที่จะทำ ไม่กล้าพูด ไม่กล้าออกเสียง สำเนียงให้เหมือนฝรั่งกลัวออกเสียงผิด

๓) การไม่รู้คำศัพท์ เมื่อมีการดูหนังฝรั่งหรือมีฝรั่งมาพูดด้วยกลับไม่สามารถเข้าใจ เวลาแปลความหมายจากสิ่งที่ฝรั่งพูด ก็จะแปลคำศัพท์ตรงตัว

๔) การไม่รู้ไวยากรณ์ เวลาคนไทยจะพูดภาษาอังกฤษจะนึกถึงประโยค โครงสร้างแกรมมาร์ แตกต่างกับการพูดภาษาไทย ที่คนไทยสามารถพูดได้ทันที เนื่องจากความเคยชินในการพูดภาษาไทย

๕) การไม่ได้พูดมานานแล้วลืม เพราะคนไทยไม่ได้พูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ดังนั้นเมื่อไม่ได้ใช้บ่อย ๆ หรือนาน ๆ ไป ก็มีโอกาสนในการลืมและไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้

คนไทยไม่ได้เน้นการฝึกพูด การออกเสียง หรือสนทนาด้วยภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน จะใช้ภาษาอังกฤษในการพูดเฉพาะในช่วงเวลาที่มีการเรียนเท่านั้น แม้ว่ารัฐบาลไทยจะมีการสนับสนุนงบประมาณทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อให้คนไทยสามารถพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับชาวต่างชาติ เนื่องจากคนไทยมีการคิดประโยคหรือคำพูดเป็นภาษาไทยก่อนแล้วจึงคิดเป็นภาษาอังกฤษ เพราะความไม่เคยชิน หรือไม่ได้มีการฝึกฝนในการพูดภาษาอังกฤษอยู่เป็นประจำ

แนวทางการส่งเสริมการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ

๑) การส่งเสริมการพัฒนาทักษะ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษให้ครอบคลุม ให้ผู้เรียนสามารถใช้ได้ใช้ถูก ใช้เป็น และใช้ อย่างคล่องแคล่ว กระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากแหล่งเรียนรู้หลากหลายรอบตัว เพื่อพัฒนาสมรรถภาพด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียน เพื่อกระตุ้นและเกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากแหล่งเรียนรู้ รอบตัว โดยการสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียน ซึ่งทำได้โดยการแสดงให้ผู้เรียนเห็นประโยชน์ ที่จะได้รับจากการเป็นผู้มีทักษะภาษาอังกฤษ และการช่วยให้ผู้เรียนแต่ละคนสามารถตั้งเป้าหมายในการเรียนที่ เหมาะสมกับตนเอง และฝึกสร้างความมั่นใจหรือความกล้าในการใช้ภาษาอังกฤษ

๒) สร้างความมั่นใจหรือความกล้าในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยสร้างกิจกรรมพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยการออกไป สัมภาษณ์พูดคุยกับชาวต่างประเทศ ตามสถานที่สำคัญต่างๆ ที่มีชาวต่างชาติมาท่องเที่ยว และฝึก พูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนบ่อยๆ เพื่อเป็นการสร้างความมั่นใจและความเคยชินเมื่อมีโอกาสได้ได้แสดงหรือ สื่อสารภาษาอังกฤษ

๓) การพัฒนาทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษผู้เรียนต้องมีความสามารถที่จะเข้าใจการสอนของครูอาจารย์และขึ้นอยู่กับสติปัญญา ความสามารถทางภาษา ความถนัด และ เจตคติของผู้เรียนด้วย โดยความถนัดทางการเรียนภาษา ปัจจัยเสริมต่อความมานะบากบั่น เกิดแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้เจต

คติที่มีต่อครูผู้สอนและภาษาอังกฤษ ความสนใจในภาษาที่ เรียน และเจตคติต่อภาษาอังกฤษโดย มองเห็นประโยชน์และความสำคัญของภาษาในอนาคต

๔. ความพึงพอใจในการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม สำหรับพระภิกษุสามเณร

จากการจัดกิจกรรมอบรมถวายความรู้พระภิกษุสามเณร ซึ่งเป็นตัวแทนพระสงฆ์จำนวน ๒๕๐ รูป จาก ๒๕ วัด ซึ่งเป็นวัดเก่าแก่คู่บ้านคู่เมืองและเป็นสถานที่ท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวต่างชาติ โดยใช้คู่มือเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิง วัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร เกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการ ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม มีการพัฒนาโครงการและกิจกรรมด้านการเสริมสร้างองค์ความรู้และแนวปฏิบัติ เพื่อการสร้างการรับรู้ กระบวนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวเชิง วัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร ผลการวิเคราะห์การสำรวจความพึงพอใจการใช้ทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับพระภิกษุสามเณร พบว่า ความพึงพอใจของ พระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย ๔.๔๐ ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็น รายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ โครงสร้างทางภาษาสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง (\bar{X} = ๔.๖๙) รองลงมาคือ เนื้อหาในบทเรียนส่งเสริมให้พระภิกษุสามเณรมีทักษะและความสามารถในการ ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ใช้โครงสร้างภาษาที่เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน (\bar{X} = ๔.๕๐) และ ใช้ประโยคเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ความรู้ที่ได้รับสามารถ นำไปใช้ในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษได้ (\bar{X} = ๔.๔๙) ตามลำดับ ทั้งนี้ ความพึงพอใจ ของพระภิกษุสามเณรโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย ๔.๔๐ ซึ่งตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้อยู่ในระดับมาก

สรุปได้ว่า การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับ พระภิกษุสามเณรในวัดอันเป็นแหล่งท่องเที่ยวเขตจังหวัดเชียงใหม่ การวิจัยครั้งนี้ได้ทำการจัด กิจกรรมฝึกอบรมพระภิกษุสามเณรในกลุ่มตัวอย่าง ตามคู่มือการพัฒนาทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ซึ่งทำให้พระภิกษุสามเณรมีทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเพิ่มมากขึ้น เป็นคู่มือที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการพัฒนา ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

๕. ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

๑) ควรมีการกำหนดให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษทุกวันอย่างสม่ำเสมอ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนฝึกกระบวนการพูด การคิด การตีความ การวิเคราะห์คำถาม เข้าใจในสิ่งที่ตนกำลังสื่อสารอยู่ โดยการหมั่นฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ สำหรับผู้เรียนที่พูดภาษาอังกฤษได้ไม่คล่องแคล่วผู้สอนอาจต้องใช้การฝึกเพิ่มเติมนอกเวลากิจกรรมก่อนการทำกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษ จะทำให้ผู้เรียนไม่เครียด สนุกกับการพัฒนาตนเอง และมีความมั่นใจในตัวเองเพิ่มขึ้น

๒) ควรมีการกำหนดเวลาอย่างพอเพียงในการฝึกอบรม อาจเพิ่มระยะเวลาในการฝึกอบรมให้มากขึ้นเป็น ๗-๘ ครั้ง เพราะการสื่อสารกับเจ้าของภาษาที่มีการออกเสียงต่างกัน สำเนียงต่างกัน ย่อมมีปัญหาต่อการเข้าใจ

๓) การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อต่างๆ ควบคู่ไปกับการเรียนการสอนแบบเนื้อหาวิชา จะเป็นการส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ ด้วยตนเอง เนื่องจากผู้เรียนสามารถเลือกเรียนรู้ ตามความสนใจ ตามความถนัดของตนเอง

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

๑) การวิจัยครั้งต่อไปควรรศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนานวัตกรรมและรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับกิจกรรมและต่างๆ ในชุมชนท่องเที่ยว

๒) ควรรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความจำเป็นและความต้องการในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารสำหรับพระภิกษุสามเณร แล้วไปพัฒนาพระภิกษุสามเณรในภูมิภาคอื่น

ภาคผนวก ฅ

ประวัติผู้วิจัย

ประวัติผู้วิจัย

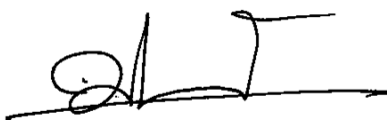
ผศ. ดร. บุญมี พรรษา สังกัด คณะครุศาสตร์ ภาควิชาหลักสูตรและการสอน

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ชื่อ / ฉายา / นามสกุล	นาย บุญมี พรรษา
วัน / เดือน / ปี เกิด	วันที่ ๒๐ เดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๒
เลขที่ / วัน / เดือน / ปี ที่บรรจุ	เลขที่ ๐๓๔๑๐๐๖ วันที่ ๑ เดือน ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๐
ตำแหน่งทางวิชาการ	ผู้ช่วยศาสตราจารย์สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
วัด / ที่อยู่	เลขที่ ๘๘ ซอยทุ่งมังกร ๑๐ แขวง/ตำบลนิมพลี เขต/อำเภอ ตลิ่งชัน จังหวัดกรุงเทพมหานคร รหัสไปรษณีย์ ๑๐๑๗๐
วุฒิการศึกษา	<p>นธ. เอก พ.ศ. ๒๕๓๘</p> <p>ป.ธ. ๓ พ.ศ. ๒๕๔๐</p> <p>ป.วค. (ประกาศนียบัตรวิชาชีพครู) พ.ศ. ๒๕๔๗</p> <p>พธ.บ. (ภาษาอังกฤษ) พ.ศ. ๒๕๔๗</p> <p>M.A. (Linguistics) พ.ศ. ๒๕๔๙</p> <p>Ph.D. (Linguistics) พ.ศ. ๒๕๕๖</p>
ผลงานทางวิชาการ	<p>หนังสือ</p> <p>๑. หนังสือคู่มือสำนวนการสนทนาภาษาอังกฤษ</p> <p>๒. หนังสือคู่มือการใช้ Tense</p> <p>๓. หนังสือ The University of English Grammar</p> <p>๔. หนังสือไวยากรณ์ภาษาอังกฤษฉบับสมบูรณ์</p> <p>๕. หนังสือหลักภาษาศาสตร์</p> <p>๖. หนังสือภาษาศาสตร์เบื้องต้น</p> <p>๗. หนังสือการเขียนจดหมายภาษาอังกฤษ</p> <p>๘. หนังสือการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ</p> <p>๙. หนังสือการเขียนภาษาอังกฤษ</p> <p>๑๐. หนังสือภาษาอังกฤษสำหรับการสอนสังคมศึกษา</p> <p>๑๑. หนังสือหลักการแปลและการตีความ</p> <p>งานวิจัย</p> <p>๑. เรื่อง “แนวทางกำกับดูแลสถาบันการเงินประเภทธนาคารพาณิชย์ตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ด้านการตรวจสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับลูกค้า”</p>

	<p>สถานภาพ: ผู้ร่วมวิจัย ๑ ปีงบประมาณ ๒๕๕๗ คณะ นิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p> <p>๒. เรื่อง “รูปแบบการบริหารอุตสาหกรรมในครัวเรือนเพื่อ การรองรับการรวมกลุ่ม AEC”</p> <p>สถานภาพ: ผู้ร่วมวิจัย ๑ ปีงบประมาณ ๒๕๕๘ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา</p> <p>๓. เรื่อง “รูปแบบการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อ การสื่อสารของคนขับแท็กซี่ในประเทศไทย”</p> <p>สถานภาพ: หัวหน้าโครงการ ๑ ปีงบประมาณ ๒๕๖๐ สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.)</p>
สถานที่ติดต่อ	ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
เบอร์โทรศัพท์มือถือ	๐๕๖๙๒๖๒๙๗๘
อีเมล	cc.nundi@outlook.com
ตำแหน่ง	หัวหน้าภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ลงชื่อ

เจ้าของประวัติ

(ผศ.ดร. บุญมี พรรษา)